

*Agatha
Christie*

**ZLO POD
SUNCEM**

Zlo pod suncem

Evil Under the Sun

Agatha Christie, 1941

1.

I

Godine 1782, kada je kapetan Roger Angmering podigao kuću na jednom otoku kod Leathercombova zaljeva to je protumačeno kao vrhunac njegove nastranosti.

Čovjek iz dobre obitelji, poput njega, morao bi imati dvorac kakav dolikuje njegovu položaju, sagrađen usred prostranih livada kroz koje bi žuborio potok, a u okolici bila bogata ispaša.

Ali kapetan Roger Angmering imao je samo jednu veliku ljubav: more. I stoga je svoju čvrstu kuću sagradio na malom vjetrometnom priobalnom otočiću koji su posjećivali galebovi i koji bi samo za oseke bio spojen s kopnom. Ostao je neženja.

More je bilo njegova prva i posljednja nevjesta, a poslije njegove smrti kuća i otok pripali su jednom dalekom rođaku. Taj rođak i njegovi potomci nisu se mnogo brinuli o nasljedstvu. I njihov se posjed smanjivao, tako da su s vremenom postajali sve siromašniji.

Godine 1922, kada je ljetovanje na moru postalo mondeno, a obale Devono i Comwal a nisu više smatrane prevrućim, Arthur Angmering shvatio je da će teško prodati svoju veliku, neprikladnu kasnodžordžijansku kuću, ali je zato dobio dobru cijenu za posjed koji je svojedobno kupio kapetan Roger, zaljubljenik mora.

Čvrsta kuća proširena je i dotjerana. Podignut je betonski nasip od kopna do otoka. Cijeli otok prošaran je stazama i odmorištima. Izgrađena su dva teniska igrališta i terase za sunčanje koje su se spuštale do malog zaljeva ukrašenog splavima i daskama za skakanje u vodu. Pobjedonosno su otvoreni hoteli Jolly.

Roger, Smugglers' Island, Leathercombe Bay. I tako, od lipnja do rujna (s kratkom predsezonom za Uskrs) hotel Jolly Roger bio je krcat do tavana. Stoga su ga 1934. morali proširiti i obnoviti, dodavši mu cocktail-bar, veću blagovaonicu i još nekoliko kupaonica. Usporedo s time skočile su cijene. Ljudi su počeli govoriti: "Jeste li već bili u Leathercombovu zaljevu? Tamo, na svojevrsnom otoku

imaju sjajan hotel. Vrlo je udoban, a nema izletnika ni izletničkih autobusa. Tamo svakako trebate otići." I ljudi su dolazili.

II

Jedna vrlo važna osoba (barem prema vlastitoj procjeni) odsjela je u hotelu Jolly Roger. Hercule Poirot, gizdav u bijelom mornarskom odijelu, s panama-šešišrom iskošenim preko očiju i veličanstveno izvijenim brčićima. Ispružio se na novoj vrsti ležaljke za plažu i promatrao kupalište. Niz terasa vodio je od hotela do obale. Na plaži su se nalazile plutače, gumeni čamci i jedrilice, lopte i gumene igračke. Bila je tu i jedna dugačka daska za skakanje, a na različitim udaljenostima od obale plutale su tri splavi.

Nekoliko kupaca bilo je u moru, dok su drugi ležali ispruženi na suncu ili se pažljivo mazali uljem za sunčanje.

Na susjednoj višoj terasi, nekupači su sjedili i razgovarali o vremenu, o onome što vide pred sobom, o novostima iz jutarnjih novina ili o nečem što bi pobudilo njihovu znatiželju. S Poirotove lijeve strane slijevala se neprekidna bujica riječi blagim jednoličnim tonom s usana gospode Gardener, dok su joj istodobno zveckale igle kojima je spretno plela. Pokraj nje, njezin suprug Odell C. Gardener, ležao je u visećoj ležaljci, sa šešišrom nataknutim do nosa. Samo bi povremeno promrmljao kratku rečenicu kada bi ga ona na to prisilila.

S Poirotove desne strane, gospođica Brewster, čvrsta, atletski građena žena pepeljaste kose i ugodna lica, na kojem su se opažali tragovi izlaganja klimatskim nepogodama, sipala je oštre primjedbe. Razgovor dviju žena doimao se kao istodobno kratko, gromko lajanje ovčarskog psa i neprekidno štekatanje psa pomeranca.

Gospođa Gardener je govorila:

— I tako sam rekla gospodinu Gardeneru, dobro, kažem ja, nemam ništa protiv razgledavanja, je li, a volim i dobro upoznati svako mjesto. Ali, napokon, kažem, već smo prošli Englesku uzduž i poprijeko i sve što sad želim jest da nađemo neki miran kutak na morskoj obali kako bismo se malo odmorili. Baš sam ti tako rekla, zar ne, Odell? Da se malo odmorimo. Baš mi je potreban odmor, rekoh. Tako je, zar ne, Odell?

Zaklonjen šeširom, gospodin Gardener samo bi promrmljao: — Da, draga.

Gospođa Gardener tada bi nastavila razrađivati temu: — I tako, kada sam to spomenula gospodinu Kelsou iz agencije Cook's... On nam je inače sve organizirao i bio nam od silne pomoći na svaki način. Zapravo, uopće ne znam što bismo da njega nije bilo... Dakle, kao što rekoh, kad sam mu to spomenula, gospodin Kelso odmah je rekao da nema boljeg odmarališta od ovoga. Vrlo živopisno mjesto, veli on, posve izvan svijeta, a istodobno vrlo udobno i osobito na svaki način.

A tu se, razumije se, umiješao gospodin Gardener i upitao kakve su sanitarije. Jer, vjerujte mi, gospodine Poirot, jedna od sestara gospodina Gardenera je po preporuci odsjela jednom u nekoj vrlo otmjenoj gostionici i to usred vrijesišta, a kad tamo, ako ćete mi vjerovati, samo poljski zahod! Posve je prirodno što je gospodin Gardener sumnjičav kada su u pitanju ovakva mjesta izvan svijeta, zar ne Odell?

— Svakako, draga - odgovori Gardener.

— Ali, gospodin Kelso odmah nas je umirio. Sanitarije su, veli on, posljednja riječ tehnike, a i kuhinja je izvrsna. Odmah sam bila sigurna da je baš tako. A ono što mi se ovdje najviše sviđa jest da je sve tako intimno, ako shvaćate što mislim.

Mjesto je malo, pa tako svi međusobno pričamo i svatko svakoga zna. Ako Britanci imaju neki nedostatak, onda je to što su suzdržani ako vas ne poznaju godinu ili dvije. Nakon toga, nema boljih ljudi od njih. Gospodin Kelso je rekao da ovamo dolaze zanimljivi ljudi, a sad vidim da je i u tome imao pravo. To se odnosi i na vas, gospodine Poirot, i na gospođicu Darnlev. Oh, nasmrt sam se uplašila kada sam doznala tko ste vi, zar ne, Odell?

— Jesi, draga.

— Ha! - umiješa se gospođica Brewster glasom koji je zazvučao kao prasak.

— Prava jeza, nema što, zar ne, gospodine Poirot?

Hercule Poirot podignuo je ruke u znak prijekora, ali ta kretnja izgledala je samo kao pristojan znak. Gospođa Gardener glatko nastavi: — Vidite, gospodine Poirot, mnogo sam čula o vama od Corneliie Robson. Gospodin Gardener i ja bili smo u Badenhofu u

svibnju. A Cornelia nam je, naravno, ispričala sve o onoj aferi u Egiptu kada je ubijen Linnet Ridgeway. Rekla je da ste bili divni i ja sam oduvijek čeznula za tim da vas upoznam, zar ne, Odell?

— Jesi, draga.

— A tu je i gospođica Darnley. Mnogo kupujem u Rose Mondu, a Rose Mond je, naravno, upravo ona. Njezine stvari su tako fop! Sjajna kolekcija! Haljina koju sam sinoć nosila jedna je od njezinih. Ona je divna žena u svakom pogledu, mislim.

Iza gospođice Brewster, major Barry, čije su izbuljene oči bile uprte u kupače, promumlja: — Strašno zgodna žena!

Gospođa Gardener zazveckta iglama.

— Moram vam nešto priznati, gospodine Poirot. Baš sam se trgnula kad sam vas ovdje vidjela - ne samo da sam se zbog toga uzбудila, što svakako ne niječem.

Gospodin Gardener to zna. Ali palo mi je na pamet da ste ovdje možda iz profesionalnih razloga. Znate na što mislim? Ja sam, vidite, strašno osjetljiva, kao što će vam gospodin Gardener potvrditi, i nikako ne bih mogla podnijeti da budem upletena u neki zločin. Shvaćate...

Gospodin Gardener pročisti grlo i reče: — Shvaćate, gospodine Poirot, gospođa Gardener je vrlo osjetljiva.

Ruke Hercula Poirota poskočiše u zrak.

— Dopustite mi da vas uvjerim, madame, da sam ovdje jednostavno iz istog onog razloga zbog kojega ste i vi - da malo uživam, da se odmorim. Ni ne pomišljam na neki zločin.

Ponovno se javi gospođica Brewster, na svoj kratki lajavi način: — Nema leševa na Krijumčarskom otoku. Hercule Poirot reče: — Ah! To baš nije najtočnije. On pokaže prema dolje. - Pogledajte ih samo kako leže u redovima. Sto su oni? To nisu muškarci i žene. Nitko se od njih ne odlikuje ničim osobitim. Oni su samo "tijela"!

Major Barry primijeti s razumijevanjem: — Ali, zgodna tjelešca, barem neka od njih. Malo mršava, možda.

Poirot uzvikne:

— Da, ali kakav je tu izazov? Gdje je tajna? Ja, ja sam već star, iz stare škole.

Kada sam bio mlad, najviše se moglo vidjeti do članaka. Kratak pogled na poneku pjenušavu podsuknju, kakav je to zavodljiv prizor

bio! Blago nadimanje lista... koljena... izazovna podvezica...

— No, no, nevaljalče! - reče hrapavo major Barry.

— Mnogo su prikladnije stvari kakve danas nosimo - zaključí gospođica Brewster.

— Imate pravo, gospodine Poirot, reče gospođa Gardener. - Ne mislim, znate, da današnje djevojke i mladići vode prirodniji i zdraviji život. Oni se jednostavno izmiješaju i.. ovaj... - gospođa Gardener blago porumeni, kako to već pristoji finoj dami - ne razmišljaju mnogo, ako shvaćate što mislim.

— Shvaćam - uzvratí Hercule Poirot. - Baš za žaljenje!

— Za žaljenje? - zaskviči gospođa Gardener.

— Ovako nema romantike, nema nikakve tajne! Danas je sve standardizirano. On pokaže rukom prema ispruženim prilikama. - Ovo me jako podsjeća na parišku mrtvačnicu.

— Gospodine Poirot! - uzvikne užasnuto gospođa Gardener.

— Tjelesa... razmještena na daskama... kao meso kod mesara!

— Ali, gospodine Poirot, niste li malo pretjerali? Hercule Poirot skrušeno prizna: — Možda, da.

— Pa ipak - odgovori gospođa Gardener i nastavi brže plesti - mogla bih se s vama složiti u jednome. Tim djevojkama koje tako leže na suncu izrast će dlačice po nogama i rukama. Baš sam tako rekla Ireni. To mi je kćerka, gospodine Poirot. Irena, rekla sam joj, ako tako budeš ležala na suncu, sva ćeš zarasti u dlake, imat ćeš ih na rukama, na nogama, na grudima, a na što ćeš onda nalikovati? Tako sam joj rekla. Zar ne, Odell?

— Jesi, draga - odgovori gospodin Gardener.

Svi su za trenutak ušutjeli, možda zamišljajući kako će Irena izgledati kada se dogodi najgore. Gospoda Gardener savije pletivo i reče: — Pitam se...

Gospodin Gardener reče:

— Da, draga?

On se izvuče iz ležaljke i prihvati pletivo i knjigu gospode Gardener, pa upita; — Biste li pošli s nama na piće, gospođice Brewster?

— Ne, ne bih sada, hvala. Gardenerovi krenuše prema hotelu. Gospođica Brev/ster primijeti: — Američki muževi su divni.

Mjesto gospođe Gardener zauzeo je prečasní Stephen Lane.

Gospodin Lane, visok, živahan svećenik imao je pedesetak godina. Lice mu je bilo opaljeno suncem, a tamnosive flannelske hlače izgledale su lepršavo i iznošeno.

On poletno reče:

— Čudesan kraj! Prepješačio sam grebene od Leathercombova zaljeva do Harforda.

— Toplo je danas za pješačenje - odgovori major Barry koji nikada nije išao u šetnje.

— Dobra je to vježba - zaključí gospođica Brewster. - Danas još nisam bila na veslanju. Ništa bolje od veslanja za trbušne mišice.

Oči Hercula Poirota spustiše se pomalo pokajnički na izvjesnu izbočenost svoga struka.

Uhvativši taj pogled, gospođica Brewster blago reče: — Brzo ćete to skinuti, gospodine Poirot, ako svakog dana budete veslali.

— Merci, mademoiselle. Mrzim plovila!

— Mislite čamce?

— Plovila svih veličina! - On zaklopi oči i strese se.

— Nikako mi ne odgovara gibanje mora.

— Budi Bog s vama, pa more je danas mirno poput bare!

Poirot uzvratí samouvjereno:

— Ne postoji, uistinu, ništa takvo kao što je mirno more. Ono je stalno, stalno, u pokretu.

— Ako mene pitate - javi se major Barry - u devedeset posto slučajeva morsku bolest izazivaju živci.

— Iz vas - primijeti svećenik, blago se osmjehnuvši - govori dobar mornar, zar ne, majore?

— Samo sam jednom dobio morsku bolest i to kad sam prelazio Kanal! Na to jednostavno ne treba misliti. To je moj moto.

— Morska bolest je doista vrlo čudna stvar - promrmlja gospođica Brewster.

— Zašto neki ljudi od toga pate, a drugi ne? Cini se tako nepošteno. A nema nikakve veze s čovjekovim trenutnim zdravstvenim stanjem. Boležljivi ljudi obično su dobri pomorci. Netko mi je jednom rekao da je to u svezi s kralježnicom. Isto tako neki ljudi ne mogu podnijeti visinu. Ni ja tu nisam bogzna kakva, ali s gospodom Redfern stvari ne stoje nikako. Jednom, na stazi za

Harford preko grebena, dobila je vrtoglavicu i morala se uhvatiti za mene. Ispričala mi je kako joj se to jednom dogodilo na pola puta prilikom spuštanja niz vanjsko stubište Milanske katedrale.

Popela se bez ikakvih teškoća, ali ju je silaženje skupo stajalo.

— Onda je bolje da se ne spušta niz ljestvice do Vilenjakove drage - zaključila Lane.

Gospođica Brewster napravi grimasu.

— I ja kolebam. Ali mladi se ne boje. Cowanovi dečki i mladi Mastermanovi samo jure gore-dolje i uživaju u tome.

Lane reče:

— Evo gospode Redfern, vraća se s kupanja. Gospođica Brewster primijeti: — Gospodin Poirot vjerojatno ima visoko mišljenje o njoj. Ona se ne voli sunčati.

Mlada gospođa Redfern skinula je gumenu kapu i rastresla je kosu. Bila je platinasta plavuša, a i koža joj je, sasvim u skladu, izgledala mrtvački blijeda. Noge i ruke bile su joj vrlo bijele. Uz hrapav smijeh major Barry reče: — Izgleda nekako nepečena među ostalima, zar ne?

Umotavši se u dugački ogrtač za plažu, Christine Redfern prijeđe preko plaže i počne se uspinjati stubama k njima. Imala je ljepušasto, ozbiljno lice, uglavnom u negativnom smislu, kao i sitne, nježne ruke i stopala.

Osmjehnula im se i spustila se kraj njih, omotavši oko sebe ogrtač.

Gospođica Brewster reče:

— Zaslužili ste dobro mišljenje gospodina Poirota.

On ne voli one koji su preplanuli na suncu. Kaže da mu nalikuju na gomile mesa kod mesara ili već tako nekako. Christine Redfern skrušeno se osmjehne i reče: — Ja bih željela pocrnjeti! Ali, to nikako ne mogu. Samo dobijem plikove i grozne pjege po rukama.

— Bolje i to nego da podlakavite kao gospođica Irena Gardener - odgovori gospođica Brewster. Reagirajući na Christinin upitni pogled, ona nastavi: - Gospođa Gardener bila je u velikoj formi jutros. Uopće nije zatvarala usta. Nije li tako, Odell?

— Je, draga.

Zastala je načas, a onda dodala: — Baš šteta što se niste malo poigrali s njom, gospodine Poirot. Zašto to niste učinili? Zašto joj niste rekli da ste ovdje kako biste istražili jedno osobito okrutno

ubojstvo te da je ubojica jedan homicidni manijak, netko od hotelskih gostiju?

Hercule Poirot uzdahne i reče:

— Bojim se da bi mi povjerovala. Major Barry se zacereka i reče: — Siguran sam da bi povjerovala. Emily Brewster doda: — Ne, sumnjam da bi čak i gospođa Gardener povjerovala da je ovdje zločin moguć. Ovo je posljednje mjesto gdje bi se mogao pojaviti neki leš!

Hercule Poirot se promeškolji u ležaljci. A onda se usprotivi, rekavši: — Zašto ne, mademoiselle? Zašto se na Krijumčarskom otoku ne bi javilo ono što ste vi nazvali "leš"?

Emily Brewster reče:

— Ne znam. Pretpostavljam da je na nekim mjestima tako nešto vjerojatnije da se dogodi. A ovo jednostavno nije mjesto... - Iznenada je zastala, shvativši da teško može opisati ono što je mislila.

— Ovdje je romantično, to da - složi se Hercule Poirot. - Svugdje je mirno.

Sunce sja. More je plavo. Ali zaboravljate, gospođice Brewster, da zla ima posvuda pod suncem.

Svećenik se promeškolji u ležaljci. Onda se nagne naprijed, dok su mu se jarkoplave oči zacaklile. Gospođica Brewster slegne ramenima.

— Oh! To mi je, dakako, jasno, ali ipak..

— Ali ipak ovo vam izgleda kao nevjerojatno mjesto zločina? Zaboravljate nešto, mademoiselle.

— Ljudsku prirodu, pretpostavljam?

— Da, i to. To, uvijek. Ali nisam to htio reći. Želio sam vam skrenuti pozornost na to da su ovdje svi na odmoru.

Emily Brewster okrene se zbunjenim licem prema sugovorniku.

— Ne razumijem.

Hercule Poirot joj se ozareno osmjehne i napravi pokret u zraku istaknutim kažiprstima.

— Pretpostavimo da imate nekog neprijatelja. Ako ga potražite u njegovu stanu, u njegovu uredu, na ulici - eh bien, morate imati neki razlog za to. Morate se nekako opravdati. Ali ovdje, na morskoj obali, nitko se ne mora opravdavati. Nalazite se u Leathercombovu zaljevu. Zašto? Parbleu! Pa, kolovoz je. U kolovozu se ide na more,

čovjek je na odmoru. Posve je prirodno, shvaćate, da ste vi ovdje, da je gospodin Lane ovdje, da je ovdje major Barry i da su gospođa Redfern i njezin suprug ovdje.

Zato što je, naime, u Engleskoj običaj da se u kolovozu ide na more.

— Dobro - složi se gospođica Brewster. - To je nedvojbeno vrlo logično. Ali, što je s Gardenerima? Oni su Amerikanci.

Poirot se osmjehne.

— Čak i gospoda Gardener, kako nam je sama rekla, osjeća potrebu za odmorom.

Isto tako, budući da obilazi Englesku, svakako mora provesti četrnaest dana na moru - ako ništa drugo, tako dolikuje dobrom turistu. Ona uživa promatrati ljude.

Gospoda Redfern promrmlja:

— I vi, čini mi se, volite promatrati ljude?

— Madame, priznajem da je tako. Volim.

Ona odgovori zamišljeno: - Vidite, baš zgodno.

IV

Nastala je stanka. Stephen Lane pročisti grlo i reče s prizvukom zbunjenosti: — Zanima me ono što ste malo prije rekli, gospodine Poirot. Rekli ste da se zlo čini svugdje pod kapom nebeskom. Bio je to gotovo citat iz "Knjige propovjednikove". On zastane, a onda i sam navede: - Te je i srce ljudsko puno zla i ludost im je u srcu dok su živi.

Lice mu se ozari gotovo fanatičkom svjetlošću.

— Drago mi je što ste to rekli. Danas više nitko ne vjeruje u zlo. Smatra se da je ono, u najgorem slučaju, negacija dobra. Zlo, kažu ljudi, čine oni koji ne znaju ništa bolje, koji su nerazvijeni, koje prije treba sažaljevati nego li okrivljavati. Ali, gospodine Poirot, zlo je stvarno! Ono je činjenica! Ja verujem u Zlo kao što verujem u Dobro. Ono postoji. Snažno je! Ono seta zemljinom površinom!!!

On je zastao sav zadihan. Potom je obrisao čelo maramicom, a na licu mu se iznenada pojavio izraz nelagode.

— Oprostite. Zanio sam se.

Poirot odgovori mirno:

— Shvaćam što želite reći. Donekle se slažem s vama. Zlo hoda zemljom i moguće ga je prepoznati.

Major Barry pročisti grlo.

— Kad smo već kod toga, neki fakiri tamo u Indiji.. Major Barry boravio je već dovoljno dugo u hotelu Jolly Roger tako da su već svi bježali od njegove kobne sklonosti da priča beskrajne priče iz Indije. Gospođica Brewster i gospođa Redfern progovoriše u isti tren.

— Ono vaš suprug pliva tamo, zar ne, gospođo Redfern? Kako su mu veličanstveni zamasi. Zaista je dobar plivač.

Istodobno je gospođa Redfern rekla: — Oh, pogledajte! Kako je divna ona jedrilica tamo s crvenim jedrima. Vlasništvo je gospodina Blatta, zar ne?

Jedrilica crvenih jedara upravo je skretalo prema rubu zaljeva.

Major Barry progundā:

— Baš smiješno, crvena jedra.

Ali prijetnja priče o fakirima bijaše izbjegnuta.

Hercule Poirot pogleda s divljenjem mladog čovjeka koji je upravo doplivao do obale. Patrick Redfern bijaše pravi primjerak ljudske vrste. Vitak, preplanuo, širokih ramena i uskih kukova, širio je oko sebe zaraznu vedrinu i veselost. Ta urođena jednostavnost privlačila je sve žene i većinu muškaraca.

Stajao je otresajući vodu sa sebe, a onda je podignuo ruku i veselo mahnuo supruzi.

Ona mu odmahne i dovikne:

— Dođi ovamo, Pate.

— Dolazim.

Na tren se vratio do ruba plaže da bi uzeo ručnik koji je tamo ostavio.

Upravo tada, jedna žena je prošla pokraj njih, hodajući od hotela prema plaži.

Njezin dolazak pobudio je istu pozornost kao pojava nekog velikog glumca na pozornici.

Štoviše, ona je koračala kao da je bila toga svjesna. Nije djelovala nimalo zbunjeno. Naprotiv, činilo se kao da je već navikla da njezina pojava izaziva ovakav učinak.

Bila je visoka i vitka. Nosila je jednostavan kostim za kupanje, bijele boje, bez leđnog dijela, a svaki djelić njezinog nepokrivena tijela bio

je prelijepo i ujednačeno preplanuo. Izgledala je savršeno poput skulpture. Kosa joj je bila bogate, plamene, kestenjaste boje i slijevala se u uvojcima niz vrat uz koji je tijesno prijanjala. Lice joj se odlikovalo onom blagom čvrstoćom koja se javlja poslije tridesete, ali je inače sve ostalo na njoj djelovalo mladenačko - posve i trijumfalno vitalno. Lice je imalo kinesku ukočenost, kao i blagu zakošenost njezinih tamnoplavih očiju. Na glavi je nosila fantastičan kineski šešir boje zada.

Postojalo je nešto oko nje što je sve ostale žene na plaži bacalo u sjenu i činilo ih beznačajnima. Podjednako neizbježno, oči svih prisutnih muškaraca bile su okrenute prema njoj i tu ostajale prikovane.

Oči Hercula Poirota se otvoriše, a brčići mu s divljenjem zaigraše; major Barry se podigne, a buljave oči još mu se više izbuljiše od uzbuđenja; s Poirotove lijeve strane prečasnici Stephen Lane uz kratak pisak duboko je udahnuo, a tijelo mu se ukoči.

Major Barry hrapavo šapne:

— Arlenu Stuart (tako se zvala prije nego što se udala za Marshal a) gledao sam u predstavi Idi mi dodi mi prije nego je napustila kazalište. Baš dobar komad, zar ne?

Christine Redfern reče lagano, hladnim glasom: — Zgodna je, da. Mislim da prilično slični na zvijer. Emily Brewster iznenada reče: — Upravo ste govorili o zlu, gospodine Poirot. Po mom mišljenju, ova žena je pravo oličenje zla! Pokvarena je do srži. Slučajno znam dosta toga o njoj.

Major Barry se prisjeti:

— Pamtim jednu djevojku iz Simle. I ona je bila ridokosa! Supruga jednog nižeg časnika. Isto bi ovako izazvala potres kada bi se pojavila. Muškarci su jednostavno poludjeli za njom! Sve žene bi joj najradije iskopale oči! Donijela je ta nemir u mnoge domove.

On se nostalgичno osmjehne.

— Muž joj je bio dobar i tih čovjek. Obožavao je tlo po kojem je hodala. Nikada ništa nije vidio ili se pretvarao da ne vidi.

Stephen Lane prozbori tihim glasom, punim jakih osjećaja: — Takve žene su prijatnija... prijatnija za... Ušutio je.

Arlena Stuart došla je do ruba vode. Dvojica mladića koji su tek prešli dječastvo, poskoče i žurno joj priđu. Ona je stajala,

osmjehujući im se.

A onda joj pogled sklizne pokraj njih, prema Patricku Redfernu koji je dolazio s plaže.

Izgledalo je, pomisli Hercule Poirot, kao da promatra iglu kompasa.

Patrick Redfern je skrenuo s puta kojim je išao, kao da su mu stopala sama od sebe promijenila smjer. Štogod inače željela, igla se morala pokoriti zakonu magnetizma i usmjeriti se prema sjeveru. Patrick Redfern dode do Arlene Stuart.

Ona je i dalje stajala osmjehujući mu se. A onda je lagano krenula plažom zajedno s valovima. Patrick Redfern krenuo je s njom. Ispružila se na jednoj stijeni. Redfern se spustio na oblutke pokraj nje.

Iznenada, Christine Redfern je ustala i krenula u hotel.

V

Poslije njezina odlaska nastala je nelagodna, kratkotrajna tišina.

Konačno, Emili Brewster reče:

— Baš je ružno. Ona je dobra ženica. U braku su jedva godinu ili dvije.

— Djevojka o kojoj sam vam pričao - reče major Barry - ona iz Simla. Uzdrimala je dva prilično sretna braka. Baš je bila šteta.

— Postoji jedan tip žena - objasni gospođica Brewster - koje baš uživaju razarati domove. - A onda doda, poslije minutu ili dvije: — Patrick Redfern je budala!

Hercule Poirot ništa nije rekao. Gledao je niz plažu, ali u vidokrugu mu nisu bili Patrick Redfern i Arlena Stuart.

Gospođica Brewster reče:

— Pa, bit će najbolje da krenem i malo odveslam. Ustala je i udaljila se.

S blagom znatiželjom major Barry usmjeri svoje oči, slične provrelom ogrozdu, prema Poirotu.

— Dakle, Poirote - reče on. - O čemu razmišljate? Uopće niste otvorili usta. Sto kažete na našu sirenu? Prava vatra, zar ne?

Poirot odgovori:

— C'est possible.

— Daj, daj, stari liscu! Znam ja vas Francuze.

Poirot hladno odgovori:

— Ja nisam Francuz!

— Dobro, samo mi nemojte reći da vam zgodne žene ne upadaju u oči! Sto kažete na ovu, ha?

Hercule Poirot primijeti:

— Ona nije mlada.

— Pa što? Žena je stara onoliko kako izgleda! A ova izgleda posve dobro.

Hercule Poirot kimne i reče:

— Da, lijepa je. Ali, nije ljepota ta koja je ovdje odlučujuća. Nisu se zbog ljepote sve glave (osim jedne) okrenule na plaži za njom.

— To je ono, mladiću moj - odgovori major. - Ono nešto... - A onda doda, pobuđen iznenadnom radoznalošću: — U što to netremice zurite?

Hercule Poirot odgovori: - Gledam jedan izuzetak. Jedinog čovjeka koji nije podigao pogled kada je ona prošla.

Major Barry krene za njegovim pogledom i zaustavi se na jednom četrdesetogodišnjaku, plavokosom i preplanulom od sunca. Imao je mirno ugodno lice i sjedio je na obali pušeći lulu i čitajući Times.

— Ah, on! - reče major Barry. - To joj je muž, mladiću moj. To je Marshall.

Hercule Poirot reče:

— Da, znam.

Major Barry zahihće. On je bio neženja te je tako navikao da o muževima misli samo na tri načina: kao o prepenci, smetnji ili kao čuvaru.

Reče:

— Čini se, dobar čovjek. Tih. Pitam se da li je stigao moj primjerak Timesa.

Ustao je i krenuo prema hotelu.

Poirotov pogled lagano prijeđe na lice Stephena Lanea.

Stephen Lane promatrao je Arlenu Marshal i Patricka Redferna. Odjednom se okrene prema Poirotu. Oči su mu sijevale ljutitim, fanatičkim sjajem.

Tada je kazao:

— Ta žena je zla do srži. Sumnjate li u to? Poirot lagano odgovori:
— Teško je biti siguran. Stephen Lane reče: — Ali, za ime Boga, zar

to ne osjećate u zraku? Posvuda oko vas? Prisutnost Zla.
Hercule Poirot lagano je kimnuo glavom.

2.

I

Kada je Rosamund Darnley došla i sjela pokraj Hercula Poirota, on uopće nije zbog toga pokušao prikriti zadovoljstvo. Kako je otvoreno priznao, Rosamund Darnley bila je jedna od najprivlačnijih žena koje je ikada sreo. Divio se njezinoj izuzetnosti, skladnim linijama njezina tijela, čilom, ponosnom načinu na koji je držala glavu. Uživao je u bujnim valovima njezine tamne kose, kao i u ironičnom izrazu njezinog osmijeha.

Nosila je haljinu od neke mornarsko plave tkanine s dodacima bijelog. Dojam jednostavnosti davala joj je strogost njezinih linija. Rosamund Darnley bila je vlasnica poduzeća Rose Mond Ltd, jedne od najpoznatijih londonskih modnih kuća.

Ona reče:

— Ne sviđa mi se ovo mjesto. Pitam se zašto sam ovamo uopće došla!

— Boravili ste ovdje i ranije, zar ne?

— Da, prije dvije godine, za Uskrs. Tada nije bilo toliko ljudi.

Hercule Poirot ocjenjivački pogleda, a onda blago upita: — Nešto se dogodilo što vas je zabrinulo. Tako je, zar ne?

Ona klimne glavom. Noga joj se njihala. Ona se zagleda u nju i reče: — Srela sam jednog duha. U tome je stvar.

— Duha, mademoiselle?

— Da.

— Kakvog duha? Čijeg duha?

— Oh, moga duha.

Poirot upita blago:

— Je li taj duh bio bolan?

— Neočekivano bolan. Vratio me u prošlost, znate... Ona je zamišljeno zastala, a onda nastavila: — Zamislite moje djetinjstvo. Ne, niste to u stanju! Vi niste Englez!

Poirot upita:

— Je li to bilo tipično englesko djetinjstvo?

— Oh, nevjerojatno englesko! Selo... velika, oronula kuća... konji, psi.. šetnje po kiši.. drva u vatri.. jabuke u voćnjaku.. oskudica u novcu.. stari tvid... večernje haljine koje su godinama trajale... zapušteni vrt... divlja astra koja buja u jesen...

Poirot blago upita:

— Želite li se vratiti u to vrijeme? Rosamund Darnlev odmahne glavom: — Ne možete se vratiti u prošlost, zar ne? Nikada... Ali voljela bih da je to moguće, premda - na drukčiji način.

— Pitam se. - odvrati Poirot. Rosamund Darnlev se nasmije.

— I ja se pitam!

— Kada sam bio mlad - odvrati Poirot - (a to je, mademoiselle, uistinu bilo davno) postojala je jedna igra koja je nosila naziv Kad ne bih bio ti, tko bi volio biti?

Odgovori su se pisali u spomenare mladih dama. Imali su pozlaćene rubove i povež od plave kože. Odgovor? Nije ga sasvim lako naći, mademoiselle.

Rosamund reče:

— Slažem se. Bio bi to prevelik rizik. Čovjeku se ne bi sviđalo da predugo bude Mussolini ili princeza Elizabeth. Sto se naših prijatelja tiče, njih predobro poznajemo. Sjećam se da sam jednom upoznala baš simpatičan bračni par. Bili su tako ljubazni i susretljivi jedno prema drugome i tako su se dobro slagali i nakon mnogo godina braka da sam bila zavidna supruzi. Rado bih se mijenjala s njom. Ali poslije mi je netko rekao da punih jedanaest godina nisu govorili jedno s drugim kada bi ostali sami!

Ona se nasmije.

— Očito je da čovjek nikada ne može biti siguran. Trenutak ili dva kasnije Poirot reče: — Vama vjerojatno mnogi zavide, mademoiselle. Rosamund Darnlev hladno odgovori: — Oh, da. Prirodno.

Razmislila je malo o tome, dok su joj se usne podigle i napravile ironičan smiješak.

— Da, ja sam savršeni tip uspješne žene! Uživam u umjetničkom zadovoljstvu uspješnog stvaralaštva (doista volim modno kreiranje), kao i u financijskom zadovoljstvu uspješne poslovne žene. Prilično sam bogata, izgledam privlačno, a i jezik mi nije previše zloban.

Ona zastane, a onda joj se osmijeh proširi.

— Ali, nemam muža! Tu sam zakazala, zar ne, gospodine Poirot?

Poirot galantno odgovori:

— Mademoiselle, ako niste udani, to je samo zato što nijedan pripadnik mog spola nije bio dovoljno rječit. Neudani ste po svom izboru, a ne zato što nema druge.

Rosamund Darnlev odgovori:

— Pa ipak, uvjeren sam da i vi, kao uostalom i svi muškarci, u dubini srca vjerujete da nijedna žena nije zadovoljna sve dok se ne uda i ne dobije djecu.

Poirot slegne ramenima.

— Udati se i imati djecu - to može svaka žena. Samo jedna žena od sto - ne, više, samo jedna od tisuću može steći ime i položaj kako ste to vi učinili.

Rosamund se blago osmjehne.

— Pa ipak, ja sam sada samo oronula usidjelica! Tako se barem danas osjećam.

Cini mi se da bih bila sretnija samo s kojim novčićem u džepu, s nekim krupnim, šutljivim grubim mužem i gomilom dječurlije koja mi se pletu uz skute. Ne mislite li i vi tako?

Poirot samo slegne ramenima.

— Budući da vi tako mislite, mademoiselle, ne preostaje mi ništa drugo nego da se složim.

Rosamund se nasmije, vrativši iznenada ravnotežu, a onda izvadi cigaretu i zapali je. Potom reče: — Vi svakako znate sa ženama, gospodine Poirot. Sada bih najradije branila suprotno stajalište da se zauzimam za poslovnu karijeru žene. Razumije se, posve sam svjesna da mi je ovako upravo sve kako treba!

— Onda uživajte u svojem vrtu ili, točnije, na svojoj plaži, mademoiselle.

— Potpuno se slažem.

Poirot također uzme tabakeru i zapali jednu od onih tankih cigareta koje je s uživanjem pušio.

Promatrajući radoznalim očima dim koji se dizao, promrmlja: — Dakle, gospodin... ne, kapetan Marshal vaš je stari prijatelj, mademoiselle?

Rosamund se uspravi i reče:

— Odakle to znate? Oh, vjerojatno vam je to Ken rekao.

Poirot odmahne glavom.

— Nitko mi ništa nije rekao. Zaboravljate da sam ja detektiv, mademoiselle. To se lako moglo zaključiti.

Rosamund Darnlev reče: - Nije mi jasno kako?

— Razmislite! - Poirotove ruke oživješe. - Ovde ste tjedan dana. Jedri ste, veseli, bezbrižni. Danas, odjednom, počinjete govoriti o duhovima, o starim vremenima. Sto se dogodilo? Ovdje danima nitko novi nije došao, sve do sinoć, kada su stigli kapetan Marshal, njegova supruga i kćerka. I odmah promjena! Pa stvar je očita.

Rosamund Darnlev reče:

— U pravu ste. Kenneth Marshall i ja uglavnom smo djetinjstvo proveli zajedno.

Marshallovi su nam bili prvi susjedi. Ken je uvijek bio dobar prema meni - premda s visine, dakako, jer je bio četiri godine stariji. Vrlo dugo ga nisam vidjela. Najmanje petnaest godina.

Poirot odvrati zamišljeno:

— Prilično dugo. Rosamund kimne glavom.

Nastala je kratka stanka,, a onda Hercule Poirot reče: — On je ugodan čovjek, zar ne? Rosamund toplo odgovori: — Ken je drag. Jedan od najboljih. Jako tih i povučen. Njegov jedini nedostatak je sklonost prema nesretnim brakovima.

Poirot odgovori s velikim razumijevanjem: - Ah.. Rosamund Darnlev nastavi: — Ken je budala, potpuna budala kada je riječ o ženama! Sjećate li se slučaja Martingdale?

Poirot se na mršti.

— Martingdale? Martingdale? Ono s arsenom, zar ne?

— Da. Prije sedamnaest ili osamnaest godina. Žena je bila optužena za ubojstvo supruga.

— Ali, dokazano je da je on uživao arsen, pa je ona oslobođena?

— Tako je. Nakon što je oslobođena, Ken ju je oženio. To su te lude stvari koje on radi.

Hercule Poirot promrmlja:

— Ali, ako je bila nevina? Rosamund Darnley nestrpljivo odgovori: — Oh, da, proglašena je nevinom. Ali, tko zna da li je doista i bila? U svakom slučaju, na svijetu ima previše žena kojima se možete oženiti, pa vas ništa ne tjera da odaberete baš onu koja je optužena za ubojstvo.

Poirot na to nije ništa rekao. Možda je znao da ako ništa ne kaže, Rosamund Darnley će nastaviti. I doista, ona je to učinila.

— Tada je bio vrlo mlad. Imao je samo dvadeset jednu godinu. Zbog nje je potpuno izgubio glavu. Umrla je kad je radala Lindu, godinu dana nakon ženidbe.

Mislim da je Kena osobito teško pogodila njezina smrt. Nakon toga je neko vrijeme prilično raspušteno živio pokušavajući je zaboraviti, pretpostavljam.

Ona zastane na tren.

— Potom je došla ova stvar sa Arlenom Stuart. Tada je bila u Revifi. Izbila je afera oko razvoda Codringtonovih. Lady Codrington razvela se od Codringtona zbog Arlene Stuart. Pričalo se da je Lord Codrington bio njome potpuno opsjednut. Svi su vjerovali da će se vjenčati čim se završi razvodni postupak. Ali, kada je to završilo, on je nije oženio. Glatko ju je odbio. Mislim da ga je ona čak tužila zbog neispunjena obećanja. U svakom slučaju, bila je to velika gužva. A onda se pojavio Ken i oženio je. Budala, potpuna budala!

Hercule Poirot promrmlja:

— Ne bi mu se moglo jako zamjeriti zbog te ludosti. Ona je prelijepa, mademoiselle.

— Da, nema sumnje u to. Novi skandal dogodio se prije tri godine. Stari Sir Roger Erskine ostavio joj je sve do posljednjeg penija. Smatrala sam da bi to, ako ništa drugo, trebalo Kenu otvoriti oči.

— Pa, zar nije?

Rosamund Darnley slegne ramenima.

— Rekla sam vam da ga godinama nisam vidjela. Ljudi pričaju, međutim, da je to primio potpuno ravnodušno. Zašto, baš bih voljela znati? Vjerojatno je stekao neograničeno povjerenje u nju.

— Možda ima i drugih razloga.

— Da. Ponos! Tvrdoglavost! Ne znam što doista prema njoj osjeća. Nitko to ne zna.

— A ona? Sto ona osjeća prema njemu? Rosamund se zapilji u njega. Zatim reče: — Ona? Ona je prvoklasni svjetski kopač zlata. Kao i proždrljivica muškaraca!

Ako je bilo što odraslo u hlačama na sto jardi od nje, za Arlenu je to lak plijen! To je ta vrsta.

Poirot lagano kimne glavom u znak potpunog odobravanja.

— Da - odgovori on. - Točno je to što kažete... Njezine oči tragaju samo za jednim, za muškarcima.

Rosamund reče:

— Sada je bacila oko na Patricka Redferna. On je zgodan muškarac i to od one prilično jednostavne vrste. Znači, voli svoju suprugu, nije ženskar. A takvi tipovi su luk i voda za Arlen. Sviđa mi se mala gospođa Redfern. Lijepa je na svoj blijedunjavi, ispran način, ali mislim da nema nikakvih šansi u okršaju s Arlenom, tom tigricom koja proždire muškarce.

Poirot reče:

— Nema, baš kao što kažete. Izgledao je uznemiren. Rosamund reče: — Christine Redfern bila je učiteljica, čini mi se. To su one žene koje smatraju da um ima vlast nad stvari. Uskoro će doživjeti prilično neugodan šok.

Poirot uzrujano zavrti glavom. Rosamund ustane i reče: — Prava šteta, znate. - Zatim doda neodređeno: - Trebalo bi nešto poduzeti.

II

Linda Marshall razočarano je proučavala svoje lice u ogledalu spavaće sobe.

Slika joj se nimalo nije sviđala. U ovom trenutku činilo joj se da na licu nema ništa drugo osim kostiju i bora. S odvratnošću je pogledala čuperak meke, smeđe kose (mišić, tako ga je u potaji nazivala), zelenkastosive oči, visoke jagodice i duga, napadna linija brade. Usta i zubi nisu joj zapravo bili toliko loši, ali kakva korist od zubi, uostalom? A da li joj se to na nosu javlja bubuljica?

S olakšanjem je zaključila da to ipak nije bubuljica. Ona pomisli: — Grozno je kad ti je šesnaest godina, baš grozno...

Čovjek kao da nikada ne zna na čemu je. Linda je izgledala nezgrapno poput ždrebeta i bodljikava poput ježa. Neprekidno je bila svjesna svoje neskladnosti kao i činjenice da nije bila ni ovo ni ono. U školi je još imala uspjeha. Ali, sada je napustila školu. Nitko nije imao pojma o tome kakvi su joj planovi za budućnost.

Otac je neodređeno govorio da će je sljedeće zime poslati u Pariz. Linda nije željela ići u Pariz, ali s druge strane, nije htjela ostati ni

kod kuće. Na neki način, sve do sada uopće nije shvaćala koliko joj se, zapravo, ne sviđa Arlena.

Lindino mlado lice postane napeto, a zelene oči joj očvrstnuše. Arlena...

Ona pomisli:

— Ona je zvijer, zvijer...

Maćehe! Baš je grozno imati maćehe, to su svi govorili. I bili su u pravu! Doduše, Arlena nije bila loša prema njoj. Uglavnom, uopće nije opazala djevojku. A kada bi to i učinila, u pogledu bi joj se pojavio prezriv podsmijeh, baš kao i u riječima. Savršen sklad i otmjenost Arleninih pokreta samo su isticali Lindinu mladenačku nezgrapnost. U Arleninoj nazočnosti čovjek bi srameći se shvatio koliko djeluje nedozrelo i grubo.

Ali, nije stvar bila samo u tome. Ne, nipošto samo u tome. Linda zbunjeno počne prebirati po tamnim kutovima svoga uma. Nije bila osobito vješta u razvrstavanju i prepoznavanju svojih osjećaja. Bilo je to nešto što je Arlena činila... ljudima... kući..

— Loša je, pomisli Linda. Strašno, strašno je loša. Ali, preko toga se nije moglo tek tako prijeći. Niste mogli jednostavno podići nos prkosnim pokretom moralne superiornosti i jednostavno ne misliti o njoj...

Bilo je to nešto što je činila ljudima. A otac, međutim, otac je bio sasvim drukčiji..

Zamislila se. Sjetila se kako je otac dolazio da je izvede iz škole. Kako ju je jednom odveo na krstarenje. A onda se sjetila oca i u domu - s Arlenom koja je bila tu. To sjećanje nije joj se nimalo sviđalo... nimalo...

Linda pomisli:

— I tako će to trajati iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec. Ne mogu više podnijeti.

Život se prikazao pred njom u beskrajnom nizu dana zatamnjenih i zatrovanih Arleninom nazočnošću. Bila je još prilično djetinjasta, tako da nije stekla osjećaj perspektive. Lindi se jedna godina činila kao vječnost.

Veliki, tamni, plameni val mržnje prema Arleni obavio ju je. Ona pomisli: — Voljela bih je ubiti. Oh! Kad bi umrla... Skrenula je pogled s ogedala prema otvorenom prozoru u kojem je bilo more.

Ovo mjesto doista je bilo prilično zabavno. Ili bi moglo biti zabavno. Sve ove plaže, drage i čudnovati puteljci. Toliko se toga može istraživati. Bilo je i mjesta gdje se čovjek mogao osamiti i prepustiti se dokolici. Ima i spilja, tako su joj rekli mladi Cowanovi.

Linda je pomislila:

— Kada samo Arlene ne bi bilo, baš bih uživala. Mislima se vratila u večer kada su došli. Bilo je uzbudljivo stići s kopna. Plima je preplavila nasip tako da su doplovili čamcem.

Hotel je izgledao uzbudljiv, neobičan. A onda, na terasi, jedna visoka, tamna žena skočila je i uzviknula: — Kenneth!

Njezin otac, izgledajući strašno iznenađen, također je uzviknuo: — Rosamund!

Linda je strogo i kritički prosudila Rosamund Darnley, gledajući je svojim mladim očima.

Zaključila je da može proći. Rosamund je, pomislila je, osjećajna žena. A i kosa joj lijepo stoji - baš kao da joj je pravljena po mjeri. Većini ljudi vlastita kosa baš ne pristaje. I ono što je nosila bilo je lijepo. Imala je veselo, vedro lice - kao da je samu sebe zabavljala, a ne da su je drugi uveseljavali. Rosamund je bila dobra prema Lindi. Nije izgovarala bujice riječi niti je govorila stvari. (Pod izrazom 'govoriti stvari' Linda, je podrazumijevala mnoštvo različitih odbojnosti.) Uza sve, Rosamund nije Lindu smatrala budalom. Naprotiv, ponašala se prema njoj kao da je pravo ljudsko biće. Linda se tako rijetko osjećala kao ljudsko biće da je bila silno zahvalna kada bi je netko takvom smatrao.

I ocu je, po svemu sudeći, bilo drago što vidi gospođicu Darnley.

Čudnovato - odjednom kao da mu se potpuno promijenio izgled. Djelovao je... djelovao je... Linda nikako nije mogla pronaći pravu riječ... da, mlađi, to je bilo!

Nasmijao se neobičnim dječaćkim smijehom.

Kada je sada malo razmislila o tome, shvatila je da ga je rijetko čula kako se smije.

Ostala je zbunjena. Imala je dojam kao da je na tren u njemu vidjela neku drukčiju osobu. Pomislila je: — Pitam se kakav je otac bio u mojim godinama...

Ali, bilo je to teško zamisliti, pa je odustala.

Pomislila je, kako bi bilo zabavno da su došli ovdje i zatekli gospođicu Darnley.

Da su došli samo njih dvoje, ona i otac.

Na tren joj se prikazala jedna privlačna slika. Gospođica Darnley, ona... i cijela zabava koju je ovaj otok mogao dati.. kupanje... spilje...

A onda je tama ponovo prekrije.

Arlena. Jednostavno se nije moglo uživati s Arlenom u blizini. U svakom slučaju, to nije mogla ona, Linda. Niste mogli biti sretni u društvu osobe koju mrzite. Da, mrzite. Ona je mrzila Arlenu.

Opet, posve lagano, u njoj je počeo rasti crni, plameni val mržnje.

Lindino lice postalo je vrlo blijedo. Usne su joj se razdvojile, zjenice sužile, a prsti se ukrutili i zgrčili..

III

Kenneth Marshall pokucao je na vrata sobe svoje supruge. Kada se oglasila, otvorio je vrata i ušao.

Arlena je upravo dovršavala toaletu. Na sebi je imala blistavu zelenu haljinu i pomalo je nalikovala sireni. Stajala je pred ogledalom i maškarom uljepšavala trepavice. Rekla je: — Oh, to si ti, Ken.

— Da, želio sam vidjeti da li si spremna.

— Još samo trenutak.

Kenneth Marshall otišao je do prozora. Bacio je pogled prema moru. Lice mu, kao i obično, nije izražavalo nikakve osjećaje. Bilo je ugodno i obično.

Okrenuvši se, rekao je:

— Arlena?

— Da?

— Pretpostavljam da si već upoznala Redferna? Arlena je oprezno odgovorila: — Oh da, dragi. Negdje, na nekom coctailu. Izgledao mi je prilično ugodan čovjek.

— Da, očito. Da li si znala da i on dolazi sa suprugom?

Arlena je raširila oči.

— Oh ne, dragi. Bilo je to veliko iznenađenje za mene!

Kenneth Marshall je tiho rekao: — Pomislio sam da ti je možda zbog toga palo na pamet ovo mjesto. Bilo ti je posebno važno da dođeš baš ovamo.

Arlena je odložila maškaru, a onda se okrenula prema njemu. Osmjehnula se - bio je to blag, zavodljiv osmijeh. Zatim je rekla: — Netko mi je spomenuo ovo mjesto. Mislim da su to bili Rvlandovi. Rekli su da je jednostavno magično - tako netaknuto! Zar ti se ne sviđa?

Odgovorio je Kenneth Marshal : — Nisam siguran.

— Oh, dragi, ali ti obožavaš kupanje i izležavanje na suncu. Uvjerena sam da će ti ovdje odgovarati.

Oči su joj se još malo raširile. Pogledala ga je nesigurno.

Kenneth Marshall je rekao:

— Pretpostavljam da je istina da si rekla mladom Redfernu da dolaziš ovamo.

Arlena je odgovorila:

— Kenneth, dušo, nećeš valjda biti zločest? Kenneth Marshal je rekao: — Slušaj me, Arlena. Ja te poznajem dobro. To je jedan dobar, mladi par. On doista voli svoju suprugu. Moraš li sve to pokvariti?

Arlena je rekla:

— Tako je nepošteno što me optužuješ. Baš ništa nisam učinila - ništa. Sto ja mogu ako...

On ju je potaknuo.

— Sto, ako?

Očni kapci su joj zaigrali.

— Dobro, u redu. Znam da muškarci gube glavu za mnom. Ali, nisam ja kriva. Oni su jednostavno takvi.

— Priznaješ, dakle, da je mladi Redfern lud za tobom?

Arlena promrmlja:

— To je doista glupo od njega. Primakla se jedan korak prema suprugu.

— Ali, ti znaš, zar ne, Kene, da je meni stalo jedino do tebe.

Ona ga pogleda kroz zatamnjene trepavice.

Bio je to očaravajući pogled - pogled kojem su samo rijetki muškarci mogli odoljeti.

Kenneth Marshall ju je ozbiljno pogledao. Lice mu je bilo smireno, a glas tih kada je rekao: — Mislim da te predobro poznajem, Arlena.

IV

Kada izađete iz hotela na južnu stranu, terase i plaža odmah su ispod vas. Tu je i staza koja vodi uz rub grebena do jugozapadne strane otoka. Krenete li po njoj, nakon nekoliko koraka naići ćete na niz udubljenja uklesanih u obližnjem grebenu, koja su na hotelskoj karti otoka obilježena kao Sunčani Kuk. Bila su to, zapravo, udubljenja u grebenu u kojima su bila sjedala. Do jedne niše stigao je, odmah poslije večere, Patrick Redfern sa suprugom. Noć je bila lijepa i vedra, s jasnim mjesecom.

Redfernovi su posjedali. Nekoliko trenutaka su šutjeli.

Konačno Patrick je rekao:

— Prelijepa večer, zar ne, Chrisfine?

— Da.

Nešto u njezinom glasu moglo ga je ispuniti tjeskobom. Sjedio je, ne gledajući je.

Christine Redfern upita svojim tihim glasom: — Da li si znao da će ta žena biti ovdje? On se oštro okrenuo i rekao: — Ne znam na što misliš.

— Mislim da znaš.

— Slušaj, Christine, ne znam što te je spopalo... Ona ga je prekinula. Glas joj je bio uzbuđen.

Podrhtavao je.

— Sto me spopalo? Pa tebe je spopalo!

— Mene ništa nije spopalo!

— Oh, Patrick, jest! Navaljivao si da dođemo ovamo. Bio si tako uporan. Željela sam da opet odemo do Tintagela gdje... gdje smo proveli medeni mjesec. Ali, ti si pod svaku cijenu htio ovamo.

— A zašto ne? Mjesto je doista čarobno.

— Možda. Ali, htio si da dođemo zato jer si znao da će i ona stići.

— Ona? Koja ona?

— Gospođa Marshal. Ti si.. opsjednut si njome.

— Za Boga miloga, Christine, ne pravi budalu od sebe. Ne priliči ti ljubomora.

Protuoptužba je zvučala pomalo nesigurno. Glas mu nije bio uvjerljiv. Rekla je: — Bili smo tako sretni.

— Sretni? Svakako da smo bili sretni! I dalje smo sretni. Ali nećemo to još dugo biti ako ne budem mogao ni riječ progovoriti s nekom drugom ženom, a da se ti ne naljutiš.

— Nije baš tako.

— Je, tako je. I u braku čovjek mora imati.. prijateljske... odnose s drugim ljudima. Tvoja sumnjičavost uopće nije na mjestu. Ne mogu ni riječ reći nekoj zgodnoj ženi, a da ti odmah ne zaključiš da sam u nju zaljubljen... - Zastao je, a onda slegnuo ramenima.

Christine Redfern je rekla: - Ti si, dakle, zaljubljen u nju..

— Oh, ne budi luda, Christine! Pa samo sam.. samo sam razmijenio nekoliko riječi s njom.

— Nije točno.

— Tako ti Boga, nemoj biti ljubomorna na svaku zgodnu ženu koju sretnemo.

Christine Redfern je rekla:

— Ona nije bilo koja zgodna žena! Ona je... različita! Zla je! Da, baš takva.

Donijet će ti samo zlo, Patrick! Molim te, odustani od nje. Hajdemo odavde.

Patrick Redfern se namrštio, nakrivio bradu usprotivivši se. Izgledao je nekako vrlo mlado kada je prkosno rekao: — Ne budi smiješna, Christine. I, molim te... ne svađajmo se zbog toga.

— Ne želim se svađati.

— Onda se ponašaj razumno. Hajde, vratimo se u hotel.

Ustala je. Nastala je stanka, a zatim je i Christine Redfern ustala. Rekla je: — U redu..

U susjednom udubljenju sjedio je Hercule Poirot i tužno odmahivao glavom.

Neki ljudi bi se iz obzira udaljili, tako da ne čuju privatni razgovor. Ali, ne i Hercule Poirot. On uopće nije imao takve obzire.

— Osim toga - kako je poslije objasnio svom prijatelju Hastingsu - posrijedi je bilo ubojstvo.

Hastings je na to uzvratio, zagledavši se u Poirota: — Ali, ubojstvo se tada još nije dogodilo. Hercule Poirot je uzdahnuo i primijetio: — Ali već je, mon cher, vrlo jasno bilo naznačeno.

— Zašto ga onda nisi spriječio?

Opet uzdahnuvši, Hercule Poirot je uzvratio na isti način na koji je to nešto prije učinio u Egiptu. Ako je neka osoba odlučila ubiti, teško ju je u tome spriječiti.

On ne predbacuje ništa sebi zbog onoga što se zatim dogodilo. Po njemu, bilo je to neizbježno.

3.

I

Rosamund Darlnev i Kenneth Marshail sjedili su na malo travnate površine na vrhu grebena koji se nadnio nad Galebovu dragu. Bilo je to na istočnom kraju otoka.

Ljudi su ovdje dolazili ponekad ujutro na kupanje kada bi se zaželjeli samoće.

Rosamund reče:

— Lijepo je skloniti se malo od svijeta. Marshail promrmlja jedva čujno: — M...m, da.

Okrenuo se prema tlu mirišući busen "na kojem su sjedili.

— Lijepo miriše. Sjećaš li se pašnjaka Shipleva?

— Svakako.

— Bili su to lijepi dani.

— Da.

— Nisi se jako promijenila, Rosamund.

— Jesam. Silno sam se promijenila.

— Doživjela si veliki uspjeh, bogata si i sve ostalo, ali i dalje si ista, stara Rosamund.

Rosamund promrmlja:

— Da je barem tako.

— Kako to misliš?

— Nije važno. Prava je šteta, zar ne, Kenneth, što ne možemo zadržati blagu prirodu i velike ideale koje smo imali u mladosti.

— Ne znam da li je tvoja priroda ikada bila posebno blaga, dijete moje. Znala si ti i te kako biti goropadnica. U bijesu si me jednom gotovo zadavila.

Rosamund se nasmije i reče:

— Sjećaš li se kada smo Tobija povelu u lov na vodene štakore?

Bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da se prisjeti te stare pustolovine.

Zatim su zašutjeli.

Rosamundini prsti poigrali su se kopčom njezine torbe.

Konačno je rekla:

— Kenneth?

— Hm. - Njegov odgovor bio je nejasan. Još je bio licem okrenut prema busenu trave.

— Ako ti kažem nešto što će ti se vjerojatno činiti drsko, hoćeš li zauvijek prestati razgovarati sa mnom?

On se okrenuo i uspravio.

— Sumnjam - reče ozbiljno - da bi bilo što rekla što bih mogao smatrati drskim.

Razumiješ, ti si nešto drugo.

Kimnula je glavom da prihvaća sve što je taj izraz podrazumijevao. Jedino je prikrila zadovoljstvo koje joj je on dao.

— Kenneth, zašto se ne razvedeš od svoje žene? Lice mu se u tren promijenilo.

Očvrsnulo je, a onaj sretni izraz zgasnuo je s njega. Izvadio je lulu iz džepa i počeo je puniti.

Rosamund je rekla:

— Zao mi je ako sam te uvrijedila. On je tiho odgovorio: — Nisi me uvrijedila.

— Pa, zašto se, onda, ne razvedeš?

— Ti to ne razumiješ, draga moja djevojko.

— Da li je... doista toliko voliš?

— Nije samo to. Razumiješ, ja sam njome oženjen.

— Znam. Ali, ona je... prilično ozloglašena. Razmislio je o tome na trenutak, pažljivo stavljajući duhan u lulu.

— Misliš. Pa, valjda jest.

— Mogao bi se razvesti od nje, Kene.

— Dragaa moja djevojko, nemaš razloga tako govoriti. Samo zbog toga što muškarci pomalo gube glavu zbog nje ne znači još da će je i ona izgubiti.

Rosamund je u sebi zadržala odgovor koji joj je prvo pao na pamet, a onda odgovori: — Mogao bi tako učiniti da ona zatraži razvod, ako ti to više odgovara.

— Pa, mogao bih.

— To bi trebao učiniti, Kene. Zaista. Tu je dijete.

— Linda?

— Da, Linda.

— Kakve veze Linda ima s tim?

— Arlena nije dobra za Lindu. Doista nije. Linda, mislim, dobro osjeća stvari.

Kenneth Marshall približi šibicu luli. Nakon dva dima je rekao: — Da, ima nečeg u tome. Mislim da Arlena i Linda ne idu zajedno. A to je loše za djevojku, možda. Stvar je pomalo zabrinjavajuća.

Rosamund je rekla:

— Sviđa mi se Linda, jako mi se sviđa. Ima nečeg... finog u njoj.

Kenneth je primijetio:

— Ista je majka. Teško proživljava neke stvari, baš kao i Ruth.

Rosamund reče:

— Pa zar onda doista ne misliš da bi se trebao osloboditi Arlene?

— Da se pobrinem da ona zatraži razvod?

— Da. Pa to nije ništa neobično, ljudi to stalno rade. Kenneth Marshall odgovorio je iznenadnom silovitošću u glasu: — Da, rade, ali to je upravo ono što ja mrzim.

— Mrziš? - Bila je zbunjena.

— Da. Čini se da je u današnje doba u modi takav odnos prema životu. Ako ti se neka stvar ne sviđa, onda se pokušavaš brže-bolje izvući iz nje! Do vraga s tim, zar su ljudi potpuno zaboravili na dobru vjeru? Ako se vjenčaš nekom ženom i pristaneš se brinuti o njoj, pa sam si to odabrao. Tvoja volja. Nitko te nije natjerao. Muka mi je od brzih vjenčanja i lakih razvoda. Arlena je moja supruga i time je sve rečeno.

Rosamund se nagne naprijed i reče tihim glasom: — Tako, znači, ti gledaš na stvari? 'Dok nas smrt ne razdvoji'?

Kenneth Marshall kimne glavom. Zatim reče: — Upravo tako. Rosamund je odgovorila: — Shvaćam.

II

Vraćajući se autom uskim, krivudavim putem u Leathercombov zaljev, gospodin Horace Blatt je iza jednog zavoja gotovo naletio na gospođu Redfern.

Ona se sasvim priljubila uz živicu kraj puta, a gospodin Blatt je morao žestoko pritisnuti kočnicu kako bi zaustavio svoj Sunbeam.

— He, hej!- uzvikne gospodin Blatt razdragano.

Bio je to krupan muškarac, rumena lica, čije su blistavo golo tjeme ocrtavali ridi čuperci.

Gospodin Blatt kao da je čeznuo da bude duša svakog mjesta u kojem bi se našao. Prema njegovu mišljenju, koje je prilično glasno iznosio, hotelu Jolly Roger bilo je prijeko potrebno malo živosti. Zato ga je zbunjivala činjenica da su ljudi uglavnom nestajali uvijek kad bi se on pojavio.

— Zamalo sam od vas napravio džem od jagoda, zar ne? - reče gospodin Blatt veselim glasom.

— Da, zamalo - odgovori Christine Redfern.

— Uskočite - reče gospodin Blatt. - Čemu inače služi auto?

Nemajući izbora, Christine Redfern ušla je u auto. Gospodin Blatt opet je uključio motor koji se zaustavio zbog naglog kočenja. Pitao je: — Kako to, molim vas, sami ovuda šćete? Jedna zgodna djevojka kao vi to ne bi trebala raditi.

Christine brzo odgovoi:

— Oh! Ja volim biti sama.

Gospodin Blatt je gurne laktom, te istom istom kretnjom gotovo skrene auto u živicu.

— Djevojke to uvijek tvrde - reče on. - Ali, zapravo, tako ne misle.

— Znete, ovom mjestu, Jolly Rogeru,^[1] potrebno je malo živosti. Uopće ne odgovara svom imenu.

Nema života u njemu. Dakako, tu je odsjelo mnoštvo bezveznjaka. Gomila dječurlije kao i rulja starkeja. Ovdje je i onaj angloindijski davež, pa atletski građen pastor, lajavi Amerikanci i onaj stranac s brčićima. Baš me nasmijavaju ti njegovi brčići! Rekao bih da je brijač ili tako nešto.

Christine je odmahнула glavom.

— Oh, ne, on je detektiv.

Gospodinu Blattu auto je opet zamalo skrenuo u živicu pokraj puta.

— Detektiv? Hoćete reći da se prurušio u detektiva? Christine se slabašno osmjehnula. Rekla je: — Oh, ne, on je pravi detektiv. Zove se Hercule Poirot. Vjerojatno ste čuli za njega.

Gospodin Blatt je rekao:

— Nisam vas dobro razumio. Oh, da, čuo sam za njega. Ali mislio sam da je umro.

Sto će on ovdje?

— Ništa poslovno, na odmoru je.

— Da, moglo bi i tako biti - odgovori gospodin Blatt neuvjerljivo. - Djeluje malo nespretno, zar ne?

— Pa - reče Christine oklijevajući - možda je malo neobičan.

— Međutim, pitam vas - reče gospodin Blatt - što nedostaje Scotland Yardu? Ja sam uvijek za britanski pečat na svemu.

Stigao je do podnožja brdašca i ponosno pritišćući sirenu uvezao auto u hotelsku garažu koja se, zbog plime, nije nalazila na otoku nego na kopnu njemu nasuprot.

III

Linda Marshall bila je u maloj trgovini koja je podmirivala potrebe posjetitelja Leathercombova zaljeva. Na jednoj strani bile su police s knjigama; knjige su se mogle posuditi na čitanje za dva penija. Najnovija među njima imala je već jedno desetljeće, dok su ostale bile stare po dvadeset i više godina. Linda je uzela prvu, a zatim sumnjičavo još jednu knjigu s police i prolistala ih. Zaključila je da nikako ne bi mogla čitati Četiri pera ili Vice versa. Odložila ih je i uzela novi naslov, jednu malu, podeblju knjigu u smeđem, kožnom uvezu.

— Vrijeme je prolazilo...

Trgnuvši se, Linda je brzo vratila knjigu na policu kada jejza sebe čula glas Christine Redfern: — Sto to čitaš, Linda? Linda brzo odgovori: — Ništa. Tražim neku knjigu.

Ona je nasumce izvadila The Marriage of William Ashe i krenula prema blagajni, vadeći dva penija. Christine reče: — Gospodin Blatt me upravo dovezao do hotela, pošto me prije toga gotovo pregazio. Baš mi se nije išlo s njim preko nasipa pa sam mu rekla da moram nešto kupiti.

Linda odgovori:

— Grozan je, zar ne? Stalno priča o tome koliko je bogat i pravi glupe šale.

Christine reče:

— Jadan čovjek. Zapravo, treba ga žaliti.

Linda se nije slagala. Nije shvaćala zbog čega treba sažaljevati gospodina Blatta. Bila je mlada i nemilosrdna.

Izašla je s Christine Redfern iz trgovine. Krenule su nasipom.

Zadubila se u misli. Sviđala joj se Christine Redfern. Ona i Rosamund Darnley bile su jedine podnošljive osobe na otoku, po Lindinu mišljenju. Ali, nijedna od njih nije puno razgovarala s njom. Sada, dok su hodale, Christine je samo šutjela. To je bila, pomisli Linda, pametna odluka. Ako već nemate što reći, zašto onda neprekidno brbljati?

Na trenutak je nestala u svojoj zbunjenosti.

A onda iznenada reče:

— Gospodo Redfern, jeste li ikada osjetili da je sve tako grozno... tako užasno... da biste jednostavno... oh, buknuili.. ?

Riječi su bile gotovo smiješne, ali ne i Lindino napeto i brižno lice. Pogledavši je najprije neodređeno, očima koje nisu duboko pronicale, Christine Redfern svakako nije vidjela ništa što bi je navelo na smijeh..

Ona je duboko udahnula.

Zatim odgovori:

— Da... da... osjetila sam.. upravo to... IV

Gospodin Blatt je rekao:

— Vi ste, dakle, to slavno njuškalo, a?

Bili su coctail-baru, omiljenom mjestu gospodina Blatta.

Hercule Poirot potvrdi, uz uobičajenu neskromnost. Gospodin Blatt nastavi: — I što radite ovdje? Neka afera, a?

— Ne, ne. Odmaram se. Na odmoru sam. Gospodin Blatt je zatrepao.

— To biste odgovorili i da nije tako, zar ne? Poirot je odgovorio: — Ne nužno. Horace Blatt reče:

— Oh, ma nemojte. Zapravo, možete se potpuno pouzdati u mene. Ja ne prenosim dalje ono što čujem! Davno sam još naučio držati jezik za zubima. Da nije tako bilo, ne bih postigao sve što sam postigao. Ali znate kakva je većina ljudi - bla, bla, bla o svemu što čuju! A to je nezamislivo u vašoj struci! Zato se i morate pretvarati da ste na odmoru i ništa više.

Poirot ga upita:

— A zašto biste pretpostavili suprotno? Gospodin Blatt zažmiri na jedno oko i odgovori: — Ja sam svjetski čovjek. Znam dobro kamo

tko pripada. Čovjeku poput vas mjesto je u Deauvillu, Le Touquetu ili Juanu les Pinsu. To je vaš - kako se ono kaže? - duhovni dom.

Poirot uzdahne. Bacio je pogled kroz prozor. Padala je kiša i magla se nadvila nad otok. Rekao je: — Moguće je da imate pravo! Tamo barem imate neku zabavu kad je loše vrijeme.

— Stari, dobri casino! - odgovori gospodin Blatt. — Znate, ja sam cijelog života morao pošteno raditi. Nisam imao vremena za odmore i traćenje. Morao sam zarađivati. I zarađivao sam. Sada mogu raditi što mi je volja. Moj novac vrijedi koliko i novac drugih. Nešto sam malo vidio od života u posljednjih godinu ili dvije, mogu vam reći.

Poirot je promrmljao:

— Ah, je li?

— Uopće ne znam zašto sam ovamo došao - nastavi gospodin Blatt.

Poirot je dobacio:

— I ja se pitam.

— Sto ste rekli? Poirot mahne rukom.

— Ni ja nisam bez dara opažanja. Očekivao bih naime da i vi odaberete Deauville ili Biarritz.

— A kad tamo, našli se nas dvojica, ovdje a? Gospodin Blatt je hrapavo zahihotao.

— Zapravo, ne znam zašto sam odsjeo ovdje - izusti. - Znate, mislim da mi je zvučalo romantično. Hotel Jolly Roger, Krijumčarski otok. Takvi nazivi vas zaintrigiraju, zar ne? Podsjetite vas na doba kada ste bili dječak. Gusari, krijumčarenje i tome slično.

On se nasmije, pomalo zbunjeno.

— Kao dječak sam dosta jedrio. Ne u ovom dijelu svijeta. Pokraj istočne obale.

Čudno kako privlačnost tih stvari nikada ne prođe. Da sam htio, mogao sam kupiti tip-top jahtu. Ali, ipak nisam. Volim skitati onom svojom malom jolom. I Redfern voli jedriti. Bili smo na pučini jedanput ili dva puta. Ali, više ne mogu računati na njega.

Samo visi oko one riđokose Marshallove žene.

Zastao je, a onda nastavio prigušenim glasom: — U hotelu su sve same rugobe! Gospođa Marshall je jedina živost! Čini mi se da Marshall ima problema zato što je stalno drži na oku. Kružile su o

njoj priče dok je bila na pozornici. A i kasnije. Muškarci gube glavu zbog nje. Vidjet ćete, bit će s njom muke ovih dana.

Poirot zapita: - Kakve muke? Horace Blatt mu odgovori: — Ovisi. Rekao bih gledajući Marshalla da je on čudan čovjek. Zapravo, znam da je takav. Čuo sam nešto o njemu. Susretao sam ja već tu tihu i mirnu sortu. Nikad ne znate na čemu ste s njima. Bolje bi bilo da Redfern malo pripazi..

Ušutio jer je tog trenutka Redfern ušao u bar. A onda je nastavio govoriti glasno i zbunjeno.

— Kao što rekoh, jedriti po ovoj obali baš je zabavno. Zdravo, Redferne, hoćemo li popiti jednu zajedno? Za što si? Martini? A vi, gospodine Poirot?

Poirot odmahne glavom. Patrick Redfern je sjeo i rekao: — Jedrenje? To je najzabavnija stvar na svijetu. Kad bih mu se samo mogao malo više posvetiti. Kao dječak, često sam jedrio ovom obalom u gumenom čamcu.

Poirot reče:

— Onda dobro poznajete ovaj kraj?

— Nego što! Poznavao sam ovo mjesto još prije nego je tu bio hotel. U

Leathercombovu zaljevu bilo je samo nekoliko ribarskih kućica, a na otoku jedna oronula kućerina, sva zapuštena.

— Ovdje je bila neka kuća?

— Oh, da, ali u njoj se godinama nije živjelo. Gotovo je bila srušena. Pričale su se priče o tajnim prolazima od kuće do Vilenjakove spilje. Sjećam se da smo ih stalno tražili.

Horace Blatt srknuo je svoje piće. Zatim progunda nešto, napravi grimasu i upita: — Kakva je to Vilenjakova spilja? Patrick reče: — Oh, zar ne znate? Nalazi se kod Vilenjakove drage. Ne može se lako otkriti ulaz u nju. Skriven je hrpom kamenja na jednom kraju drage. Samo dugačka, tanka pukotina. Jedva se možete provući kroz nju. Unutra se proširuje u prilično prostranu spilju. Možete zamisliti kakva je to zabava bila za jednog dječaka!

Pokazao mi ju je jedan stari ribar. Danas više ni ribari ne znaju za nju. Pitao sam jednom prigodom jednoga od njih zašto se mjesto zove Vilenjakova draga, ali on nije znao odgovoriti.

Hercule Poirot je rekao:

— Ali, još ne razumijem. Kakav je to vilenjak? Patrick Redfern reče:
— Oh, to je nešto karakteristično za Devonshire. Postoji Vilenjakova spilja na Sheepstoru u Mooru. Tamo trebate ostaviti pribadaču, znate, kao dar za vilenjaka.

Vilenjak je svojevrstan duh vresišta.

Hercule Poirot uzvratil:

— Ah, to je vrlo zanimljivo. Patrick Redfern nastavi: — U Dartmooru se još može čuti mnoštvo predaja o vilenjacima. Postoje hridi za koje se smatra da ih nastanjuju vilenjaci; tamošnji seljaci koji se u mrko doba noći vraćaju kući i dalje se ponekad žale da ih napadaju vilenjaci.

Horace Blatt reče:

— Mislite, ako su prije toga popili čašicu previše. Patrick Redfern odgovori sa smiješkom: — To je, nedvojbeno, najprirodnije objašnjenje. Blatt pogleda na sat, a onda reče: — Idem na večeru. U svakom slučaju, Redferne, moji omiljeni junaci su gusari, a ne vilenjaci.

Kada je Blatt otišao, Patrick Redfern će uz osmijeh: — Baš bih volio vidjeti kako ga napada vilenjak! Poirot je zamišljeno zaključio: — Za jednog iskusnog poslovnog čovjeka gospodin Blatt ima vrlo romantičnu maštu.

Patrick Redfern reče:

— To je zato što je samo poluobrazovan. Tako barem kaže moja žena. Pogledajte samo što čita! Ništa drugo osim krimića i western-romana.

Poirot odgovori: - Hoćete reći da i dalje ima mentalitet jednog dječaka?

— Zar vam se tako ne čini, gospodine?

— Meni? Pa ja ga jedva poznajem.

— Ne poznajem ga ni ja. Bio sam jedanput ili dva puta s njim na jedrenju. Ali, zapravo, on ne voli društvo. Draže mu je kada je sam.

Hercule Poirot odvratil:

— Doista neobično. Drukčije se ponaša na kopnu. Redfern se nasmije i reče: — Znam. Svi imamo problema kako da ga izbjegnemo. Želio bi pretvoriti ovo mjesto u mješavinu Margatea i Le Touqueta.

Poirot ništa nije odgovorio minutu ili dvije. Pozorno je proučavao nasmijano lice svog sugovornika. A onda, iznenada i neočekivano reče: — Mislim, gospodine Redfern, da vi zaista uživate u životu.

Patrick se iznenađeno zagleda u njega.

— Doista uživam. Zašto ne bih?

— Doista, zašto ne? - složio se Poirot. - Imate moju punu potporu u tome.

Malo se osmjehnuvši, Patrick Redfern odgovori: — Hvala, sir.

— Usudio bih se, ipak, da vam kao stariji čovjek, kao znatno stariji čovjek, dam jednu uputu.

— Da, sir?

— Jedan moj mudri prijatelj iz policije rekao mi je prije mnogo godina: - Hercule, prijatelju moj, ako želiš mir, izbjegavaj žene.

Patrick Redfern reče:

— Bojim se da je za to malo kasno, sir. Oženjen sam, znate.

— Znam. Supruga vam je vrlo dražesna, vrlo lijepo odgojena žena. Ona vas, mislim, jako voli.

Patrick Redfern mu oštro odgovori: — I ja nju jako volim.

— Ah - odgovori Hercule Poirot - drago mi je što to čujem.

Patrickovo čelo se iznenada smrknilo.

— Na što to ciljate, gospodine Poirot?

— Les femmes. - Poirot se zavalio u naslonjaču i zaklopio oči. - Ponešto ih poznajem. One su u stanju nesnosno zamrsiti život. Engleskinje su u tome pravi majstori. Ako ste baš morali doći ovamo, gospodine Redfern, zašto ste, za ime Boga, povelili sa sobom suprugu?

Patrick Redfern odgovori ljutito: — Ne znam što imate na umu. Hercule Poirot mirno reče: — Znate savršeno. Nisam toliko lud raspravljati s jednim zaluđenim muškarcem.

Želim vas samo upozoriti.

— Oni vražji ljubitelji skandala napunili su vam uši. Gospoda Gardener, ona Brewsterova nemaju pametnija posla nego ogovarati po cijeli dan. Svale se na nju kao lešinarke samo zato jer je žena zgodna.

Hercule Poirot je ustao i promrmljao: — Jeste li doista toliko naivni?

Odmahnuo je glavom i otišao iz bara. Patrick Redfern ljutito ga je pratio pogledom.

V

Dolazeći iz blagovaonice, Hercule Poirot zastane u predvorju. Vrata su bila otvorena, unutra je dolazio dah blagog noćnog zraka.

Kiša je prestala i magla se razišla. Noć je opet bila lijepa.

Krenuvši u malu šetnju Hercule Poirot zatekne gospodu Redfern na njezinom omiljenom sjedalu u podnožju grebena. On se zaustavio pokraj nje i rekao: — Sjedalo je vlažno. Tu ne biste trebali sjediti. Prehladit ćete se.

— Neću. A i da se prehladim, nema veze.

— No, no, niste više dijete! Odrasla ste žena. Morate pametno gledati na stvari.

Ona mu hladno odgovori:

— Uvjeravam vas da se nikada nisam prehladila. Poirot reče: — Dan je bio vlažan. Puhao je vjetar, padala je kiša, magla je bila posvuda. Gusta, neprozirna. Eh bien, a kako je sada? Magla se podigla, nebo je vedro i zvijezde sjaje. To je kao život, madame.

Christine mu odgovori prigušenim, žustrim glasom: — Znate li što mi najviše smeta na ovom mjestu?

— Sto, madame?

— Sažaljenje.

Riječ je suknela iz nje poput udarca bičem. Nastavila je: — Mislite li da ne znam? Da ne vidim? Ljudi cijelo vrijeme govore: "Sirota gospoda Redfern, jedna mala žena." A ja nisam mala, visoka sam. Oni kažu mala zato što me sažaljevaju. Ne mogu to podnijeti.

Hercule Poirot pažljivo je raširio maramicu preko sjedala i sjeo je na nju. Zatim zamišljeno reče: — Nešto ima u tome.

— Ta žena... - prozbori Christine, a onda stane. Poirot primijeti ozbiljnim glasom: — Dopustite mi da da vam nešto kažem, madame. Nešto što je istina koliko i zvijezde nad nama? Ova Arlena Stuart... ili Arlena Marshal... stvarna osoba... ona se ne računa.

Christine Redfern reče:

— Besmislica.

— Vjerujte mi. Tako je. Njihovo carstvo je trenutno i traje trenutak. Da bi bila žena - da bi doista bila prava žena - ona mora biti i dobra i pametna.

Christine prezirno odgovori:

— Mislite li da muškarci mare za dobrotu i pamet? Poirot ozbiljno odgovori: — U biti, da.

Christine se kratko nasmijala.

— Ne slažem se s vama. Poirot reče: — Vaš suprug vas voli, madame. Ja to znam.

— Ne možete to znati.

— Da, da. Znam. Promatrao sam kako vas gleda.

Ona je odjednom popustila i silovito briznula u plač, naslonivši se na rame koje joj je Poirot ponudio. Kada se malo pribrala, Christine reče: — Ne mogu to podnijeti.. ne mogu to podnijeti.. Poirot je potapša po ruci i počne ju tješiti: — Strpljivosti.. samo strpljivosti.

Ona se uspravila i stavila maramicu na oči, a onda reče krutim glasom: — U redu je. Sada mi je bolje. Pustite me. Voljela bih.. ostati sama.

Poslušao ju je i ostavio je samu na sjedalu; krenuo je krivudavim puteljkom koji se spuštao prema hotelu.

Gotovo je stigao tamo, kada začu neko mrmljanje.

Malo je skrenuo sa staze, prošavši kroz procijep u grmlju.

S druge strane ugledao je Arlenu Marshall pokraj koje je stajao Patrick Redfern. Do njega je dolazio Redfernov glas pun osjećaja.

— Lud sam za tobom.. lud... potpuno me izluđuješ... Stalo ti je malo do mene, zar ne? Stalo ti je...

Poirot pogleda lice Arlene Marshal. Nalikovalo je, pomisli on, na maznu, zadovoljnu mačku: bilo je to životinjsko, a ne ljudsko lice.

Ona je nježno rekla:

— Svakako, Patrick, mili, obožavam te. Ti to znaš... Hercule Poirot odustao je od daljeg prisluškivanja, vratio se na puteljak i produžio prema hotelu.

Iznenada, pridružila mu se jedna prilika. Bio je to kapetan Marshall.

— Divna noć, zar ne? - Reče Marshall. - Poslije onako groznog dana. - On je podigao pogled prema nebu. - Čini se da ćemo sutra imati lijepo vrijeme.

4.

I

Jutro 25. kolovoza osvanulo je blistavo i bez oblačka. Bilo je to jutro koje bi čak i najvećeg spavača dovelo u iskušenje da rano ustane.

Neki gosti hotela Jolly Roger doista su rano ustali.

Bilo je osam sati kada je Linda sjedila za svojim toaletnim stolićem, odložila malu debelu knjigu s povezom od smeđe kože, ne zatvorivši je pritom. Onda se zagledala u svoje lice u ogledalu.

Usne je čvrsto stisnula, a zjenice su joj se suzile.

Promrmljala je prigušenim glasom: — Učinit ću to...

Skinula je pidžamu i obukla kupaći kostim. Preko njega je ogrnula frotirski ogrtač, a na noge obukla espadrile.

Izašla je iz sobe i krenula niz hodnik. Na njegovu kraju, kroz velika vrata izlazilo se na balkon s kojeg su stube vodile ravno do stijena ispod hotela. Male, željezne ljestve, pričvršćene za stijenu, uranjale su u vodu. Ovom prečicom odlazili su mnogi hotelski gosti na kratko kupanje prije doručka, jer je odlazak do glavne plaže trajao nešto duže.

Kada je Linda krenula po stubama s balkona, srela je oca koji se upravo penjao istim putem. Rekao je: — Uranila si. Ideš se okupati? Linda kimne.

Oni se zaobidu.

Međutim, umjesto da nastavi prema stijenama, Linda je skrenula lijevo prema hotelu. Stigla je tako na puteljak koji je vodio do nasipa koji je povezivao otok s kopnom. Plima je prekinula nasip, ali čamac koji je prevezio hotelske goste bio je privezan na malom gatu. Veslara nije bilo na vidiku, pa je Linda ušla u čamac, odvezala ga i odveslala od obale.

Privezala je čamac kada je stigla do kopna, uspela se uz obronak, prošla pokraj hotelske garaže i stigla do trgovine.

Prodavačica je tek otvorila i sada je čistila pod. Lindina pojava prilično ju je iznenadila.

— Baš ste uranili, gospođice.

Linda je stavila ruku u džep profirskog ogrtača i izvadila nešto novca.

Namjeravala je kupovati.

II

Vrativši se u svoju sobu, Linda je u njoj zatekla Christine Redfern.

— Oh, tu si - uzviknula je Christine. - Mislila sam da još nisi ustala.

— Bila sam na kupanju - odgovori Linda. Opazivši neki omotić u djevojčinoj ruci, Christine je iznenađeno primijetila: — Pošta je danas rano došla.

Lindu je oblilo rumenilo. Obuzela ju je uobičajena nervoza, trapavo je ispustila omotić na pod. Labava vrpca se razvezala i dio sadržaja rasuo se po podu.

Christine je uzviknula:

— Zašto si kupila svijeće?

Ali, na Lindino olakšanje, nije pričekalo odgovor, već je nastavila govoriti, pomažući joj da skupi rasute svijeće s poda.

— Došla sam te pitati da li bi prijepodne pošla sa mnom do Galebove drage.

Željela bih tamo slikati.

Linda je radosno prihvatila poziv.

Tijekom posljednjih nekoliko dana često je pratila Christine Redfern na njezinim slikarskim pohodima. Christine nije bila osobito nadarena, ali moguće je da joj je slikanje očvrstnulo poljuljani ponos sada kad njezin muž najveći dio vremena provodi s Arlenom Marshall.

Linda Marshall postajala je sve mrzovoljnija i natmurenija. Sviđalo joj se da bude s Christine, zato što ona, zadubljena u svoj rad, nije mnogo govorila. Gotovo joj se činilo da je sama, ali je istodobno zadovoljavala neobičnu potrebu da ipak bude s nekim. Na neki su način bile sklone jedna drugoj vjerojatno stoga što im se objema nije sviđala ista osoba.

Christine je rekla:

— U podne imam dogovoren tenis, pa je bolje da što ranije krenemo. Sto kažeš na pola jedanaest?

— U redu. Bit ću spremna. Vidimo se u predvorju.

III

Sjurivši se niz stube, Linda se sudarila s Rosamund Darnlev koja je poslije vrlo kasnog doručka upravo izašla iz blagovaonice.

— Oh! Oprostite, gospođice Darnlev.

Rosamund reče: - Divno jutro, zar ne? Tko bi to rekao nakon onakvog jučerašnjeg dana.

— Znam. Idem s gospođom Redfern do Galebove drage. Moramo se u predvorju vidjeti u pola jedanaest. Bojim se da sam zakasnila.

— Nisi. Sada je deset i dvadeset pet.

— Oh, dobro!

Bila je malo zadihana i Rosamund ju je znatiželjno pogledala.

— Nemaš groznicu, zar ne, Linda?

Djevojčine oči bile su vrlo svjetlucave, a lice prošarano mrljama crvenila.

— Oh, ne! Nemam groznicu. Rosamund se osmijehne i reče: — Ovaj prelijepi dan natjerao me da ustanem za doručak. Obično mi ga donesu u postelju. Ali danas sam sišla u blagovaonicu i poput muškarca pojela sam jaja i slaninu.

— Znam, prelijepo je u usporedbi s onim jučer. Galebova draga prelijepa je prije podne. Dobro ću se namazati da lijepo pocrnim.

Rosamund reče:

— Da, Galebova draga doista je lijepa prijepodne. Uz to, tamo je mirnije nego ovdje na plaži.

Linda predloži, prilično sramežljivo: — Idite i vi.

Rosamund je odmahнула glavom. Zatim je rekla: — Ne bih danas. Imam druge planove.

Na vrhu stuba pojavila se Christine Redfern.

Nosila je kombinezon za plažu, širok, lepršav s dugačkim rukavima i širokim nogavicama. Bio je sašiven od neke zelene tkanine sa žutim motivima. Rosamund joj je htjela reći kako ta zeleno-žuta kombinacija nikako ne ide uz njezin blijedi, pomalo anemičan ten. Oduvijek ju je ljutilo to što ljudi nemaju smisla za odijevanje.

Pomislila je: Kada bih ja odijevala ovu damu, muž bi je odmah počeo primijećivati. Koliko god je Arlena inače bila guska, ona se zna obući. Ova sirotica sada nalikuje na list salate.

Međutim, samo je rekla:

— Lijepo se provedite. Ja idem čitati na Sunčani kuk.

IV

Hercule Poirot doručkovao je u svojoj sobi; kao i obično, naručio je kavu i roščiće.

Ljepota jutra natjerala ga je, međutim, da izađe iz hotela u deset sati, barem pola sata prije nego obično. Sišao je na plažu. Tamo je zatekao samo jednu osobu.

Bila je to Arlena Marshal .

Nosila je svoj bijeli kupaći kostim, a na glavi je imala zeleni kineski šešir; upravo je pokušavala pogurnuti jedan bijeli, drveni pedalino u vodu. Poirot joj je galantno pritekao u pomoć. Pritom je potpuno smočio svoje bijele antilopske cipele.

Zahvalila mu je jednim od onih svojih diskretnih pogleda.

Oslovila ga je kada se otisnula od obale: — Gospodine Poirot? Poirot uslužno poskoči.

— Madame.

Arlena Marshal reče:

— Biste li mi nešto učinili, molim vas?

— Samo recite.

Ona mu se osmjehne i promrmlja:

— Nemojte nikome reći gdje sam. - Pogled joj je postao molećiv. - Svi će odmah pojuriti za mnom. Želim barem jednom biti sama.

Brzo je odveslala.

Mrmrlajući sebi u bradu, Poirot je odšetao plažom: — Ah ça jamais! U to, par exemple, ne vjerujem. Sumnjao je, naime, da je Arlena Stuart, kako se zvala dok je bila u kazalištu, ikada željela biti sama.

Kao svjetski čovjek Hercule Poirot nije mogao biti lako prevaren. Arlena Marshall najvjerojatnije je išla na dogovoreni sastanak, a Poirot je naslućivao s kime.

Ili je barem tako mislio. Ali se grdno prevario.

Jer, tek što je čamac zamakao iza ruba zaljeva i nestao s vidika, Patrick Redfern i Kenneth Marshall pojaviše se na izlazu iz hotela i krenuše prema plaži.

Marshall je kimnuo glavom prema Poirotu. - Jutro, Poirot. Jeste li negdje vidjeli moju ženu?

Poirot je diplomatski odgovorio: — Zar je gospoda tako rano ustala? Marshall je rekao: — Nije u sobi. - Podigao je pogled prema nebu. - Divan dan. Najradije bih se odmah okupao. Morao sam jutros puno tipkati.

Manje upadljivo, Patrick Redfern također je lutao pogledima po plaži. A onda je sjeo blizu Poirota i pripremio se da čeka damin dolazak.

Poirot reče:

— A gospođa Redfern? Je li i ona rano ustala? Patrick Redfern reče: — Christine? Oh, otišla je slikati. Sad se baš zaljubila u umjetnost.

Govorio je nestrpljivo, jer očito duhom je bio odsutan. Kako je vrijeme prolazilo, njegovo nestrpljenje zbog Arlenina nedolaska postajalo je sve očitije. Kad god bi se čuli koraci, on bi željno okretao glavu da vidi tko to dolazi iz hotela.

No, slijedilo je novo razočaranje.

Najprije su došli gospodin i gospođa Gardener noseći pribor za pletenje i knjigu, a zatim je stigla gospođica Brev/ster.

Kao i uvijek vrijedna gospođa Gardener sjela je odmah na svoju stolicu za plažu te počela pletiti i pričati istodobno.

— Kamo, gospodine Poirot, plaža mi se jutros čini prilično pusta. Gdje su svi nestali?

Poirot je odgovorio da su dvije obitelji, Mastermanovi i Cov/anovi, otišli s mladim članovima na cjelodnevno jedrenje.

— U tome je, dakle, stvar: čim njih nema, ovdje nema ni uobičajenog smijeha i vike. A u vodi je samo jedna osoba, kapetan Marshall.

Marshall je upravo završio s plivanjem. Došao je na obalu i počeo se brisati ručnikom.

— Baš je danas ugodno u moru - reče on. - Nažalost, čeka me puno posla. Idem odmah raditi.

— Prava šteta, kapetane Marshal. A tako je lijep dan. Sjećate li se kako je jučer bilo grozno? Rekla sam gospodinu Gardeneru - ako takvo vrijeme potraje, morat ćemo se spakirati i otići. Uhvati vas neka sjeta, znate, kada magla obavije cijeli otok. Sve vam izgleda nekako sablasno, a ja sam još odmalena bila jako osjetljiva na vrijeme. Ponekad, vidite, poželim vrisnuti. A to je, razumije se, mojim

roditeljima jako smetalo. Ali, moja mama je bila divna žena pa je jednom rekla mom ocu: - Sinclair, ako se djetetu to sviđa, onda je moramo pustiti. Vriskanje je njezin način izražavanja. - Otac se, naravno, složio s tim. Obožavao je moju majku i učinio bi sve što bi ona rekla. Bio je to savršen, divan par, s čime će se, uvjerena sam u to, složiti gospodin Gardener. Bili su izuzetan par, zar ne, Odell?

— Da, draga - odvratila gospodin Gardener.

— A gdje je vaša djevojčica, kapetane Marshall?

— Linda? Ne znam. Pretpostavljam da se vrzma negdje po otoku.

— Znae, kapetane Marshall, ta djevojčica mi izgleda pomalo mršavo. Trebala bi više jesti, a potrebna joj je i naklonost okoline.

Kenneth Marshall odsječno je odgovorio: — Lindi ništa ne nedostaje.

On krene prema hotelu.

Patrick Redfern nije ušao u vodu. Ostao je nervozno sjediti pogledavajući svaki tren prema hotelu. Već je počeo djelovati pomalo ljutito.

Gospođica Brewster izgledala je čilo kad je stigla.

Razgovor je umnogome nalikovao na onaj od prošlog jutra. Blago brbljanje gospode Gardener i kratko stakato lajanje gospođice Brewster.

Ova potonja konačno primijeti: - Plaža je danas prilično pusta. Jesu li svi otišli na izlet?

Gospođa Gardener odgovori:

— Baš sam jutros rekla gospodinu Gardeneru da jednostavno moramo otići na izlet u Dartmoor. Posve je blizu, a sve izgleda tako romantično oko tog mjesta.

Voljela bih vidjeti i onu robijašnicu - Princetown, zar ne? Mislim da bi to odmah trebali srediti i tamo sutra otići, Odell.

Gospodin Gardener reče:

— Da, draga.

Hercule Poirot se obrati gospođici Brewster: — Hoćete li se kupati, mademoiselle?

— Oh, prije doručka već jesam. Netko me bocom gotovo pogodio u glavu. Bačena je s nekog hotelskog prozora.

— To je baš opasno - umiješa se gospođa Gardener. - Imala sam jednog vrlo dragog prijatelja, koji je šetajući ulicom, dobio potres

mozga kada mu je na glavu pala limenka sa zubnom pastom. Ocijenjeno je da je bila bačena s prozora na trideset i petom katu. Kažem vam, vrlo opasna stvar. Dobio je veliku odštetu.

Počela je prebirati po klupčićima vune: — Odell, dušo, mislim da mi nedostaje ona druga nijansa crvene vune. Tamo je u drugoj ladici komode u našoj spavaćoj sobi; ili možda u trećoj.

— Da, draga.

Gospodin Gardener poslušno je ustao i krenuo po klupko.

Gospoda Gardener nastavi:

— Ponekad, znate, pomislim da u današnje doba možda idemo malo predaleko. Sva ona naša velika otkrića i svi električni valovi koji su zacijelo u atmosferi oko nas, moraju, mislim, izazvati silne mentalne poremećaje. Tako da je, čini mi se, možda trenutak da se pošalje nova poruka čovječanstvu. Ne znam, gospodine Poirot, da li ste se ikada zainteresirali za proročanstva Piramida.

— Nisam.

— Pa, uvjeravam vas da je sve to vrlo, vrlo zanimljivo. Tako je, primjerice, Moskva udaljena točno tisuću milja sjeverno od... odakle ono?... je li od Ninive?... ali, u svakom slučaju, ako napravite krug, on će vam pokazati vrlo iznenađujuće stvari... iz čega se jasno vidi da je postojala nekakva misao-vodilja, jer ti drevni Egipćani nikako nisu mogli sve to sami smisliti. A kada se udubite u teoriju brojeva i njihovo ponavljanje, sve odmah postaje tako jasno da uopće ne shvaćam kako bi itko mogao i na trenutak posumnjati u istinitost svega toga.

Gospođa Gardener pobjedonosno zastane, ali ni Poirot ni gospođica Brewster kao da nisu željeli nastaviti raspravu.

Poirot je skrušeno promatrao svoje bijele antilopske cipele.

Emily Brewster je rekla:

— Vozili ste se tako obučeni u pedalinu, gospodine Poirot?

Poirot promrmlja:

— Ovaj.. bio sam nepromišljen.

Emily Brewster doda prigušenim glasom: — Gdje je naš vamp od jutros? Kasni.

Podigavši pogled s pletiva na Patricka Redferna, gospoda Gardener je rekla: — Djeluje tako pokislo. Oh, meni je sve to vrlo tužno. Pitam se što kapetan Marshall misli o tome. On je tako dobar i

povučen čovjek. Tipičan Britanac, vrlo suzdržan. Jednostavno, nikako ne možete dokučiti što misli o nekoj stvari.

Patrick Redfern ustane i počne koračati gore-dolje. Gospoda Gardener promrmlja: — Kao tigar.

Svi su ga nastavili promatrati. Njihovi uprti pogledi kao da su ispunili Patricka Redferna nelagodom. Sada je djelovao jako ljuto: kao da je sve u njemu kuhalo.

U tišini koja je vladala čula se slaba zvonjava s kopna.

Emily Brewster promrmlja:

— Opet puše istočni vjetar. Dobar je znak kad možete čuti zvonjavu crkvenog sata.

Nitko više ništa nije rekao sve dok se gospodin Gardener nije vratio s klupkom vune jarko grimizne boje.

— Gdje si se toliko zadržao, Odell?

— Oprosti, draga, ali vuna uopće nije bila u komodi. Našao sam je u tvom ormaru.

— Baš čudno. A mogla bih se zakleti da sam je stavila u ladicu od komode. Prava je sreća što na nekom suđenju nisam nikad morala svjedočiti. Nikada si ne bih oprostila da nešto točno ne zapamtim.

Gospodin Gardener reče:

— Gospoda Gardener je vrlo savjesna.

V

Pet minuta poslije Patrick Redfern je rekao: — Hoćete li danas na veslanje, gospođice Brewster? Mogli bi poći s vama?

Gospođica Brewster srdačno odgovori: — Bilo bi mi drago.

— Hajde da obidemo cijeli otok - predloži Redfern. Gospoda Redfern baci pogled na sat.

— Hoćemo li imati vremena? Oh, da, još nema pola dvanaest. Pođimo odmah.

Oni zajedno krenuše niz plažu. Patrick Redfern sjeo je prvi i uzeo vesla. Veslao je snažnim zamasima. Čamac je brzo sjekao vodu. Emily Brewster reče odobravajući: — Dobro. Hajde da vidimo hoćete li moći održati taj ritam.

On joj se vedro nasmijao. Raspoloženje mu se popravljalo.

— Vjerojatno ću dobiti nekoliko žuljeva kada se vratimo. - Zabacio je glavu, crna kosa pala je unatrag.

— Bože, baš je predivan dan! Kad u Engleskoj svane doista lijep ljetnji dan, onda je on neusporediv.

Emily Brewster ponosno je odgovorila: — Engleska je po mom mišljenju neusporediva u bilo kojem pogledu. Jedino mjesto na svijetu gdje se može živjeti.

— Slažem se s vama.

Prošli su rubom Zaljeva krećući se prema zapadu. Sada su veslali ispod grebena.

Patrick Redfern podigne pogled.

— Ima li danas nekoga na Sunčanom kuku? Da, eno neke sjene. Pitam se tko bi to mogao biti?

Emily Brewster reče:

— Mislim da je to gospođica Darnley. Nosi jednu od onih japanskih stvarčica.

Nastavili su veslati uz obalu. S lijeve strane širilo se otvoreno more.

Emily Brewster je rekla:

— Trebali bismo krenuti s druge strane. Ovako ćemo imati struju protiv sebe.

— Struja je posve slaba. Plivao sam ovuda i uopće je nisam osjetio. U svakom slučaju, nismo mogli u suprotnom smjeru zato što nasip nije pod vodom.

— To ovisi o plimi, razumije se. Ali kažu da je kupanje kod Vilenjakove drage opasno ako otplivate predaleko.

Patrick je i dalje veslao brzo. Istodobno je pažljivo pazio na grebene.

Emily Brewster iznenada pomisli: - Traži Marshallovu. Zato je i htio poći sa mnom. Nije se jutros pojavila, pa se sigurno pita što je s njom. Vjerojatno je to namjerno učinila. Samo potez u igri - da ga još više uzbudi.

Prošli su pokraj izbočene stijene na južnom dijelu Zaljeva koji se zvao Vilenjakova draga. To je bila mala draga s fantastično razmještenim stijenama po obali. Bila je okrenuta prema sjeverozapadu, a nad njom su se nadvile stijene.

Omiljeno mjesto za izlete. Ujutro, tu nije bilo sunca, pa je draga gubila privlačnost, tako da tada u dragi obično nije bilo nikoga.

Sada je, međutim, netko bio na plaži.

Zaveslaji Patricka Redferna na tren se usporiše, a onda opet postadoše brzi.

On uzvikne gotovo nehajno:

— Hej, tko je to? Gospođica Brewster reče suho: — Cini se da je gospođa Marshall.

Kao da ga je ta mogućnost smela, Patrick Redfern je rekao: — Izgleda.

On promijeni smjer i krene prema obali. Emily Brewster se usprotivila: — Nećemo se ovdje iskrcati, zar ne? Patrick Redfern je brzo odgovorio: — Oh, imamo vremena na pretek.

Njegove su oči gledale njezine. Nešto u njegovim očima, njegov naivan milostiv pogled, a ne napadno zurenje, ostavilo je Emily Brewster bez riječi. Pomislila je: — Jadnik, ovo mu teško pada. Nema mu pomoći. Samo će vrijeme izliječiti tu ranu.

Čamac se brzo približavao obali.

Arlena Marshal ležala je na šljunku, licem okrenuta prema tlu, a njezin je bijeli pedalino stajao u blizini.

Nešto je zbunilo Emily Brewster. Iznenada joj se učinilo da gleda nešto što je poznavala vrlo dobro, a što je u nečemu bilo drukčije.

Prošla je minuta ili dvije prije nego što joj je sinulo što je posrijedi.

Arlena Marshal ležala je kao osoba koja se sunča. Na isti način sunčala se mnogo puta na hotelskoj plaži, opružila bi se na suncu svoje brončano tijelo, a glavu i vrat zaštitila bi zelenim šeširom.

Ali, na Vilenjakovoj obali nije bilo sunca, niti će ga biti još koji sat. Greben je zaklanjao dragu sve do ranog poslijepodneva. Neodređeni strah obuzeo je Emily Brewster.

Pedalino u kojem su bili približavao se šljunkovitoj obali.

Patrick Redfern vikne:

— Hej, Aderta.

Slutnja Emily Brewster se ostvarila. Ležeća prilika nije odgovarala niti se pokrenula.

Emily je vidjela kako se lice Patricka Redferna mijenja. On je iskočio iz čamca, a ona je krenula za njim. Izvukli su čamac na obalu, a zatim krenuli uz rub obale prema mjestu blizu podnožja grebena, gdje je prilika u bijelom ležala tako nepomično, ne reagirajući na njihov dolazak.

Patrick Redfern tamo je stigao prvi, ali Emily Brewster bila je odmah iza njega.

Kao u snu, vidjela je preplanule udove, bijeli kupaći kostim bez leđnog dijela, crveni uvojak koji izviruje ispod zelenog šešira boje zada. Vidjela je još nešto, neprirodan kut ispruženih ruku. Odmah je shvatila da se ovo tijelo tu nije ispružilo, bilo je bačeno...

Čula je Patrickov glas, zapravo tek prestrašen šapat. Kleknuo je pokraj nepomičnog tijela. Dodirnuo šaku, ruku..

Izgovorio je prigušenim, drhtavim šapatom: — Bože moj, ona je mrtva...

A onda, kada je malo podignuo šešir i zagledao se u vrat, dodao je nepromijenjenim glasom: — Oh, Bože, zadavljena je... ubijena.

VI

Bio je to jedan od onih trenutaka kada vrijeme stoji.

Sve se doimalo nestvarno, a Emily Brewster čula je sebe kako govori: — Ne smijemo ništa dirati.. dok ne dođe policija. Redfernov odgovor zvučao je mehanički.

— Ne... ne... razumije se da ne - a onda je dodado šapatom duboke agonije: - Tko?

Tko? Tko je to mogao učiniti Arleni? Nije moguće... da je ubijena. To ne može biti istina!

Emily Brewster odmahнула je glavom, ne znajući što bi odgovorila.

Čula ga je kako je duboko udahnuo, a onda je razabrala prigušen, prigušen bijes u njegovu glasu kada je rekao: — Moj Bože, samo da uhvatim zločinca koji je to učinio.

Emily Brewster zadrhta. Zamislila je kako se ubojica skriva iza neke od obližnjih stijena. A onda začu sebe kako kaže: — Tko god je to učinio, sigurno nije više ovdje. Moramo pozvati policiju. Možda... - ona zastane na trenutak - ...jedno od nas treba ostati pokraj.. tijela.

Patrick Redfern reče:

— Ja ću ostati.

Emily Brewster oteo se kratak uzdah olakšanja. Bila je od onih žena koje nikada ne bi priznale da ih je strah, ali potajno je bila zahvalna što ne mora ostati sama na ovoj obali, dok postoji i najmanja mogućnost da je u blizini manijački ubojica.

Rekla je:

— Dobro. Požurit ću koliko budem mogla. Poći ću čamcem. Ne mogu se popeti po onim ljestvama. U Leatherkombovu zaljevu je policajac.

— Da... da, kako god mislite da je najbolje.

Dok se brzim zaveslajima udaljavala od obale, Emily Brewster vidjela je kako se Patrick spustio pokraj mrtve žene i kako je zagnjurio glavu u ruke. Bilo je nešto tako bespomoćno u toj kretnji da je ona i nehotice osjetila prema njemu naklonost.

Bio je nalik psu koji promatra mrtvog gospodara. No, istodobno, njezin nepopustljiv zdrav razum govorio joj je sljedeće: To je najbolje što se moglo dogoditi njemu i njegovoj supruzi.. kao i Marshallu i njegovoj kćerki... ali, sumnjam da on, jadničak, sada može na cijelu stvar gledati na taj način.

Emily Brewster bila je žena koja se uvijek znala uhvatiti ukoštac s neprilikom.

5.

I

Inspektor Colgate stajao je sa strane, uz greben, čekajući da liječnik pregleda Arlenin leš. Patrick Redfern i Emily Brewster stajali su nekoliko koraka dalje.

Dr. Neasden, koji je klečao, podiže se brzim, spretnim pokretom.

Rekao je:

— Zadavljena je i to prilično snažnim rukama. Čini se da se nije opirala.

Vjerojatno je bila iznenađena. Hm.. da... prilično gadna stvar.

Emily Brewster bacila je kratak pogled, a onda je brzo skrenula pogled s lica ubijene žene. Bilo je plavo i u užasnom grču. Inspektor Colgate upita: — Kad je nastupila smrt? Neasden namrgođeno odgovori: — Ne mogu pobliže odgovoriti dok ne doznam nešto više o njoj. Postoji mnoštvo činitelja koje valja uzeti u obzir. Da vidimo: sada je petnaest do jedan. Koliko je bilo kada ste je našli?

Patrick Redfern, kojem je pitanje bilo upućeno, reče neodređeno: — Nešto prije dvanaest. Ne znam točno. Emily Brewster reče: — Bilo je točno petnaest do dvanaest kada smo shvatili da je mrtva.

— Ah, a ovamo ste stigli u čamcu. Koliko je bilo sati kada ste opazili da ovdje leži?

Emily Brewster se zamisli.

— Čini mi se da smo iza onog rta stigli pet ili šest minuta prije. - Ona se okrenula prema Redfernu. - Slažete li se?

On neodređeno odgovori:

— Da... da... mislim da je tako.

Neasden upita inspektora prigušenim glasom: — Da li je ovo suprug? Oh! Shvaćam, pogriješio sam. Mislio sam da jest. Izgleda prilično utučen.

On podiže glas i izjavi službeno: — Recimo da je bilo dvadeset do dvanaest. Nije mogla biti ubijena mnogo prije.

Možda oko jedanaest, ili najranije petnaest do jedanaest.

Inspektor bučno zatvori bilježnicu.

— Hvala - reče. - To će nam puno pomoći. Imamo, dakle, sasvim uzak vremenski raspon. Manje od pola sata.

Tada se okrenuo prema gospođici Brewster.

— Dobro, mislim da je za sada sve jasno. Vi ste gospođica Emily Brewster, a ovo je gospodin Patrick Redfern; oboje ste odsjeli u hotelu Jolly Roger. Prepoznali ste ovu gospođu kao gošću istog hotela, suprugu kapetana Marshal a?

Emily Brewster kimnu glavom.

— Predlažem - nastavi inspektor - da sada svi odemo do hotela.

Dao je znak jednom policajcu.

— Hawkes, ti ostani ovdje i nikoga ne puštaj u dragu. Poslat ću Phillipsa da ti se pridruži.

II

— Tako mi svega na svijetu! - uzviknuo je pukovnik Weston. - Kakvo iznenađenje!

Vi ovdje!

Hercule Poirot je kako pristaje, promrmljavši pritom, pozdravio šefa policije: — Ah, da, prošlo je mnogo godina od one afere u St Loo.

— Ja je, međutim, nisam zaboravio - reče Weston. - Bilo je to najveće iznenađenje u mojem životu. Ono što nikako nisam mogao shvatiti jest način na koji ste me nadmudrili oko one sahrane. Doista izuzetno. Fantastično!

— Tout de meme, mon Colonel - reče Poirot. - Premda netipično, dalo je rezultat, zar ne?

— Ovaj.. da, moguće je. Usudio bih se ipak reći da je možda trebalo koristiti tipičnije metode.

— Možda - složio se Poirot diplomatski.

— A evo vas sada pred novim ubojstvom - reče šef policije. - Imate li neku ideju o ovom slučaju?

Poirot lagano odgovori:

— Ništa određeno, ali slučaj je zanimljiv.

— Naći ćete nam se pri ruci?

— Dopustit ćete mi to, zar ne?

— Dragi moj prijatelju, bit će nam vrlo drago. Još, međutim, ne znamo dovoljno da bismo zaključili je li ovo slučaj za Scotland Yard

ili nije. Na prvi pogled, reklo bi se da naš ubojica mora biti netko iz vrlo uskog kruga ljudi. S druge strane, ovdje su samo stranci. Da biste doznali nešto više o njima i o njihovim motivima, morali biste otići u London.

Poirot reče:

— Da, točno.

— Kao prvo - zaključi Weston - moramo otkriti tko je posljednji vidio ubijenu.

Sobarica joj je odnijela doručak u devet. Recepcionarka ju je vidjela oko deset kako prolazi kroz predvorje i izlazi.

— Prijatelju moj - reče Poirot - pretpostavljam da sam ja čovjek kojega tražite.

— Vidjeli ste je jutros? U koliko sati?

— U deset i pet. Pomogao sam joj da pogurne pedalino s plaže.

— I ona je u njemu otplovila?

— Da.

— Sama?

— Da.

— Jeste li vidjeli u kojem je smjeru otišla?

— Prema onom tamo rtu, desno.

— Prema Vilenjakovoj dragi, dakle?

— Da.

— A kada je to bilo?

— Rekao bih da se s obale otisnula u deset i petnaest.

Weston se zamislio.

— To se prilično slaže. Sto mislite, koliko joj je bilo potrebno da pedalinom stigne do drage?

— Ah, ali ja tu nisam stručnjak. Ja se ne vozim čamcima na vesla niti onima na pedale. Možda pola sata?

— I meni se tako čini - odgovori pukovnik. - Pretpostavljam da se nije žurila.

Znači, ako je stigla tamo u četvrt do jedanaest, onda se i to uklapa.

— Kada je zadavljena, prema mišljenju vašeg doktora?

— Oh, Neasden se nije određeno izjasnio. On je oprezan čovjek. Pretpostavio je da bi petnaest do jedanaest mogla biti najranija mogućnost.

Poirot je kimnuo glavom i rekao: — Postoji još nešto što moram spomenuti. Kada je polazila, gospoda Marshall me je zamolila da nikome ne kažem da sam je vidio.

Weston se zapilji u njega. On reče: — Hm, prilično zanimljivo, zar ne?

Poirot promrmlja:

— Da, i ja sam to pomislio. Weston se povuče za brkove i reče: — Slušajte, Poirot, vi ste svjetski čovjek. Kojem je tipu žena pripadala gospoda Marshall?

Na Poirotovim usnama pojavio se smješak. On upita: — Zar još niste čuli?

Šef policije suho odgovori:

— Znam što žene pričaju o njoj. To je razumljivo. Ali, koliko ima istine u tome?

Je li doista bila Redfernova ljubavnica?

— Ne trebate u to sumnjati - jest.

— On je došao za njom ovamo?

— To se osnovano može pretpostaviti.

— A njezin suprug? Je li on znao za to? Kako se držao?

Poirot polako odgovori:

— Teško je dokučiti što kapetan Marshall misli ili osjeća. On spada u one ljude koji ne pokazuju svoje osjećaje.

Weston oštro reče:

— Ali, ipak nije bezosjećajan. Poirot kimnu glavom i reče: — Oh, da, po svemu sudeći nije.

III

U razgovoru s gospodom Castle, šef policije bio je faktičan onoliko koliko mu je to njegova priroda dopuštala.

Gospoda Castle bila je vlasnica hotela Jolly Roger. Bila je to žena koja je već ušla u peto desetljeće života, s krupnim grudima, kosom koja je prilično upadljivo kanirana u riđu te s umjetnim ponašanjem koje je bilo prenaplašeno umjetno. Ona reče: — Takva stvar da se dogodi u mom hotelu! Uvjerena sam da je to oduvijek bilo najmirnije mjesto koje se može zamisliti. Ovamo dolaze samo fini ljudi. A ne

tamo neke sirovine - ako razumijete što želim reći. Ne kao u velikim hotelima u St Loo.

— Upravo tako, gospodo Castle - odgovori pukovnik Weston.

— Ali, ovakvo što događa se i u najotmjelijim.. ovaj.. domaćinstvima.

— Vjerujem da će mi inspektor Colgate pružiti zaštitu, je li - reče gospođa Castle i molećivo pogleda inspektora koji je sjedio, djelujući vrlo službeno. - Kad je riječ o zakonu, kod mene nema popuštanja. Ovdje vam nikada nije bilo ulaska na mala vrata!

— Tako je, tako je - potvrdi Weston. - Nipošto vas ne okrivljujemo, gospođo Castle.

— Ali, sve će ovo grozno baciti ljagu na moj hotel - nastavi gospođa Castle, dok su joj se krupne grudi nadimale. - Kad samo pomislim kako će me ovamo doći ogovarati.

Oh, dakako, na otok smiju doći samo hotelski gosti, al' će se oni drugi sigurno okupiti na obali i pokazivati ovamo.

Zadrhtala je.

Inspektor Colgate iskoristio je trenutak da razgovor usmjeri na korisnu stranu.

On reče:

— Kad ste već to spomenuli, mislim, pristup na otok. Kako sprečavate dolazak nepoželjnih?

— A, kod mene tu nema izuzetaka.

— Dobro, ali koje mjere poduzimate? Sto sprečava pristup onima koji nisu gosti?

Ljudi na godišnjem odmoru preko ljeta naviru posvuda kao mravi.

Gospoda Castle ponovno blago slegne ramenima.

Zatim reče:

— Tako vam je to od kada su uveli one izletničke autobuse. Vidjela sam jednom čak njih osamnaest parkiranih na doku u Zaljevu! Možete misliti! Osamnaest!

— Strašno. Kako ih sprečavate da dodu ovamo?

— Stavili smo upozorenja. A tu je, je li, i plima, kada smo odsječeni.

— Da, ali kad je oseka?

Gospoda Castle imala je spreman odgovor. Na otočkom kraju nasipa postavljena su vrata s natpisom: Hotel Jolly Roger. Privatni posjed. Zabranjen pristup - osim u hotel. S obje strane ovog ulaznog

puta stijene se okomito dižu iz mora, tako da se uz njih ne može penjati.

— Pretpostavljam, međutim, da je moguće stići čamcem do neke drage. U tome ih ne možete spriječiti. Ljudi imaju pravo doći na obalu. Ne možete im zabraniti da stupe na pojas između znakova koji obilježavaju doseg vode za vrijeme plime, odnosno oseke.

Ali, to se, kako je izgledalo, vrlo rijetko događalo. Čamci su se mogli unajmiti u Leathercombevu zaljevu, ali trebalo je dugo veslati do otoka, a odmah izvan Zaljeva morska je struja bila snažna.

Također, upozorenja su bila postavljana i pokraj ljestvi koje su vodile iz Galebove i Vilenjakove drage. Dodala je da su George ili William uvijek promatrali s plaže koja je bila najbliža kopnu.

— Tko su George i William?

— George pomaže na plaži. Brine se o priboru za kupanje i o čamcima. William je vrtlar. On održava puteljke i staze, obilježava teniska igrališta i slično.

Pukovnik Weston reče nestrpljivo: — Dobro, sve izgleda prilično jasno. Ne znači, doduše, da nitko izvana nije mogao ući, ali svatko tko bi to učinio riskirao je da bude opažen. Popričat ćemo sada s Georgeom i Williamom.

Gospoda Castle reče:

— Ne volim vam ja te izletnike, jako su bučni, a često za sobom ostavljaju kore od naranči i prazne kutije od cigareta na nasipu i pokraj stijena. Al' opet nikad ne bi' rekla da je netko od nji' ubojica. Oh, Bože, baš je to strava jedna. Jedna dama kao gospoda Marshall ubijena i, što je još gore... zadavljena...

Gospoda Castle to je jedva izgovorila. Učinila je to na kraju, potpuno nevoljko.

Inspektor Colgate reče umirujućim glasom: — Da, grozno.

— A tek novine. Moj hotel u novinama! Slabašno se osmjehnuvši, Colgate reče: — Pa, sad, to je na neki način i reklama. Gospoda Castle se isprsi. Grudi joj se podigoše, a steznik zaškripi. Ona ledeno odgovori: — Ne dam ja pišljiva boba na takvu reklamu, gospodine Colgate.

Pukovnik Weston se umiješa:

— Gospodo Castle, jeste li pripremili popis gostiju kao što sam vas zamolio?

— Jesam, sir.

Pukovnik Weston proučavao je neko vrijeme hotelski registar, a zatim je podignuo pogled prema Poirotu, koji je bio četvrti član skupine okupljene u upraviteljičinom uredu.

— Tu biste nam vjerojatno mogli najprije pomoći.

Pročitao je sva imena.

— Sto je s poslugom?

Gospoda Castle dala je drugi popis.

— Tu su četiri sobarice, glavni konobar i trojica njemu podređenih, kao i Henry za barom. William se brine o čizmama i cipelama. Tu su još kuhar i dvojica njegovih pomoćnika.

— A konobari? - Vidite, sir, do Alberta, je li, odnosno Matera Dotela, došla sam preko Vincenta u Plymouthu. Tu je već nekoliko godina. Trojica koji su mu podređeni kod mene su tri godine. Jedan od njih, zapravo, četiri. Sve su vam to dobri dečki, lijepo odgojeni. Henry je ovdje od otvorenja hotela. On vam dođe k'o neka institucija.

Weston kimnu glavom, a onda reče Colgateu: — Izgledaju u redu. Vi ćete ih, naravno, provjeriti.. Hvala vam, gospođo Castle.

— Je li to sve što 'oćete?

— Za sada, da.

Pucketajući steznikom, gospoda Castle izađe. Weston reče: — Prvo treba razgovarati s kapetanom Marshallom. IV

Kenneth Marshall mirno je sjedio i odgovarao na postavljena mu pitanja.

Zanemari li se određena krutost njegovih crta lica, izgledao je posve sabran. Svatko tko bi ga tu vidio, obasjanog suncem koje je dolazilo kroz prozor, zaključio bi da je on lijep muškarac. Pravilno lice, izrazito plave oči, čvrsta usta. Glas mu je zvučao prigušeno i ugodno.

Pukovnik Weston mu se obrati:

— Kapetane Marshall, potpuno shvaćam da je ovo za vas sigurno strašan šok. Ali nadam se da shvaćate da moram o ovom ubojstvu što prije dobiti što više informacija.

Marshall kimnu glavom.

Zatim reče:

— Razumljivo. Samo nastavite.

— Gospoda Marshall bila je vaša druga supruga?

— Da.

— I koliko ste dugo s njom bili u braku?

— Nešto malo više od četiri godine.

— Kako se zvala prije udaje za vas?

— Helen Stuart. Njezino umjetničko ime bilo je Arlena Stuart.

— Bila je glumica?

— Igrala je u "Reviji" i u mjuziklima.

— Da li je kazalište napustila nakon udaje?

— Nije. Povukla se, zapravo, tek prije otprilike godinu i pol.

— Da li je za to postojao neki poseban razlog? Kao da se Kenneth Marshall na trenutak zamislio.

— Nije - napokon je odgovorio. - Jednostavno je rekla da se svega toga zasitila.

— Nije, dakle, time... ovaj... udovoljila vašoj posebnoj želji?

Marshall podiže vjede.

— Oh, ne.

— Nije vam uopće smetalo što je nakon udaje za vas nastavila glumiti?

Marshall se slabašno osmjehnuo.

— Više bi mi se sviđalo da je odustala - to da. Ali, nisam zbog toga pravio probleme.

— Dakle, među vama, zbog toga nisu nastajali nesporazumi?

— Uopće ne. Moja supruga je uživala potpunu slobodu.

— A brak vam je bio sretan? Kenneth Marshall hladno odgovori: — Svakako.

Pukovnik Weston napravi pauzu, a onda reče: — Kapetane Marshall, možete li pretpostaviti tko bi mogao biti ubojica vaše supruge?

Odgovorio je bez imalo kolebanja: — Uopće ne.

— Da li je imala neprijatelja?

— Možda.

— Ah?

Sugovornik brzo dodaje:

— Nemojte me pogrešno razumjeti, sir. Moja supruga bila je glumica. Uz to, ona je bila vrlo zgodna žena. U obje te značajke ona je izazivala ljubomoru i jal.

Ogovarali su je zbog njezinih uloga. Sve druge žene bile su njezine suparnice. Bilo je mnogo, kako bih rekao, opće zavisti, mržnje, zlobe i sličnoga. Ali, to nikako ne znači da je postojao netko tko bi je zbog toga namjerno ubio.

Hercule Poirot javio se prvi put: — Ono što zapravo želite reći, monsieur, je da su njezini neprijatelji ponajviše ili u potpunosti bile žene?

Kenneth Marshall prijeko ga je pogledao.

— Da - reče on. - Tako je. Šef policije primijeti: — Ne znate niti jednog muškarca koji bi joj želio zlo?

— Ne.

— Da li je i prije poznavala bilo koga iz ovog hotela?

— Mislim da je na nekom coctailu upoznala gospodina Redferna. Nije znala nikoga drugog, barem koliko je meni poznato.

Weston zastane. Činilo se da ispitivanje namjerno usmjerava. A onda je odlučio promijeniti smjer. On reče: — Razmotrimo sad ovo jutro. Kada ste posljednji put vidjeli svoju suprugu?

Marshall je šutio par trenutaka, a onda odgovori: — Kad sam krenuo na doručak, navratio sam u njezinu...

— Oprostite, bili ste u odvojenim sobama?

— Da.

— U koliko je to sati bilo?

— Trebalo je biti oko devet.

— Sto je ona radila?

— Otvarala je pisma.

— Da li vam je nešto rekla?

— Ništa značajno. Poželjela mi je dobro jutro. Rekla je da je lijep dan i tome slično.

— Da li se po bilo čemu ponašala neobično?

— Ne, bila je savršeno normalna.

— Nije vam izgledala uzbuđena, potištena ili uznemirena zbog nečega?

— Nisam ništa opazio. Hercule Poirot reče: — Da li vam je bilo što rekla o sadržaju najnovijih pisama koje je dobila?

Na Marshal ovim usnama ponovno se pojavi slabašan osmijeh. Odgovori: — Koliko se sjećam, rekla je da su to računici.

— Vaša je supruga doručkovala u krevetu?

— Da.

— Da li je uvijek to činila?

— Bez izuzetka. Hercule Poirot reče: — U koje vrijeme je obično silazila?

— Oh, između deset i jedanaest, obično bliže jedanaest.

Poirot nastavi:

— Da je sišla točno u deset, dakle, to bi bilo iznenađujuće?

— Da. Nije često silazila tako rano.

— Ali, jutros je. Sto mislite, zašto je to učinila, kapetane Marshal ?

Marshall odgovori ravnodušnim glasom: — Nemam pojma. Možda ju je izmamilo vrijeme, divan dan, naime.

— Nedostajala vam je?

Kenneth Marshall malo se pomaknuo na stolici i rekao: — Potražio sam je ponovno poslije doručka. Nije bila u sobi. To me pomalo iznenadilo.

— A onda ste došli na plažu i upitali me jesam li je vidio?

— Ovaj.. da - odgovori Marshall, a onda doda blago podignuvši glas: - A vi ste mi rekli da niste...

Bezazlene oči Herculea Poirota nisu zatreptale. On blago pogladi svoje velike, uređene brkove. Weston upita: — Jeste li imali neki poseban razlog da jutros potražite svoju suprugu?

Marshall je podignuo pogled prema šefu policije. Zatim je rekao: — Ne, samo sam se pitao gdje je, to je sve. Weston zastane. Malo je pomaknuo stolicu. Glas mu je promijenio boju. On reče: — Rekli ste, kapetane Marshall, da je vaša supruga otprije poznavala gospodina Patricka Redferna. Koliko ga je, zapravo, ona poznavala?

Kenneth Marshall reče:

— Nećete mi zamjeriti ako zapalim lulu? - Stavio je ruku u džep. - Uh! Čini se da sam je negdje ostavio.

Poirot mu ponudi cigaretu, što je ovaj prihvatio. Zapalivši je, on reče: — Pitali ste me za Redferna. Supruga mi je rekla da ga je upoznala na nekom cocktailu.

— Bilo je, dakle, površno poznanstvo?

— Vjerujem da je tako.

— Od tada... - Šef policije napravi stanku. - Koliko shvaćam, to površno poznanstvo preraslo je u nešto prisnije.

Marshall oštro odgovori:

— Koliko shvaćate, je li? Tko vam je to rekao?

— Posrijedi su uobičajena hotelska govorkanja.

Za trenutak Marshal ov pogled ispunjen hladnom ljutnjom skliznuo je prema Herculu Poirotu i zaustavio se na njemu. On reče: — Hotelska govorkanja obično su hrpa laži.

— Možda. Ali, čini mi se da su gospodin Redfern i vaša supruga davali određen povod za ta govorkanja.

— Kakav povod?

— Bili su stalno zajedno.

— Je li to sve?

— Ne poričete, dakle, da je tako bilo?

— Možda i jest. Nisam uočio.

— Vi se niste, oprostite mi, kapetane Marshall, protivili prijateljstvu vaše supruge i gospodina Redferna?

— Nisam običavao kritizirati ponašanje svoje žene.

— Nikako, dakle, niste bili protiv niti ste joj to zamjerali?

— Naravno da nisam.

— Čak ni ako je to prerastalo u skandal i udaljavalo gospodina Redferna od njegove supruge?

Kenneth Marshall hladno odgovori: — Ja gledam svoja posla i očekujem da to čine i drugi. Ne slušam govorkanja i rekla-kazala.

— Ne poričete da je gospodin Redfern bio sklon vašoj supruzi?

— Vjerojatno jest kao i većina muškaraca. Ona je bila vrlo lijepa žena.

— Ali, vi ste ipak smatrali da u svemu tome nema ničeg ozbiljnog.

— Uopće nisam razmišljao o tome, kažem vam.

— Pretpostavimo da imamo one koji će posvjedočiti da je među njima postojao veći stupanj prisnosti.

Plave oči opet pogledaše Hercula Poirota. Na bezizražajnom licu opet se pojavio izraz nenaklonosti. Marshal reče: — Ako vam je stalo slušati ta naklapanja, samo ih slušajte. Moja supruga je mrtva i ne može se braniti.

— Hoćete reći da vi osobno u to ne vjerujete?

Na Marshal ovu čelu prvi put su se pojavile kapljice znoja. On reče: — Nisam sklon vjerovati u takve priče. Zatim nastavi: — Niste li se malo udaljili od teme ovog razgovora? Ono što ja vjerujem ili što ne vjerujem uopće nije bitno kod ove jasne činjenice ubojstva.

Hercule Poirot javio se prije nego su ostala dvojica stigli progovoriti. On reče: — Ne shvaćate, kapetane Marshal. Ne postoji takva stvar kao što je jasna činjenica ubojstva. U devet od deset slučajeva ubojstvo proizlazi iz karaktera ubijene osobe i okolnosti vezanih za nju. Upravo zato što je ubijena osoba bila takva kakva je bila, zašto se i dogodilo ubojstvo! Sve dok potpuno i točno ne shvatimo kakva je osoba bila Arlena Marshall, nećemo moći jasno vidjeti kakva je osoba koja ju je ubila. Stoga su naša pitanja nužna.

Marshall se okrenuo prema šefu policije i upitao: — I vi tako mislite?

Weston se trenutak kolebao, a onda je odgovorio: — Pa, u određenoj mjeri.. odnosno... Marshall se kratko nasmijao i rekao: — I mislio sam da se nećete složiti. Ovo s karakteristikama specijalnost je gospodina Poirota, čini mi se?

Poirot odvrati uz osmijeh:

— Možete si barem čestitati što niste učinili ništa čime biste mi pomogli!

— Sto želite time reći?

— Sto ste nam rekli o svojoj ženi? Baš ništa. Rekli ste nam jedino ono što su i svi ostali lako mogli vidjeti. Da je lijepa i da se svima sviđa. Ništa više.

Kenneth Marshall slegnuo je ramenima i jednostavno rekao: — Vi ste ludi.

Pogledao je šefa policije i naglašeno rekao: — Postoji li još nešto, sir, što biste me željeli pitati?

— Da, kapetane Marshal, recite nam nešto o vašem kretanju jutros.

Kenneth Marshall kimnu glavom. Bilo je jasno da je ovo očekivao. On reče: — Doručkovao sam u blagovaonici oko devet, kao i obično, a onda čitao novine.

Kao što sam vam već rekao, otišao sam zatim do ženine sobe i ustanovio da je ona izašla. Zatim sam krenuo na plažu. Tamo sam zatekao gospodina Poirota i upitao ga je li vidio Arlenu. Brzo sam se okupao, i vratio u hotel. Tada je bilo, da razmislim, oko dvadeset do jedanaest. Da, upravo toliko. Vidio sam uru u predvorju. Tek što je prošlo dvadeset do jedanaest. Otišao sam u svoju sobu, ali sobarica je još nije pospremila. Zamolio sam je da to učini što prije. Morao sam natipkati neka pisma koja sam želio poslati prvom poštom. Opet

sam sišao i u baru izmijenio nekoliko riječi s Henryjem. U deset do jedanaest opet sam se vratio u sobu i nastavio tipkati pisma. Pisao sam sve do deset do dvanaest. Zatim sam se presvukao za tenis, jer sam u dvanaest imao dogovorenu partiju. Rezervirali smo teren prethodni dan.

— Tko to 'mi'?

— Gospoda Redfern, gospođica Darnlev, gospodin Gardener i ja. Sišao sam u dvanaest i krenuo prema terenu. Tamo su već bili gospođica Darnlev i gospodin Gardener, a gospođa Redfern stigla je nekoliko minuta poslije. Igrali smo tenis oko jedan sat. Neposredno nakon povratka u hotel doznao sam.. vijest.

— Hvala, kapetane Marshal. Formalnosti radi, moram vas pitati može li netko potvrditi da ste pisali u svojoj sobi između... ovaj.. deset do jedanaest i deset do dvanaest?

Kenneth Marshall odgovori uz slab osmijeh: — Jeste li to pomislili da sam ja ubio vlastitu ženu? Da vidimo. Sobarica je namještala sobe. Vjerojatno je čula zvuk tipkanja po stroju. A tu su i pisma. Uz sve ono što se poslije dogodilo nisam ih stigao poslati. Pretpostavljam da bi ona mogla biti podjednako valjan dokaz kao i bilo što drugo.

Izvadio je tri pisma iz džepa. Na njima su bile ispisane adrese, ali marke nisu bile zaljepljene. On reče: — Usput rečeno, njihov je sadržaj strogo povjerljiv. Aly kada je posrijedi ubojstvo, čovjek se mora pouzdati u diskreciju policije. Pisma sadrže nizove brojki i različite financijske izvještaje. Ako nekom od vaših ljudi naredite da ih prepíše, otkrit ćete da to neće moći učiniti za manje od jednog sata. On zastane.

— Nadam se da ste zadovoljni. Weston odgovori umirujućim glasom: — Ovo nije sumnja. Svi na otoku morat će dati izvještaj o svom kretanju između petnaest do jedanaest i dvadeset do dvanaest ovog prijepodneva.

Kenneth Marshall reče:

— Svakako. Weston je dodao:

— Još nešto, kapetane Marshall. Znate li bilo što o načinu na koji se vaša supruga pobrinula za svoje nasljeđe?

— Mislite na oporuku? Koliko znam, ona uopće nije imala oporuku.

— Ali, niste sigurni?

— Njezini su odvjetnici Barkett, Markett & Epplegood s Trga Bedford. Oni vode računa o svim njezinim ugovorima i sličnim stvarima. Ali, prilično sam siguran da oporuku nikada nije napravila. Jednom mi je rekla da se sva naježi već i od pomisli na takvo što.

— U tom slučaju, ako iza nje nije ostao testament, vi je, kao njezin suprug, nasljeđujete.

— Da, pretpostavljam da je tako.

— Da li je imala bliže rođake?

— Mislim da nije. Ako i jeste, nikada mi ih nije spominjala. Znam da su joj otac i majka umrli dok je još bila dijete, a nije imala braće ni sestara.

— U svakom slučaju, njezino nasljedstvo vjerojatno nije bog zna kakvo.

Kenneth Marshall odgovori hladnim glasom: — Naprotiv. Prije dvije godine gospodin Robert Erskine, njezin stari prijatelj, umro je i ostavio joj najveći dio svoje imovine. Mislim da to iznosi oko pedeset tisuća funti.

Inspektor Colgate podignuo je pogled. U očima mu se čitao oprez. Sve do tada je šutio, a onda je rekao: — To znači, kapetane Marshall, da je vaša supruga bila bogata žena.

Kenneth Marshall slegne ramenima.

— Mislim da jest.

— A i dalje smatrate da nije napisala oporuku?

— Možete pitati odvjetnike. Ali, gotovo sam uvjeren da nije. Kao što sam vam rekao, mislila je da bi joj to donijelo nesreću.

Nakon stanke Marshall upita:

— Ima li još nešto? Weston odmahne glavom.

— Mislim da nema, a vi, Colgate? Ne. Dopustite mi, kapetane Marshall, da vam još jednom izrazim svoju sućut.

Marshall zažmirka i reče nestrpljivo: — Oh... hvala. Zatim izađe.

V

Trojica muškarca se zagledaše. Weston reče: — Mršavo. Ništa nismo iz njega izvukli, a? Kako vam se čini, Colgate?

Inspektor je odmahnuo glavom.

— Teško je reći. On nije tip iz kojega se može mnogo izvući. Takvi ostavljaju loš dojam na klupi za svjedoke, ali ipak smo nepravedni prema njima. Ponekad vrlo teško podnose stvari, možda najteže, ali to ne pokazuju. Takvo držanje, a ne dokazi, navelo je porotu da proglasi krivim onog Wal acea. Jednostavno, nisu mogli povjerovati da čovjek izgubi suprugu, a govori i drži se tako hladno.

Weston se okrenuo prema Poirotu.

— Sto vi mislite, Poirot? Hercule Poirot podiže ruke. Zatim reče: — Sto da se kaže? On je zatvorena kutija, zaklopljena školjka. Odabrao je svoju ulogu. Ništa nije čuo, ništa nije vidio, ništa ne zna!

— Imamo izbor motiva - reče Colgate. - Tu je ljubomora, a zatim novac. Naravno, na određen način suprug je uvijek sumnjiv. Ispada nekako prirodno da se uvijek prvo na njega pomisli. Da je znao da se ova njegova petlja s onim..

Poirot ga je prekinuo rekavši:

— Mislim da je znao.

— Zašto to smatrate?

— Slušajte, prijatelju. Sinoć sam razgovarao s gospođom Redfern na Sunčanom kuku. Zatim sam krenuo prema hotelu i usput sam vidio to dvoje - gospodu Marshall i Patricka Redferna. A trenutak ili dva poslije sreo sam kapetana Marshal a. Lice mu je bilo vrlo kruto. Ono ništa ne izražava - uopće ništa! Gotovo je previše bezizražajno, ako me shvaćate. Oh, znao je on, i te kako!

Colgate sumnjičavo progundā. Zatim reče: — Pa, dobro, ako tako mislite...

— Siguran sam u to! Ali da i jest tako, što nam to govori? Sto je Marshall osjećao prema svojoj ženi?

Pukovnik Weston reče:

— Prilično je hladno primio njezinu smrt.

Poirot nezadovoljno odmahne glavom. Inspektor Colgate reče: — Ponekad su ovi tihi i mirni ispod kože najžešći, da se tako izrazim. Sve u njima ključa i vri. Možda ju je ludo volio, pa je, dakle, bio i ludo ljubomoran. Ali, on nije tip koji će to pokazati.

Poirot lagano reče:

— To je moguće. Da. Izuzetno je neobičan karakter ovaj gospodin Marshal. Jako me zanima. Baš kao i njegov alibi.

— Alibi je pisaći stroj - odgovori Weston uz kratak, lajav smijeh.

— Sto vi na to kažete, Colgate? Inspektor Colgate protrlja oči i reče: — Pa, znate, sir, nije baš čvrst taj alibi. Nije nekako dobar, ako shvaćate što vam hoću reći. Tako je... kako da se izrazim... prirodan. Ali, ako potvrdimo da se sobarica motala uokolo i doista čula pisaći stroj, onda mu se nema što prigovoriti, tako da ćemo morati tražiti negdje drugdje.

— Hm - reče pukovnik Weston. - A gdje biste vi to tražili?

VI

Trojica muškaraca razmišljali su nekoliko minuta o tome.

A onda prvi progovori inspektor Colgate: - Svodi se na sljedeće: je li to bio netko izvana, ili neki hotelski gost? Ne isključujem posve poslugu, ali uopće ne očekujem da je bilo tko od njih upleten. Ne, to je učinio ili hotelski gost ili netko izvana. Moramo nastaviti gledati ovako. Kao prvo - motiv. Na prvom mjestu korist.

Jedina osoba koja bi se okoristila žrtvinom smrću bio je, čini se, njezin suprug. Koji su drugi motivi? Prvo i glavno - ljubomora. Kako mi se čini, a to je samo dojam, ako ste ikada imali crime passionnel (on se nakloni Poirotu), onda je to ovo.

Poirot nešto promrmlja i podigne pogled prema stropu, a zatim reče: — Ima toliko strasti. Inspektor Colgate nastavi: — Njezin muž ne bi dopustio da ona ima neprijatelja - pravih neprijatelja, naime - ali svejedno mislim da ih je ipak imala! Rekao bih da bi jedna dama poput nje... ovaj.. stekla prilično teške neprijatelje... što vi kažete, sir?

Poirot odgovori:

— Mais oui, tako je. Arlena Marshal imala je neprijatelje. Ali, prema mojem mišljenju, teorija o neprijateljima ne može se održati, jer, vidite inspektore, neprijatelji Arlene Marshall uvijek bi, kako mi se čini i kao što sam upravo rekao, bile žene.

Pukovnik Weston progunda i reče: — Ima nečeg u tome. Žene su te koje su ovdje bile ljubomorne na nju, tako je.

Poirot nastavi:

— Međutim, malo je vjerojatno da je zločin mogla učiniti neka žena. Sto kažu medicinski nalazi?

Weston ponovo zagundā, pa reče: — Neasden je dosta uvjeren da ju je zadavio muškarac. Krupne ruke, snažan stisak. Nije, naravno, isključeno da je to mogla učiniti i neka neuobičajeno snažna žena... sportski tip... ali to je sasvim malo vjerojatno.

Poirot kimnu glavom.

— Točno. Arsen u šalici čaja, kutija otrovanih čokolada, nož, čak i pištolj. Ali, davljenje... nipošto! Osoba za kojom tragamo je muškarac. - On je zastao na trenutak, a onda nastavio: - A ovaj zaključak samo zamršuje stvar. Postoje dvije osobe ovdje u hotelu koje su imale motiv da uklone Arlenu Marshall, ali obje su žene.

Pukovnik Weston upita:

— Pretpostavljam da je jedna od njih Redfernova supruga?

— Da. Gospoda Redfern mogla se odlučiti ubiti Arlenu Stuart. Imala je za to, da tako kažemo, mnoštvo razloga. Također mislim da je gospođa Redfern osoba koja bi mogla ubiti. Ali, ne i na ovaj način. Unatoč svom jadu i ljubomori koji su je obuzeli, ona nije, čini mi se, žena silovitih strasti. Ona bi u ljubavi bila odana i vjerna, ali ne i strastvena. Kao što sam upravo rekao, arsen u šalici čaja, to možda. Davljenje - to nikako. Također sam uvjeren da ona fizički nije u stanju izvršiti ovaj zločin: ruke i stopala su joj, naime, mali i ispod prosjeka.

Weston je kimnuo glavom i rekao: — Ona nije tip zločinca. Ne, ovo je učinio muškarac.

Inspektor Colgate se nakašljao.

— Dopustite mi da predložim jedno rješenje, sir. Recimo da je prije susreta s gospodinom Redfernom žrtva imala drugu vezu, s osobom koju ćemo označiti s X.

Ona odbacuje X zbog gospodina Redferna. X gubi glavu, obuzet bijesom i ljubomorom. Kreće za njom ovamo, ostaje negdje u okolici, prelazi na otok i ubija je.

Eto vam jedna mogućnost!

Weston reče:

— Da, moguće je. A ako je točno, onda bi se trebalo lako dokazati. Da li je X stigao na otok pješice ili čamcem? Ovo posljednje je vjerojatnije. U tom slučaju, negdje je morao unajmiti čamac. Trebali bi se o tome malo raspitati.

Pogledao je Poirota.

— Sto mislite o Colgateovoj pretpostavci? Poirot lagano odgovori:
— Previše se oslanja na slučaj. A osim toga - cijela slika nekako nije uvjerljiva.

Vidite, ne mogu zamisliti tog čovjeka... čovjeka pomračena od bijesa i ljubomore.

Colgate reče:

— Muškarci su gubili glavu zbog nje, sir. Pomislite samo na Redferna.

— Da, da... Pa ipak.. Colgate ga upitno pogleda. Poirot odmahne glavom. Zatim reče, namrštivši se: — Postoji negdje nešto što nam je promaknulo...

6.

I

Pukovnik Weston je pretraživao hotelski registar.

Glasno je čitao:

— Major i gospoda Cowan

Gospođica Pamela Cowan

Mladi gospodin Robert Cowan

Mladi gospodin Evan Cowan

Rydal's Mount, Leaterhead.

Gospodin i gospođa Masterman

Gospodin Edward Masterman

Gospođica Jennifer Masterman

Gospodin Roy Masterman

Mladi gospodin Frederick Masterman,

5 Marlborough Avenue, London,

N. W. Gospodin i gospođa Gardener, New York. Gospodin i gospođa Redfern, Crossgates, Seldon, Prices Risborough. Major Barry, 18 Cardon St., St. James, London, S. W. 1.

Gospodin Horace Blatt, 5 Pickersgill Street, London, E. C. 2.

Gospodin Hercule Poirot, Whitehaven Mansions, London, W. 1.

Gospođica Rosamund Darn ley, 8 Cardigan Court, London, W. 1.

Gospođica Emily Brewster, Southgates, Sunburyun-Thames.

Prečasni Stephen Lane, London.

Kapetan i gospoda Marshal Gospođica Linda Marshall 73 Upcott Mansions, London, S. W. 7.

On zastane. Inspektor Colgate reče: — Mislim, sir, da možemo precrtati prve dvije obitelji. Gospoda Castle mi je rekla da Mastermanovi i Cowanovi redovito ovdje dolaze svakog ljeta s djecom.

Jutros su otišli na cjelodnevni izlet jedrilicom, ponijeli su ručak. Krenuli su odmah poslije devet sati. Povezao ih je čovjek po imenu Andrew Boston. To možemo provjeriti kod njega, ali mislim da se oni već sada mogu otpisati.

Weston kimnu glavom.

— Slažem se. Otpišimo sve koje možemo. Imate li neku ideju, Poirot?

Poirot odgovori:

— Površno promatrano, to je lako. Gardeneri su sredovječni bračni par, ljubitelji putovanja, ugodni. Kod njih svu priču obavlja dama. Muž je pokoran tip. On igra tenis i golf i sklon je svojevrsnom oporom humoru koji zvuči privlačno ako ste s njim nasamo.

— Čini se u redu.

— Tu su zatim Redfernovi. Gospodin Redfern je mlad, djeluje privlačan ženama, izvrstan je plivač, dobar tenisač i spretan plesač. O njegovoj supruzi već sam vam pričao. Ona je suzdržana i lijepa na neki ispravan način. Odana je, vjerujem, svom suprugu. Također, ima nešto što Arlena Marshall nije imala.

— Što to?

— Pamet.

Inspektor Colgate uzdahne i reče: — Pamet nije baš važna kad čovjek izgubi glavu zbog ljubavi, sir.

— Možda ne. Ipak, mislim da Patrick Redfern, unatoč opsjednutosti gospodom Marshall, voli suprugu.

— To je moguće, sir. Tako nešto ne bi se prvi put dogodilo.

Poirot promrmlja:

— To i jest ono najtužnije. Žene uvijek najteže mogu povjerovati u tako nešto.

On je na trenutak stao, a onda nastavio: — Major Barry. Umirovljeni pripadnik indijske vojske. Ljubitelj žena.

Pripovjedač dugih i dosadnih priča.

Inspektor Colgate uzdahne.

— Ne morate dalje objašnjavati. Već sam sreo nekoliko takvih tipova.

— Gospodin Horace Blatt. On je, po svemu sudeći, bogat čovjek. Mnogo priča o gospodinu Blatt. Stalo mu je da bude sa svima u prijateljskim odnosima. To je tužno, jer nitko ga mnogo ne voli. A tu je i još nešto. Gospodin Blatt postavio mi je sinoć puno pitanja. Osjećao se nekako tjeskobno i neugodno. Da, ima nešto što nije sasvim u redu s njim.

Napravio je stanku, a onda nastavio promijenjenim glasom: — Tu je zatim gospođica Rosamund Darnley. Njezino poslovno ime je Rose Mond Ltd. Ona je slavna modna kreatorica. Sto da kažem o njoj? Pametna je, ima šarma i djeluje šik. Vrlo ju je ugodno gledati.

On zastane na trenutak, pa doda: - Dugogodišnja je prijateljica kapetana Marshalla.

Weston se malo podigne na stolici.

— Oh, je li?

— Da. Ali nisu se vidjeli nekoliko godina. Weston upita: — Da li je znala da će on biti ovdje?

— Kaže da nije.

Poirot zastane, pa nastavi:

— Tko je sljedeći? Gospođica Brewster. Djeluje mi pomalo neobično. - On je odmahnuo glavom. - Ima glas kao neki muškarac. Gruba je i reklo bi se srčana. Voli veslati, a u golfu daje prednost protivnicima. - On zastane. - Mislim, ipak, da ima dobro srce.

Weston primijeti:

— Preosfaje samo prečasni Stephen Lane. Tko je, zapravo, prečasni Stephen Lane?

— Mogu vam reći samo jedno. On je čovjek u stanju velike živčane napetosti.

Mislim da je fanatik.

Inspektor Colgate reče:

— Oh, takva vrsta čovjeka. Weston doda: — To bi bilo sve! - On pogleda Poirota. - Izgledate nekako previše udubljeni u misli, prijatelju moj.

Poirot uzvratil:

— Da. Jer, vidite, kada se gospoda Marshall jutros otisnula čamcem i zamolila me da nikom ne kažem da sam je vidio, ja sam brzopleto zaključio. Pomislio sam da je njezino prijateljstvo s Patrickom Redfemom izazvalo neprilike između nje i njezina supruga. Zaključio sam da se negdje ide vidjeti s Redfermom, te da zato ne želi da joj muž dozna gdje je.

Zastao je.

— Ali, tu sam, vidite, pogriješio. Jer kad se njezin suprug već sljedećeg trenutka pojavio na plaži i upitao me jesam li je vidio, s njim je došao i Patrick Redfern, koji ju je također tražio krajnje

strpljivo i upadljivo! I zato se, prijatelji moji, pitam: S kim je to na sastanak išla Arlena Marshal ?

Inspektor Colgate reče:

— To se slaže s mojom pretpostavkom. Posrijedi je neki muškarac iz Londona ili iz nekog drugog mjesta.

Hercule Poirot odmahnu glavom i reče: — Ali, prijatelju moj, prema vašoj teoriji Arlena Marshall prekinula je s tim mističnim muškarcem. Zbog čega bi se onda izlagala nevoljama i bolu pri ponovnom susretu s njim?

Inspektor Colgate zavrtio je glavom i rekao: — Sto mislite, tko je to bio?

— Upravo to ne mogu zamisliti. Pročitali smo popis gostiju. Svi su oni srednjih godina i neprivlačni. Koga bi od njih Arlena Marshall suprotstavila Patricku Redfernu? Ne, to je nemoguće. Pa ipak, ona je išla na sastanak s nekim, a taj netko nije bio Patrick Redfern.

Weston promrmlja:

— Ne mislite li da je možda zaista željela malo biti sama?

Poirot je odmahnuo glavom.

— Mon cher - reče on. - Očito je da niste osobno poznavali ubijenu. Netko je jednom napisao učeni traktat o tome kako bi boravak u samici utjecao na neku ljepoticu ili na čovjeka kakav je bio Newton. Arlena Marshal, dragi moj prijatelju, praktički ne bi postojala u samoći. Ona je živjela jedino u svjetlosti muškog divljenja. Ne, Arlena Marshall otišla je jutros na sastanak s nekim. Tko je to bio?

II

Pukovnik Weston je uzdahnuo, odmahnuo glavom i rekao: — Dobro, poslije ćemo se pozabaviti teorijama. Prijedimo sada na preslušavanja.

Pokušajte dobiti crno na bijelo gdje je tko bio. Mislim da će najbolje biti da počnemo s malom Marshallovom. Možda će nam ona reći nešto korisno.

Linda Marshall ude frapavim korakom u sobu, pokucavši prije na dovratok. Brzo je disala, a zjenice su joj se skupljale. Nalikovala je na preplašenu ždrebicu.

Pukovnik Weston osjeti naklonost prema njoj.

Pomislio je: - Sirotica, pa ona je još dijete. To je vjerojatno bio prilično težak udarac za nju.

Privukao je stolicu i rekao umirujućim glasom: — Zao nam je što vas uvlačimo u ovo, gospođice... Linda, zar ne?

— Da, Linda.

Govorila je s onim karakterističnim uvlačenjem zraka što je čest kod učenica.

Ruke su joj bespomoćno počivale na stolu. Patetične ruke, velike i rumene, s krupnim kostima i dugim zglobovima.

Weston pomisli: - Jedno dijete trebalo bi poštediti ovakvih stvari.

On reče umirujuće:

— Ovo te ne treba uzbuđivati. Želimo samo da nam kažeš ono što bi nam moglo koristiti, to je sve.

Linda reče:

— Mislite, o Arleni?

— Da. Da li si je uopće jutros vidjela? Djevojka odmahne glavom.

— Nisam. Arlena uvijek kasno silazi. Doručkuje u krevetu.

Hercule Poirot upita:

— A vi, madmoiselle?

— Oh, ja ustajem. Doručak u krevetu tako je težak. Weston reče: — Recite što ste jutros radili?

— Pa, najprije sam se okupala, zatim doručkovala, a onda sam otišla s gospođom Redfern u Galebovu dragu.

Weston reče:

— Kada ste krenule, vi i gospoda Redfern?

— Rekla je da će me čekati u predvorju u pola jedanaest. Bojala sam se da ću zakasniti, ali sam ipak stigla na vrijeme. Krenule smo oko tri minute do pola.

Poirot reče:

— A što ste radile u Galebovoj dragi?

— Oh, ja sam se namazala uljem i sunčala, a gospoda Redfern je crtala. Poslije, ja sam otišla u more, a Christine natrag u hotel da se presvuče za tenis.

Weston reče namjerno nehajnim glasom: — Sjećate li se koliko je sati tada bilo?

— Kada je gospoda Redfern krenula natrag u hotel? Petnaest do dvanaest.

— Sigurni ste da je bilo baš petnaest do dvanaest? Raširivši oči, Linda uzvratila: — Oh, da. Pogledala sam na svoj sat.

— Ovaj koji sada nosite?

Linda baci pogled na ručni zglob.

— Da.

Weston reče:

— Smijem li ga pogledati?

Ona ispruži ruku. Usporedio je vrijeme s onim na svom satu, kao i na hotelskom zidnom satu. Onda je rekao uz osmijeh: — Točno u sekundu. A zatim ste se okupali?

— Da.

— Zatim ste se vratili u hotel, kada?

— Oko jedan. A... a onda... onda sam čula... za Arlenu..

Glas joj se promijenio. Pukovnik Weston reče: — Jeste li se... ovaj.. dobro slagali s maćehom? Promatrala ga je cijelu minutu, ne rekavši ništa, a onda reče: — Oh, da. Poirot upita:

— Da li ste je voljeli, mademoiselle? Linda ponovi: — Oh, da. - Zatim je nastavila: - Arlena je bila dobra prema meni.

Weston reče uz prizvuk šaljivosti u glasu: — Nije, dakle, bila okrutna maćeha, a? Linda je odmahнула glavom, bez osmijeha.

Weston nastavi:

— Dobro. Baš dobro. Ponekad, znate, ima problema u obiteljima... ljubomora... i te stvari. Kći i otac su veliki prijatelji, a onda se ona osjeti zapostavljena kad se otac potpuno posveti novoj ženi. Vi se niste tako osjećali, zar ne?

Linda ga je pažljivo promatrala, a zatim je odgovorila s jasnom iskrenošću: — Oh, ne. Weston reče:

— Pretpostavljam da joj je vaš otac bio... ovaj.. potpuno odan?

Linda jednostavno reče:

— Ne znam. Weston nastavi:

— Brdo neprilika može se javiti u obitelji, kao što rekoh. Svađe... prepirke... i tome slično. Ako se muž i žena posvađaju, onda to mora utjecati i na kćer. Da li je postojalo takvo što?

Linda otvoreno upita:

— Hoćete reći, da li su se otac i Arlena svađali?

— Ovaj.. da.

Weston pomisli: - Gadna stvar, ispitivati dijete o ocu. Zašto se bavim ovim poslom? Pa, dovraga, netko mora i to raditi.

Linda odgovori samouvjereno:

— Oh, ne. - Zatim nastavi: - Moj otac se nikada ne svađa. On nije takav tip.

Weston reče:

— Dobro, gospođice Linda, želio bih da o ovome dobro razmislite. Imate li bilo kakvu ideju o tome tko je mogao ubiti vašu maćehu? Jeste li čuli bilo što ili znate nešto što bi nam moglo pomoći da razjasnimo ubojstvo?

Linda je šutjela nekoliko trenutaka. Kao da je odlučila o postavljenom pitanju razmisliti bez žurbe. Konačno reče: — Ne, ne znam tko je mogao poželjeti ubiti Arlenu. Poslije kratkog predaha dodala je: — Osim, dakako, gospođe Redfern. Weston upita: — Mislite da ju je gospoda Redfern htjela ubiti? Zašto?

Linda reče:

— Zato što je njezin suprug bio zaljubljen u Arlenu. Ali, ne mislim da ju je ona doista željela ubiti. Hoću reći, bilo bi joj drago da je ova mrtva, a to ipak nije isto što i ubiti, zar ne?

Poirot blago odgovori:

— Ne, to uopće nije isto.

Linda kimnu glavom. Licem joj prijeđe neobičan grč. Zatim reče: — U svakom slučaju, gospođa Redfern nikada ne bi mogla tako nešto napraviti, ubiti nekoga. Ona nije... ona nije nasilna, ako me razumijete.

Weston i Poirot kimnuše glavama, a Poirot reče: — Potpuno shvaćam što mislite, dijete moje i slažem se s vama. Gospođa Redfern nije od onih ljudi koji, kako se kaže, "reagiraju na crveno". Nju ne bi - on se zavalio u stolicu, napola zatvorivši oči i pažljivo birajući riječi - obuzeli siloviti osjećaji.. ona ne bi vidjela svijet kako se sužava pred njom.. ne bi joj pred očima stajalo omraženo lice... omraženi, bijeli vrat... ne bi osjetila kako joj se prsti stežu.. ne bi žudjela da ih obavije oko živog mesa...

On zastane.

Linda se, trznuvši se, odmaknula od stola i rekla drhtavim glasom: — Mogu li sada otići? Je li to sve? Pukovnik Weston odgovori: —

Da, da, to je sve. Hvala vam, gospođice Linda. Ustao je da bi joj otvorio vrata.

Zatim se vratio do stola i upalio cigaretu.

— Grozno - reče on. - Bavimo se nimalo ugodnim poslom. Mogu vam reći da sam se baš neugodno osjećao dok sam ispitivao ovo dijete o odnosima njezina oca i njezine maćehe. Manje ili više, bio je to otvoreni poziv kćerki da navuče ocu omču oko vrata.

Pa ipak, nema druge, istragu moramo obaviti. Ubojstvo je ubojstvo. A ona je osoba koja je najvjerojatnije upućena u pravo stanje stvari. No, na neki način mi je drago što nam nije o tome imala što reći.

Poirot reče:

— Da, vidim da vam je drago. Neugodno se nakašljavši, Weston reče: — Usput rečeno, Poirot, mislim da ste malo pretjerali na kraju. Sto vam je trebalo ono o prstima koji se obavijaju oko živog mesa? Zar takvim stvarima treba puniti glavu jednom djetetu?

Hercule Poirot ga zamišljeno pogleda, a onda reče: — Vi, dakle, mislite, da sam joj time napunio glavu?

— Pa zar niste? Ma hajde! Poirot odmahne glavom.

Weston odustane od dalje rasprave i reče: — Ukratko, ona nam nije bila baš korisna. Jedino što smo dobili bio je manje-više potpun alibi za Redfernovu. Ako su bile zajedno od pola jedanaest do petnaest do dvanaest, onda to oslobađa sumnje Chnstinu Redfern. Pretpostavka o ljubomornoj ženi više ne dolazi u obzir.

Poirot reče:

— Ima i boljih razloga od toga da se isključi gospoda Redfern. Mislim da ona ni fizički ni mentalno ne bi bila u stanju nekoga zadaviti. Ona je znatno više hladna nego vatrena osoba. Ona je za duboku odanost i postojanu vjernost, ali ne i za uzavrelu strast ili uzbuđenost. Osim toga, ruke su joj premale i prenježne.

Colgate reče:

— Slažem se s Poirotom. Nju isključujemo. Doktor Nisden je rekao da je žrtva zadavljena snažnim rukama.

Weston zaključio:

— Dobro, onda čujmo što nam ima reći gospodin Redfern. Nadam se da se uspio malo oporaviti od šoka.

Patrick Redfern se u međuvremenu potpuno pribrao. Bio je blijed, rastrojen i odjednom vrlo mlad, ali se konačno posve smirio.

— Vi ste gospodin Patrick Redfern iz Crosggatesa, Seldon, u Princes Risborough?

— Tako je.

— Koliko ste dugo poznavali gospođu Marshall? Patrick Redfern je na trenutak oklijevao, a onda rekao: — Tri mjeseca. Weston nastavi:

— Kapetan Marshall nam je rekao da ste se prije slučajno sreli na nekom coctailu. Je li to točno?

— Da, tako je bilo. Weston reče:

— Kapetan Marshall je najavio da se vi niste dobro poznavali sve do ovog susreta ovdje. Je li to istina, gospodine Redfern?

Patrick Redfern je opet kolebao nekoliko trenutaka. Onda reče: — Pa... ne sasvim, ja sam je, zapravo, u međuvremenu vidio više puta.

— To nije znao kapetan Marshal? Redfern blago porumeni i odgovori: — Ne znam da li je on za to znao ili nije. Hercule Poirot se javio mrmljanjem: — A ni vaša supruga nije o tome ništa znala?

— Mislim da sam spomenuo mojoj supruzi da sam upoznao slavnu Arlenu Stuart.

Poirot je bio uporan:

— Ali, ona nije znala koliko ste se puta vi vidjeli s njom?

— Pa, možda nije. Weston reče:

— Da li ste se vi i gospoda Marshall dogovorili da se sastanete ovdje?

Redfern neko vrijeme ništa nije odgovorio, a onda je slegnuo ramenima.

— No, dobro - reče on, - pretpostavljam da bi se to ionako doznalo. Nema svrhe da se pred vama pretvaram. Bio sam lud za tom ženom.. izbezumljen... obezglavljen... što god hoćete. Željela je da dođem ovamo.

Malo sam se protivio, a onda sam pristao. Zapravo... učinio bih za nju sve. Ona je tako djelovala na ljude. Hercule Poirot opet promrmlja: — Prilično ste je uvjerljivo predstavili. Ona je bila vječna Kirka. Baš to!

Patrick Redfern gorko reče:

— Pretvarala je muškarce u svinje, da! - Zatim nastavi normalnijim glasom: — Iskren sam prema vama, gospodo. Ništa neću sakriti.

Kakva korist od toga? Kao što rekoh, izgubio sam glavu zbog nje. Da li joj je bilo stalo do mene ili nije, to ne znam.

Ona se pravila da jest, ali mislim da je bila od onih žena koje izgube zanimanje za muškarca čim mu osvoje duh i tijelo. A znala je da me osvojila. Jutros, kada sam je našao tamo, na plaži, učinilo mi se kao... - on zastane na trenutak - ...kao da me nešto pogodilo ravno u oči. Bio sam ošamućen, nokautiran!

Poirot se nagnuo naprijed. - A sada? Patrick Redfern mu uzvratila pogled. Rekao je: — Govorio sam istinu. Ono što vas želim pitati jest sljedeće: - Koliko će od toga biti objelodanjeno? Ako i bude, to je, dakako, neće vratiti iz groba, ali će zato biti težak udarac mojoj supruzi.

— Oh, znam - nastavi on brzo. - Mislite da se dosad nisam baš brinuo za nju?

Možda je to točno. Ali, iako mogu nalikovati na najgoreg licemjera, istina je da volim svoju ženu, da je jako volim. Ova druga - on slegne ramenima - bila je ludilo... jedna od onih idiotskih gluposti koje muškarci čine... ali s Christinom je drukčije. Ona je stvarna. Premda sam se prema njoj loše ponio, cijelo vrijeme sam znao, negdje duboko u sebi, da je ona jedina važna osoba za mene.

Zastao je, uzdahnuo, a onda dodao prilično patetično: - Kad bih vas samo mogao u to uvjeriti. Hercule Poirot se nagnuo naprijed i rekao: — Ali, ja vam vjerujem. Da, da, vjerujem vam! Patrick Redfern ga zahvalno pogleda te odgovori: — Hvala vam.

Pukovnik Weston pročisti grlo i reče: — Možete se pouzdati, gospodine Redfern, da nećemo ulaziti u nebitne pojedinosti. Ako vaša opsjednutost gospodom Marshall nije imala nikakvu ulogu u ovom ubojstvu, onda neće biti nikakve svrhe uvlačiti je u slučaj. Ali, ono što, čini se, ne razumijete, jest da je ova... ovaj.. prisnost možda neposredno povezana s ubojstvom. Ona bi mogla, razumijete, biti motiv za ubojstvo.

Patrick Redfern upita:

— Motiv?

Weston odgovori:

— Da, gospodine Redfern, mof/V! Kapetan Marshall možda nije znao za vašu vezu. Ali, što ako ju je iznenada otkrio?

Redfern reče:

— Oh, Bože! Mislite li da je doznao i ubio je zbog toga?_

Sef policije odgovori oporim glasom: — Ta vam mogućnost ranije nije pala na pamet? Redfern odmahne glavom i reče: — Ne, smiješno. Uopće nisam pomislio na to. Vidite, Marshall je tako tih i povučen tip. Ja... oh, to je nevjerojatno.

Weston upita:

— Kako se u svemu tome gospoda Marshall odnosila prema svom suprugu? Da li se osjećala... ovaj, neugodno... pri pomisli na mogućnost da on dozna za vas? Ili joj je bilo svejedno?

Redfern odgovori lagano:

— Bila je... pomalo nervozna. Nije željela da on u bilo što posumnja.

— Da li je izgledalo da ga se boji?

— Boji? Ne, ne bih rekao. Poirot promrmlja: — Oprostite, gospodine Redfern, jeste li ikada razgovarali o razvodu?

Patrick Redfern je odlučno odmahnuo glavom.

— Oh, o tome uopće nije bilo govora. Objasnio sam vam svoj odnos prema Christini. A ni Arleni, uvjeren sam u to, tako nešto nikada nije palo na pamet. Ona je bila savršeno zadovoljna brakom s Marshallom. On je... pa, prilično velika zvjerka, na svoj način... - Iznenada se osmjehnuo. - Grofovija... i te stvari, a i prilično je bogat.

O meni nikada nije razmišljala kao o mogućem suprugu. Ne, ja sam bio samo jedan u nizu sirotih budala, osoba pogodna da se s njome potroši vrijeme. Znao sam to stalno, pa ipak, čudno, to nije promijenilo moje osjećaje prema njoj..

Glas mu je zamro. Ostao je sjediti zadubljen u misli.

Weston ga podsjeti na obaveze koje su ih čekale.

— Dobro. Gospodine Redfern, da li ste jutros imali ugovoren sastanak s gospodom Marshall?

Patrick Redfern se dojmio pomalo zbunjeno. On reče: — Ne, nije bilo dogovorenog sastanka. Obično smo se nalazili svakog jutra na plaži. Cesto bismo se vozili pedalinom.

— Da li vas je iznenadilo to što jutros niste sreli gospodu Marshal ?

— Da. Jako me iznenadilo. To uopće nisam mogao razumjeti.

— Što ste pomislili?

— Pa, nisam znao što da mislim. Želim reći, cijelo vrijeme sam očekivao da se pojavi.

— Da je imala sastanak s nekim drugim, vi ne biste mogli pretpostaviti tko bi to mogao biti?

Patrick Redfern se samo zagledao i lagano odmahnuo glavom.

— Gdje ste se obično sastajali s gospodom Marshall?

— Pa, ponekad smo se poslijepodne viđali u Galebovoj dragi. Znae, tada tamo nema sunca, pa je obično pusto. Našli smo se tamo jedanput ili dva puta.

— Nikada u onoj drugoj dragi? U Vilenjakovoj dragi?

— Ne. Vidite, Vilenjakova draga gleda na zapad pa ljudi poslijepodne odlaze tamo čamcima ili pedalinima. Osim toga, nikada se nismo pokušavali vidjeti prijepodne. To bi bilo previše upadljivo. Poslije ručka ljudi se povuku da malo odriemaju ili se sklone na neko drugo mjesto, tako da uglavnom nitko ne zna gdje su ostali.

Weston kimnu. Patrick Redfern nastavi: — Poslije večere, dakako, za lijepih noći, zajedno bismo odšetali na razne krajeve otoka.

Hercule Poirot promrmlja:

— Ah, da! - a Patrick Redfern ga upitno pogleda. Weston reče: — Znači da nam vi nimalo ne možete pomoći da utvrdimo što je jutros odvelo gospodu Marshal u Vilenjakovu dragu?

Redfern je odmahnuo glavom. Glas mu je bio iskreno začuđen kada je odgovorio: — Nemam pojma! To nije nalikovalo na Arlenu!

Weston reče:

— Da li je imala neke prijatelje koji su odsjeli negdje u okolici?

— Ne, koliko ja znam. Oh, uvjeren sam da ih nije imala.

— Dobro, gospodine Redfern, a sada bih želio da dobro razmislite. Upoznali ste gospodu Marshal u Londonu. Sigurno ste poznavali razne ljude iz njezina društva.

Da li znate bilo koga od njih tko bi joj želio nauditi? Nekoga, primjerice, koga ste vi istisnuli iz njezine blizine?

Patrick Redfern razmišljao je nekoliko trenutaka. Zatim je odmahnuo glavom.

— Iskreno govoreći - reče on - nitko mi ne pada na pamet.

Pukovnik Weston lupkao je prstima po stolu.

A onda konačno ustvrdi: Tako, dakle. Kako izgleda, ostaju nam tri mogućnosti.

Ubojica je nepoznat, neki monomanijak, koji se slučajno zatekao u ovom kraju, ali to je prilično nategnuto...

Redfern ga prekine:

— Naprotiv, to je najvjerojatnije objašnjenje. Weston odmahne glavom i reče: — Ne, ovo nije slučaj ubojstva u "grmlju pokraj puta". Draga u kojoj se dogodio zločin prilično je nedostupna. Do nje se može doći ili nasipom pa pokraj hotela, preko vrha otoka i niz ljestve ili čamcem. Nijedan od ta dva puta ne može se povezati sa slučajnim ubojstvom.

Patrick Redfern reče:

— Rekli ste da postoje tri mogućnosti.

— Ovaj.. da - odgovori šef policije. - Postoje, naime, dvije osobe na ovom otoku koje su imale motiv da je ubiju. Prva, njezin suprug, a druga, vaša žena.

Redfern se zagleda u njega. Izgledao je potpuno zabezeknut.

On reče:

— Moja žena? Christina? Mislite da je Christina imala bilo kakve veze s ovim?

On ustane i iz njega se nekontrolirano izbacila bujica riječi.

— Vi ste ludi.. sasvim ludi... Christina? Pa to nije moguće. Čovjek se tome samo može nasmijati!

Weston reče:

— Pa ipak, gospodine Redfern, ljubomora je vrlo snažan motiv. Ljubomorne žene potpuno gube kontrolu nad sobom.

Redfern brzo odgovori:

— Ne i Christina. Ona je... oh, ona nije takva. Bila je nesretna, da. Ali, ona nije takva osoba koja bi.. Oh, tako je nenasilna.

Hercule Poirot zamišljeno kimne glavom. Nasilje. Ista riječ koju je upotrijebila Linda Marshall. Kao i ranije, on se svesrdno složio.

— Osim toga - nastavi Redfern samouvjereno - bilo bi besmisleno. Arlena je bila fizički dvostruko snažnija od Christine. Sumnjam da bi Christine mogla zadaviti i mače, a da i ne spominjemo jednu tako jaku i žilavu osobu kakva je bila Arlena.

Usto, Christina se nikada ne bi mogla spustiti ljestvama do obale. Beznadno bi joj se zavrtjelo u glavi. I... oh, cijela stvar je fantastična!

Pukovnik Weston se lagano počeošao po uhu.

— Dobro - reče on. - Gledano tako, doista se čini malo vjerojatno. Slažem se. Ali uvijek valja krenuti od motiva.

On zastane na trenutak, pa doda: - Od motiva i od prilike.

IV

Kada je Redfern napustio prostoriju, šef policije primijeti uz blagi smiješak: — Nisam držao nužnim spomenuti da mu žena ima alibi. Htio sam čuti što će reći.

Uzdrmao sam ga, zar ne?

Hercule Poirot promrmlja:

— Razlozi koje je on naveo bili su podjednako snažni kao i bilo koji alibi.

— Da. No, ona to nije učinila! Nije to mogla učiniti, to je fizički nemoguće, kao što ste i sami rekli. Marshal je to mogao učiniti, ali, čini se, nije.

Inspektor Colgate se nakašljao, pa rekao: — Oprostite, sir, razmišljao sam malo o njegovu alibiju. Moguće je, znate, ako je cijelu stvar smislio unaprijed, da je ta pisma već prije imao spremna.

Weston reče:

— Dobra pomisao. Moramo provjeriti..

On prekine, jer je tada u sobu ušla Christina Redfern. Kao i uvijek, bila je tiha i pomalo uzdržanih kretnji. Nosila je bijelu haljinu za tenis i blijedoplavi pulover. To je isticalo njezinu blijedu, gotovo anemičnu ljepotu. No, pomisli Hercule Poirot, lice joj nije bilo ni smiješno ni slabašno. Odlikovalo se odlučnošću, hrabrošću i razboritošću. On s poštovanjem kimne glavom.

Pukovnik Weston pomisli: - Zgodna ženica. Pomalo izbljedjela. Predobra je za onog slijepog ženskaroša kakav je bio njezin suprug. Oh, ipak, još je mlad. Žene obično jednom naprave budalu od muškarca!

On reče:

— Sjednite, gospodo Redfern. Moramo obaviti rutinsko ispitivanje, znate. Od svih tražimo da nas izvijeste o svom jutrošnjem kretanju. Takav je postupak.

Christina Redfern kimne glavom.

Zatim reče svojim tihim, odmjerenim glasom: — Oh, da, posve razumijem. Odakle da počnem? Hercule Poirot reče: — Sto je prije moguće, madame. Sto ste radili kad ste se jutros ustali?

Christine razmisli:

— Da vidim. Na putu za blagovaonicu svratila sam u sobu Linde Marshall i dogovorila se s njome da prijepodne odemo do Galebove drage. Trebale smo se naći u predvorju u pola jedanaest.

Poirot upita:

— Niste se kupali prije doručka, madame?

— Nisam. To vrlo rijetko radim. - Osmjehnula se. - Volim da se more dobro ugrije prije nego što kročim u njega. Ja sam prilično zimogrozna.

— Ali, vaš suprug se rano kupa?

— Oh, da. Gotovo uvijek.

— Baš kao i gospoda Marshall?

U Christininu glasu osjetila se promjena. Postao je hladan i gotovo jednak. Ona reče: — Oh, ne, gospoda Marshall bila je osoba koja bi se pojavila tek kada bi se bližilo podne.

Izrazom smetenosti na licu Hercule Poirot reče: — Oprostite, madame, prekinuo sam vas. Rekli ste da ste otišli u sobu gospođice Linde Marshal. U koliko je to sati bilo?

— Da vidim.. u pola devet... ne, malo poslije.

— Je li gospođica Marshall već ustala?

— Oh, da, već je i izašla.

— Izašla?

— Da, rekla je da se kupala.

Pojavio se slabašan prizvuk neugodnosti u Christininom glasu. To je zainteresiralo Hercula Poirota.

Weston reče:

— A zatim?

— Zatim sam otišla na doručak.

— A poslije doručka?

— Vratila sam se u sobu, uzela pribor za crtanje, pa smo izašle.

— Vi i gospođica Linda Marshall?

— Da.

— U koliko je to bilo sati?

— Mislim da je bilo upravo pola jedanaest.

— I što ste onda radile?

— Otišle smo do Galebove drage. Znete, mali zaljev na istočnom kraju otoka. Tu smo se smjestile. Ja sam crtala, a Linda se sunčala.

— Kada ste otišli iz drage?

— U petnaest do dvanaest. Imala sam dogovoren tenis u dvanaest, pa sam se morala presvući.

— Nosili ste sat sa sobom?

— Ne, zapravo nisam. Pitala sam Lindu za vrijeme.

— Shvaćam. A tada?

— Spakirala sam pribor za crtanje u kutiju i vratila se u hotel.

Poirot upita:

— A mademoiselle Linda?

— Linda? Oh, Linda je otišla u more. Poirot reče: — Da li ste se smjestile daleko od mora?

— Pa, bile smo podalje od znaka koji obilježava rast plime. Odmah ispod grebena, kako bih ja bila malo u sjeni, a Linda na suncu.

Poirot upita:

— Da li ste vidjeli kako Linda Marshal ulazi u vodu prije nego što ste otišli?

Christina se malo namršti u naporu da se prisjeti.

Onda reče:

— Čekajte. Otrčala je niz plažu.. ja sam stegnula remen na kutiji s priborom..

Da, čula sam je kako pljuska u valovima dok sam se uspinjala uz greben.

— Sigurni ste u to, madame? Da je doista ušla u more?

— Oh, da.

Ona se iznenađeno zagleda u njega. To je isto učinio i pukovnik Weston. Potom reče: — Nastavite, gospođo Redfern.

— Vratila sam se u hotel, presvukla i otišla na tenisko igralište gdje sam se srela s ostalima.

— Tko je to bio?

— Kapetan Marshall, gospodin Gardener i gospođica Darnley. Odigrali smo dva seta. Upravo smo trebali početi treći kada je stigla vijest o... o gospođi Marshall.

Hercule Poirot se nagne naprijed i upita: — Sto ste pomislili, madame, kada ste čuli tu vijest?

— Sto sam pomislila?

Na licu joj se pojavio izraz blage odvratnosti prema tom pitanju.

— Da.

Christina Redfern lagano odgovori: — To što se dogodilo bilo je... strašno.

— Ah, da, vaša osjetljivost bila je pogođena. Razumijem to. Ali, što je to vama osobno značilo?

Ona mu uputi brz pogled, molećiv pogled. On joj odgovori na isti način, a zatim reče jednoličnim glasom: — Molim vas, madame, kao pametnu ženu, s puno zdravog razuma i razboritosti.

Nesumnjivo ste ovdje tijekom boravka stvorili određeno mišljenje o gospođi Marshall, o tipu žene kojem je ona pripadala?

Christina oprezno odgovori:

— Pretpostavljam da je to uglavnom neizbježno prilikom boravka u hotelu.

— Svakako, to je posve prirodno. Zato vas i pitam, madame, da li ste doista bili iznenađeni načinom na koji je stradala?

Christina lagano reče:

— Shvaćam što imate na umu. Ne, možda nisam bila iznenađena. Šokirana, to da.

Ali, ona je bila tip žene...

Poirot završi rečenicu umjesto nje: — Ona je jednostavno bila tip žene kojoj se tako nešto moglo dogoditi.. Da, madame, to je najtočnija i najznačajnija stvar rečena danas u ovoj prostoriji. Ako stavimo na stranu sve... ovaj - on pažljivo naglasi - osobne osjećaje, što vi doista mislite o pokojnoj gospođi Marshal ?

Christina Redfern mirno odgovori: - Kakva korist sada od svega toga?

— Mislim da bi moglo biti korisno.

— Pa, dobro, što da kažem? - Njezina blijeda koža odjedanput kao da se oblila bojama, a odmjereno, kruto držanje kao da je splasnulo. Nakratko, izgledala je kao prirodna, sirova žena. - Držim, bila je to potpuno bezvrijedna žena! Nikada ništa nije učinila čime bi opravdala svoje postojanje. Nije imala ništa u glavi, stvorenje bez mozga. Na pameti su joj bili jedino muškarci, haljine i divljenje. Beskorisni parazit!

Djelovala je privlačno muškarcima, pretpostavljam.. Oh, to je nesumnjivo. I silno je držala do takva života. Zato i nisam bila iznenađena što je doživjela ovakav kraj. Bila je to žena koja je mogla biti umiješana u svaku zamislivu niskost: ucjene... ljubomoru..

nasilje... u sve te mračne stvari. Ona je... djelovala je na ono najgore u ljudima.

Zastala je, pomalo bez daha. Njezina kratka gornja usna malo se podignula tvoreći izraz gadljive odvratnosti. Pukovniku Westonu padne tada na pamet da se nije mogao dobiti potpuniji kontrast Arleni Stuart nego što je to sada bila Christina Redfern. Također je zaključio, da ako biste bili oženjeni Christinom Redfern, živjeli biste u tako prorijeđenoj atmosferi da bi vam prizemna Arlena Stuart postala vrlo privlačna.

A onda, tek što mu ove misli prostružaju glavom, jedna riječ od mnogih koje je ona izgovorila silovito mu privuče pozornost.

On se nagne naprijed i reče:

— Gospođo Redfern, zašto ste, govoreći o njoj, spomenuli riječ ucjena?

7.

I

Christina se zagledala u njega, kao da u prvi tren nije shvatila što je to pita.

Zatim je odgovorila gotovo mehanički: — Pretpostavljam.. da je doista bila ucjenjivana. Takva osoba to je morala biti.

Pukovnik Weston reče nestrpljivo:

— Ali, znate li da ju je doista netko ucjenio? Slabašno rumenilo pojavi se u Christininom licu.

Ona odgovori prilično neugodno:

— Pa da, zapravo, znam. Slučajno sam čula nešto.

— Budite malo određeniji, gospodo Redfern.

— Nisam.. ovaj.. prisluškivala. Dogodilo se slučajno. Prije dvije, ne, prije tri noći.

Igrali smo bridž. - Ona se okrene prema Poirotu. - Sjećate se? Moj muž i ja protiv gospodina Poirota i gospođice Darnley. Ja sam ispala. U dvorani za kartanje bilo je vrlo zagušljivo, pa sam izašla udahnuti malo svježeg zraka. Krenula sam prema plaži i odjednom sam čula glasove. Jedan od njih bio je glas Arline Marshall. Odmah sam ga prepoznala, rekla je: "Nema svrhe tražiti to od mene. Ne mogu sada nabaviti još novca. Moj muž će nešto posumnjati." Na to je glas nekog muškarca odgovorio: "Ne prihvaćam nikakve izgovore. Moraš ga skupiti!" Arlena Marshal je zatim rekla: "Odvratni ucjenjivaču!" Muški glas je odgovorio: "Bio ja odvratan ili ne, ti ćeš lijepo platiti, moja damo."

Christina zastane, a onda nastavi: — Okrenula sam se i krenula natrag, a minutu poslije pokraj mene je žurno prošla Arlena Marshal .

Izgledala je... pa, ovaj, strašno uzrujana. Weston reče: — A muškarac? Znate li tko je to bio? Christine Redfern odmahнула je glavom.

Zatim reče:

— Govorio je prigušenim glasom. Jedva sam razabrala što je rekao.

— Nije zvučao kao glas nekoga koga poznajete? Ona se načas zamislila, ali onda je opet odmahнула glavom, pa rekla: — Ne, nije. Bio je hrapav i prigušen. Oh, mogao je biti bilo čiji.

Pukovnik Weston reče:

— Hvala vam, gospodo Redfern.

II

Kada su se vrata zatvorila za Christinom Redfern, inspektor Colgate reče: — Napokon imamo nekakav trag! Weston upita: — Mislite, a?

— Pa, čini se mogućim, morate priznati. Netko iz hotela ucjenjivao je našu damu.

Poirot promrmlja:

— Ali umjesto da strada opaki ucjenjivač, stradala je njegova žrtva.

— To je malo nezgodno, slažem se - reče inspektor. - Ucenjivači obično ne ubijaju one koje ucjenjuju. Ali na temelju ovoga svakako se može objasniti jutrošnje neobično ponašanje gospode Marshall. Imala je randez vous s tipom koji ju je ucjenjivao, a nije željela da o tome znaju ni njezin suprug ni Redfern.

— Da, time bi se stvar objasnila - složi se Poirot. Inspektor Colgate nastavi: — A pomislite samo na odabrano mjesto. Baš idealno za zamišljenu svrhu. Dama odlazi pedalinom. To je posve prirodno. Isto čini svakoga dana. Odvozi se do Vilenjakove drage, gdje nikada nema nikoga prijepodne, pa je to vrlo zgodno mjesto za razgovor.

Poirot reče:

— Da, i ja sam to uočio. Pa je, kao što kažete, idealno mjesto za randez vous.

Pusto je, a suhim putem se do njega može stići jedino spuštanjem niz okomite, željezne ljestve, čemu nije baš svatko vičan, bien entendu. Štoviše, najveći dio plaže ne vidi se s uzvisine zato što se greben nadnosi nad obalu. A postoji još jedna prednost. Gospodin Redfern spomenuo je to jednom prigodom. Tu je neka spilja čiji ulaz nije lako pronaći, ali gdje bilo tko može čekati neopažen.

Weston reče:

— Tako je! Vilenjakova spilja. I ja sam čuo za nju. Inspektor Colgate se prisjeti: — Nitko je nije spominjao već godinama. Trebali bismo

tamo malo zaviriti. Tko zna, možda nađemo neki trag.

Weston se složi:

— Da, imate pravo, Colgate. Imamo rješenje za prvi dio zagonetke. Zašto je gospoda Marshall otišla u Vilenjakovu dragu? Potrebno nam je, međutim, i rješenje za drugi dio zagonetke. S kim se tamo sastala? Vjerojatno s nekim tko je odsjeo u ovom hotelu. Nitko od gostiju ne odgovara kao ljubavnik, ali ucjenjivač je nešto drugo.

On privuče hotelski registar.

— Ako isključimo konobare, poslugu i ostalo osoblje, koji mi nisu sumnjivi, preosfaju onaj Amerikanac Gardener, major Barry, gospodin Horace Blatt i prečasni Stephen Lane.

Inspektor Colgate reče:

— Možemo to još malo suziti, sir. Mislim da Amerikanca mirne duše možemo otpisati. On je cijelo jutro proveo na plaži. Zar ne, gospodine Poirot?

Poirot odgovori:

— Nakratko je otišao po klupko vune za ženu. Colgate reče: — Oh, to se može zanemariti. Weston upita: — A što je s ostalom trojicom?

— Major Barry izašao je jutros u deset. Vratio se u pola dva. Gospodin Lane još je više uranio. Doručkovao je u osam. Rekao je da ide u dugu šetnju. Gospodin Blatt otišao je jedriti u pola deset, baš kao što to čini gotovo svaki dan. Nijedan od ove dvojice još se nije vratio.

— Na jedrenje, a? - Glas pukovnika Westona zazvučao je zamišljeno.

Ton inspektora Colgatea bio je pun razumijevanja kada je odgovorio: — Moglo bi se uklopiti, sir. Weston odvrati: — Dobro, morat ćemo razgovarati s tim majorom. Pogledajmo koga još ovdje imamo. Rosamund Darnley. A tu je i ona Brewsterova koja je našla leš s Redfernom.

Kakva je ona žena, Colgate?

— Oh, razborita žena, sir. Kod nje nema gluposti.

— Nije izrazila nikakvo mišljenje o ubojstvu? Inspektor je odmahnuo glavom.

— Mislim da nam neće imati ništa više reći, sir, ali ipak trebamo provjeriti.

Ostaju još Amerikanci.

Pukovnik Weston kimnuo je glavom i rekao: — Pozovimo ih sve i svršimo ispitivanje što prije. Nikad se ne zna, nešto bi moglo iskrsnuti. O ucjeni, ako već ni o čemu drugom.

III

Gospodin i gospoda Gardener zajedno stupiše pred predstavnike vlasti.

Gospoda Gardener odmah je objasnila: — Nadam se da ćete razumjeti, pukovniče Weston, tako se zovete, zar ne?

Ona smireno nastavi:

— Ovo je za mene bio vrlo težak šok, a gospodin Gardener uvijek osobito, jako brine o mome zdravlju...

Gospodin Gardener ju je na trenutak prekinuo: — Gospoda Gardener - reče on - vrlo je osetljiva.

— ...i tako mi je rekao: "Draga moja Carrie!", rekao je, "naravno da ću poći s tobom." Nije stvar u tome da se ne divimo metodama britanske policije, naprotiv.

Čula sam da britanska policija postupa izuzetno tanano i delikatno, u što nikada nisam posumnjala, a sjećam se kad mi je jednom nestala narukvica u hotelu Savoj.

Nitko nije bio tako drag i simpatičan kao onaj mladić koji me tim povodom došao vidjeti, premda se, međutim, ustanovilo da ja uopće nisam ni izgubila narukvicu, nego sam je samo zametnula; tako vam to biva kad ste stalno u pokretu, nikako da se smirite, pa onda počinjete zaboravljati gdje stavljate stvari..

Gospoda Gardener zastane, blago udahne zrak, pa opet počne: — Uvjeravam vas zato, znajući da se tu gospodin Gardener slaže sa mnom, da bismo mi jako voljeli biti od bilo kakve pomoći britanskoj policiji. Prema tome, ništa se ne ustručavajte, slobodno me pitajte sve što želite znati..

Pukovnik Weston je upravo zaustio da bi iskoristio ovu ponuđenu priliku, ali je istog trena morao odustati, jer je gospoda Gardener nastavila: — Baš sam tako rekla, Odell, zar ne? Upravo je tako, je li?

— Da, draga - odgovori gospodin Gardener. Pukovnik Weston žurno reče: — Razumio sam, gospodo Gardener, da ste vi i vaš suprug cijelo prijepodne proveli na plaži.

Gospodin Gardener napokon se uspio uključiti prvi: - Tako je - reče on.

— Sigurno jesmo - preuzme riječ gospoda Gardener. - I baš je bilo lijepo, mirno jutro, kao i svako drugo, ako me razumijete, možda još i ljepše, a tko je mogao i pomisliti što se zbiva tu iza ugla, na onoj samotnoj plaži?

— Jeste li danas uopće vidjeli gospodu Marshall?

— Nismo. A baš sam rekla Odellu, što li samo gospoda Marshall jutros namjerava? Tako sam rekla. Najprije ju je došao tražiti njezin suprug, a onda onaj zgodni, mladi muškarac, gospodin Redfern, koji je bio tako nestrpljiv. Sjedio je kao na iglama tamo na plaži mršteći se na sve i svakog. Baš sam si rekla, kad već ima tako slatku ženicu, mora li juriti za tom užasnom ženom? Jer tako mislim o njoj. Za takvu sam je stalno držala, zar ne, Odell?

— Da, draga.

— Ne ide mi nikako u glavu kako se onaj pristojni kapetan Marshal mogao oženiti takvom jednom spodobom. S njima još raste ona njegova dobra kćerkica, a za djevojke je vrlo važno da su pod dobrim utjecajem. Gospoda Marshall uopće nije bila prava osoba za to nije vam ona tog soja, a i priroda joj je vrlo animalna. Da je kapetan Marshall imao imalo razuma, on bi se oženio gospođicom Darnley, koja je vrlo, vrlo ljupka žena, a usto i tako otmjena. Moram reći da joj se divim kako je zasukala rukave i uhodala odličan posao. Tako nešto ne može se učiniti ako nemate pameti, a dovoljno je samo pogledati Rosamund Darnley da biste shvatili da u njoj sve puca od pameti. U stanju je smisliti i provesti u djelo baš sve što joj se prohtje.

Jednostavno, divim se toj ženi više nego što mogu reći. Baš sam jednom rekla gospodinu Gardeneru da svi mogu vidjeti kako je ona zaljubljena u kapetana Marshalla, luda je za njim, tako sam rekla, zar ne, Odell?

— Da, draga.

— Koliko sam razumjela, poznavali su se još kao djeca, a tko zna, možda se još sve sredi među njima sada kada im ona žena više ne stoji na putu. Nisam vam ja osoba uskih shvaćanja, pukovniče Weston, i nisam protiv kazališta kao takvog.

Mnoge moje najbolje prijateljice su glumice, ali uvijek sam govorila gospodinu Gardeneru da u toj ženi ima nešto zlo. I vidite, po svemu sudeći imala sam pravo.

Ona likujućí zastane.

Na usnama Hercula Poirota zatitra blagi smiješak. Njegove oči srefoše se za trenutak s lukavim, sivim očima gospodina Gardenera.

Pukovnik Weston reče prilično očajno: — Pa, hvala vam, gospođo Gardener. Pretpostavljam da niste uočili ništa posebno tijekom ovdašnjeg boravka što bi nam moglo koristiti u slučaju?

— Ne, mislim da nismo - odgovori gospodin Gardener uz blago otezanje u glasu.

— Gospoda Marshall provodila je najveći dio vremena s mladim Redfernom, ali to su vam svi mogli reći.

— A kako stoji s njezinim suprugom? Da li mu je to smetalo, što mislite?

Gospodin Gardener odgovori oprezno: — Kapetan Marshall vrlo je suzdržan čovjek. Gospoda Gardener to potvrdi: — Pa da, on je pravi Britanac!

IV

Na pomalo ukočenom licu majora Barrya razni osjećaji potiskivali su jedni druge. Trudio se da izgleda doista užasnuto, ali nije mogao potisnuti svojevrсно neprilično uživanje.

Govorio je hrapavim, pomalo sipljivim glasom: — Volio bi' vam pomoći ako mogu. Nažalost, ne znam ništa o tome, baš ništa. Ne plivam vam ja u tim vodama. Al' u svoje vrijeme, gdje sve nisam pliv'o. Živio sam dugo na Istoku, znate. I mogu vam reći, poslije boravka u indijskoj brdskoj postaji, ono što tamo ne saznate o ljudskoj prirodi nije ni vrijedno da se sazna, je l' tako?

On zastane, duboko udahne i nastavi: — Zapravo, ovo ovdje podsjeća me na jedan slučaj u Simli. Bio je tamo tip koji se zvao Robinson, ili možda Faltconer? U svakom slučaju, bio je u East Wiltsu, ili je to možda bio North Surreys? Ne mogu se točno sjetiti, al' nije ni važno. Povučén čovjek, znate, jako voli čitati, mek ko pamuk, rekli biste. Otiš'o jednu večer sa ženom u njihovu vikednicu i zavr'n'o joj šiju. Ona je bila trudna s nekim tipom, a on to dozn'o. Tako mu

Jupitera, gotovo je crk'o za njom! Al' opet, kad je došlo stani-pani, stisn'o petlju! Sve nas iznenadio! Nitko nije ni slutio da je kadar učiniti tako nešto.

Hercule Poirot promrmlja:

— I vi tu vidite sličnost sa smrću gospode Marshall?

— Mislio sam, zadavljena, znate. Ista ideja. Tip iznenada vidi crveno!

Poirot reče:

— Mislite da je i kapetanu Marshallu pao mrak na oči?

— Oh, pazite, ja to nisam rek'o.

Lice majora Barrya postane još crvenije. - Nisam ni spomen'o Marshalla. Baš dobar čovjek. Ne bi' rek'o ni riječ protiv njega.

Poirot promrmlja:

— Ah, pardon, ali niste li govorili o prirodnim reakcijama jednog supruga?

Major Barry reče:

— Ono što sam 'tio reći je da je ona bila prilično vruća ženska, je l' tako? Baš je zagrijala mladog Redferna. A vjerojatno je bilo i drugih prije njega. Al' ono što je najsmješnije u svemu tome jest da su vam muževi baš ovce. Čudo jedno! Nikako da se tome načudim. Vide kako im neki tip nalijeće na ženu, al' ne vide kako ona nalijeće na njega! Sjećam se jednog takvog slučaja iz Poona. Baš zgodna ženska.

Jupitera mu, al' je ta vukla muža za nos...

Pukovnik Weston se uzvrti pomalo neugodno, pa reče: — Da, da, majore Barry. Za sada, međutim, moramo samo utvrditi činjenice.

Jeste li možda vidjeli ili uočili bilo što što bi nam moglo pomoći u ovom slučaju?

— Pa, Westone, ne mogu reći da jesam. Vidio sam nju i mladog Redferna jedno poslijepodne u Galebovoj dragi - tu je urotnički namignuo i zahihotao duboko i hrapavo - baš je bilo zgodno, nema što. Ali, to nije onakav dokaz kakav tražite. Ha, ha!

— Jutros uopće niste vidjeli gospodu Marshall?

— Nikoga nisam vidio jutros. Otiš'o sam u St. Loo. Baš sam vam ja neke sreće!

Ovdje se mjesecima ništa ne događa, a kad se dogodi, onda mene nema!

U majorovu glasu osjećao se prizvuk demonskog žaljenja.

Pukovnik Weston ga potakne:

— Bili ste u St. Loou, kažete?

— Da, 'tlo sam telefonirati. Ovdje nema telefona, a u onoj maloj pošti u Leathercombovu zaljevu svatko može čuti što pričate.

— Vi ste, dakle, željeli da se vaši telefonski razgovori ne čuju.

Major opet lukavo namigne.

— Pa, kako se uzme. 'Tio sam zvati jednog prijatelja da stavi koji dinar za mene na jednog konja. Ali, nisam ga uspio dobiti, baš šteta.

— Odakle ste telefonirali?

— Iz glavne pošte u St. Loou. A onda sam zalut'o na povratku.. ovi ograđeni pufeljci.. krivudaju i vrludaju na sve strane. Vjerojatno sam izgubio najmanje jedan sat. Vražja zabit. Stig'o sam tek prije pola sata.

Pukovnik Weston upita:

— Jeste li razgovarali s nekim ili ste sreli nekog u St. Loou?

Major Barry reče smiješeći se:

— 'Oćete vidjeti da l' imam alibi? Ništa mi ne pada na pamet. Vidio sam oko pedeset jezerač' ljudi u St. Loou, al' to ne znači da se itko od nji' sjeća da me je vid'o. _

Sef policije reče:

— Moramo vas to pitati, znate.

— Nego što. Samo me vi pozovite kad god 'oćete. Baš mi je drago da vam mogu pomoći. Strašna ženska, ubijena. Volio bi' da u'vatite tipa koji ju je sredio. "Ubojica s puste plaže", kladim se da će ga tako nazvati u novinama. To me podsjeća na...

Inspektor Colgate je u zametku ugušio ovo novo sjećanje i brzo ispratio do vrata pričljivog majora.

Vrativši se, on reče:

— Teško je bilo što provjeriti u St. Loou. Sada je sredina sezone.

Sef policije reče:

— Da, ne možemo ga skinuti s popisa. Doduše, ne vjerujem da on ima veze s time.

Starih daveža kao što je on ima posvuda. Sjećam se nekih iz vojničkih dana. Pa ipak.. nije isključeno. Prepuštam to sve vama, Colgate. Provjerite koliko je vremena potrošio na vožnju... koliko benzina... i tome slično. Moguće je i to da je parkirao kola na nekom

pustom mjestu, vratio se pješice ovamo i otišao do drage. Ali, ne čini mi se vjerojatno. Previše bi riskirao da ga netko vidi.

Colgate kimne glavom. Zatim reče:

— Naravno, danas ovdje ima mnogo izletničkih autobusa. Vrijeme je lijepo. Počeli su stizati oko pola dvanaest. Plima je bila u sedam. Oseka oko jedan. Ljudi su se tada ispružili na pijesku i nasipu.

Weston reče:

— Da. A on je morao proći pokraj hotela kad je dolazio s nasipa.

— Ne baš pokraj. Mogao je skrenuti na raskrižju prije hotela i krenuti stazom koja vodi preko vrha otoka.

Weston primijeti sumnjičavo:

— Ne kažem da on to nije mogao napraviti, a da ne bude viđen. Praktički su svi hotelski gosti bili na plaži, osim gospode Redfern i male Marshallove koje su bile u Galebovoj dragi. A početak one staze može se vidjeti samo iz nekoliko hotelskih soba, što znači da je gotovo nevjerojatno da je netko gledao s tih prozora upravo tada. Usudio bih se reći da je moguće da se netko popne do hotela, prode kroz predvorje i opet izađe, a da ga pritom nitko ne vidi. No, istodobno, tvrdim da on ne bi mogao računati s tim da ga nitko neće vidjeti.

Colgate zaključio:

— Mogao se čamcem odvesti do drage. Weston kimne glavom i reče: — To je vjerojatnije. Ako je imao spreman čamac u nekoj obližnjoj dragi, mogao je auto ostaviti negdje, odveslati ili odjedriti do Vilenjakove drage, počinuti ubojstvo, vratiti se čamcem natrag, otići do kola i vratiti se s pričom da je bio u St.

Loou i zalutao na povratku, s pričom za koju bi znao da ju je vrlo teško provjeriti.

— Imate pravo, sir. Šef policije reče: — Dobro, ostavljam to vama, Colgate. Pročešljajte temeljito okoliš. Znae što trebate. A sada da čujemo gospođicu Brewster.

V

Emily Brewster nije bila sposobna dodati ništa bitno onome što su oni već znali.

Nakon što je ponovila svoju priču, Weston reče: — Dakle, ne znate ništa što bi nam na bilo koji način moglo pomoći?

Emily Brewster kratko odgovori:

— Bojim se, ne. To je grozno. Uvjerena sam, međutim, da ćete to uskoro odgonetnuti.

Weston reče:

— I ja se nadam, zapravo, siguran sam. Emily Brewster uvjerenost odgovori: — Ne bi trebalo biti teško.

— Sto ste time mislili reći, gospođice Brewster?

— Oprostite. Nisam vas htjela učiti poslu. Sve što sam željela reći jest da bi s takvom ženom trebalo biti lako.

Hercule Poirot promrmlja:

— To je vaše mišljenje? Emily Brewster odbrusi: — Svakako. De mortuis nil nisi bonum i sve u tom smislu, ali ne možete zaobići činjenice. Ta žena bila je loša do srži. Trebate samo malo pročeprkati po njezinoj odvratnoj prošlosti.

Hercule Poirot reče blago:

— Nije vam se sviđala?

— Znam ja mnogo toga o njoj. Odgovorivši na upitne poglede, ona nastavi: — Moj bliski rođak oženio je jednu od Erskinovih. Vjerojatno ste čuli da je navela starog sir Roberta, nakon što je posenilio, da najveći dio nasljedstva ostavi njoj, a ne svojoj obitelji.

Pukovnik Weston reče:

— A da li se obitelj.. ovaj.. tome suprotstavila?

— Svakako. Već je i njihova veza bila skandal, a osim toga, izvući mu pedeset tisuća funti, ne opisuje li je to najbolje? Vjerojatno zvuči grubo, ali mislim da Arlena Stuart zaslužuje tek sasvim malo sažaljenja. Znam još nešto... znam jednog mladog čovjeka koji je zbog nje potpuno izgubio glavu.. On je, doduše, uvijek bio malo divlji tako da je veza s njom bila dovoljna da ga otjera u provaliju. Učinio je nešto dosta neoprezno s nekim dionicama... samo da bi došao do novca koji će ulupati na nju.. i jedva je izbjegao krivično gonjenje. Ta je žena zagadila sve što je dotaknula. Pogledajte samo kako je uništavala mladog Redferna. Ne, bojim se da je ne mogu nimalo žaliti, premda bi, svakako, bilo bolje da se utopila ili pala s neke stijene. Davljenje je prilično neugodno.

— Vi, znači, mislite da je ubojica bio netko iz njezine prošlosti?

— Da, baš tako.

— Netko tko je potpuno neopaženo došao s kopna?

— Zašto bi bio opažen? Svi smo bili na plaži. Čula sam da su mala Marshallova i Christina Redfern bile u Galebovoj dragi, što znači da nisu mogle smetati. Kapetan Marshall bio je u svojoj hotelskoj sobi. Tko je onda mogao vidjeti ubojicu osim, možda, gospođice Darnley?

— Gdje je bila gospođica Darnley?

— Sjedila je na vrhu grebena Sunčani kuk. Gospodin Redfern i ja smo je vidjeli tamo dok smo veslali oko otoka.

Pukovnik Weston reče:

— Možda imate pravo, gospođice Brewster. Emily Brewster odgovori samouvjereno: — Sigurno imam pravo. Kada je posrijedi jedno tako odvratno stvorenje, onda je ono najbolji mogući ključ rješenja. Slažete li se, gospodine Poirot?

Hercule Poirot podigne pogled. Njegove oči srele su se s njezinim sivim, samopouzdanim očima. Rekao je: — Oh, da, slažem se s ovim što ste upravo rekli. Arlena Marshal je najbolji, jedini ključ da se odgonetne tajne njezine smrti.

Gospođica Brewster oštro reče:

— Pa, onda!

Njezin hladan, samouvjeren pogled klizio je s jednog muškarca na drugog.

Pukovnik Weston reče:

— Možete biti sigurni, gospođice Brewster da nikakav ključ iz života gospode Marshall nipošto nećemo zanemariti.

Emily Brewster je izašla.

VI

Inspektor Colgate promijeni položaj za stolom, pa reče zamišljeno: — Odlučna ženska, nema što! A i duboko je zarila nož u pokojnu damu.

On zastane na trenutak, a onda doda pomalo sjetnim glasom: — Na neki je način šteta što ima čvrst alibi za cijelo prijepodne. Da li ste uočili njezine ruke, sir? Velike su poput muških. A i inače je mišićava, točnije, snažnija je od većine muškaraca. Rekao bih..

Opet je stao. Pogled koji je poslao Poirotu bio je gotovo molećiv.

— Kažete da se jutros nije micala s plaže, gospodine Poirot?

Poirot lagano odmahne glavom i reče: — Dragi moj inspektore, sišla je na plažu prije nego što je gospoda Marshall mogla stići do Vilenjakove drage i bila je u mojem vidokrugu sve dok nije otišla s gospodinom Redfernom u pedalinu.

Inspektor Colgate reče tužno:

— To znači da i ona otpada.

Kao da mu je bilo žao zbog toga.

VII

Kao i uvijek, Hercula Poirota ispunio je snažan osjećaj zadovoljstva kada se pojavila Rosamund Darnley. Čak i u puko policijsko ispitivanje ružnih činjenica ubojstva ona je unosila osobnan dah otmjenosti. Sjela je nasuprot pukovniku Westonu i prema njemu okrenula svoje ozbiljno i inteligentno lice.

Ona reče:

— Želite moje ime i adresu? Rosamund Anne Darnley. Vodim posao modne kreatorice pod imenom Rose Mond Ltd u 622 Brook Street.

— Hvala, gospođice Darnley. Možete li nam sada reći bilo što što bi nam moglo koristiti?

— Iskreno govoreći, sumnjam.

— Sto ste vi radili..

— Doručkovala sam oko pola deset. Zatim sam otišla u svoju sobu, uzela neke knjige i suncobran i krenula prema Sunčanom kuku. To je vjerojatno bilo u deset i dvadeset i pet. Vratila sam se u hotel oko deset do dvanaest, otišla sam u sobu, uzela reket i otišla na tenisko igralište, gdje sam igrala do ručka.

— Bili ste na grebenu koji se zove Sunčani kuk, od oko pola jedanaest do deset do dvanaest?

— Da.

— Da li ste tijekom prijepodneva vidjeli gospodu Marshall?

— Nisam.

— Da li ste je vidjeli s vrha grebena kako se vozi pedalinom prema Vilenjakovoj dragi?

— Nisam, vjerojatno je prošla prije nego sam ja tamo došla.

— Da li ste vidjeli bilo koga u čamcu na vesla ili u pedalinu tijekom cijelog prijepodneva?

— Ne, mislim da nisam. Ja sam čitala. Naravno, s vremena na vrijeme podizala sam pogled, ali more je bilo pusto kad god bih to učinila.

— Niste vidjeli ni gospodina Redferna i gospođicu Brewster dok su veslali oko otoka?

— Nisam.

— Poznavali ste, mislim, gospodu Marshal ?

— Kapetan Marshall stari je prijatelj moje obitelji. Njegova i moja obitelj živjele su u susjedstvu. Nisam ga vidjela, međutim, mnogo godina, najmanje dvanaest.

— A gospoda Marshal ?

— S njom nisam prozborila ni desetak riječi sve dok se nismo ovdje srele.

— Da li su, koliko vam je poznato, kapetan i gospođa Marshall bili u dobrim odnosima?

— U savršenim odnosima, rekla bih.

— Da li je kapetan Marshal bio odan svojoj ženi? Rosamund reče:
— Možda je bio. Ne mogu o tome ništa reći. Kapetan Marshall prilično je staromodan, on nema modernu naviku da na sav glas priča o svojim bračnim problemima.

— Da li ste voljeli gospođu Marshall, gospođice Darnley?

— Ne.

Jednosložna riječ bila je izgovorena mirno. Zvučala je upravo tako, kao jednostavna činjenica.

— Zbog čega?

Poluosmijeh se pojavi na Rosamundinim usnama. Ona reče: — Svakako ste već otkrili da Arlena Marshal nije uživala popularnost među pripadnicama svoga spola. Bilo joj je nasmrt dosadno sa ženama i to je otvoreno pokazivala. Ipak, voljela bih da imam njezin dar za odijevanje. Baš se znala obući.

Ono što je nosila uvijek je bilo ono pravo i odlično joj je pristajalo. Bilo bi mi drago da mi je bila kupac.

— Prilično je trošila na odjeću?

— Sasvim sigurno. Ali, imala je svoj novac, a i kapetan Marshall prilično je bogat.

— Da li ste ikada čuli ili vam je palo na pamet da je gospoda Marshal bila ucjenjivana, gospođice Darnlev?

Na izražajnom licu Rosamund Darnley pojavi se silna začuđenost. Ona reče: — Ucjenjivana? Arlena?

— Ovo kao da vas je iznenadilo.

— Pa, da, i te kako. Čini se posve nemoguće.

— Ali, nije isključeno.

— Ništa nije isključeno, zar ne? Život vas ubrzo tome nauči. Ali, pitam se, čime je netko mogao ucjenjivati Arlenu?

— Postoje neke stvari, pretpostavljam, za koje gospođa Marshall nikako nije htjela da sazna njen suprug.

— Pa... da.

Ona objasni sumnju koja joj se pojavila u glasu uz poluosmijeh: — Sumnjam. Gledajte, Arlena je bila na prilično lošem glasu zbog svog ponašanja.

Ona se, međutim, nikada nije pretvarala da joj je stalo do ugleda.

— Smatrate, dakle, da joj je muž bio svjestan njezinih.. prisnosti s drugim muškarcima?

Nastala je stanka. Rosamund je nabrala obrve. Konačno je progovorila sporim, nevoljnim glasom: — Gledajte, ne znam, zapravo, što da mislim. Oduvijek sam pretpostavljala da je Kenneth Marshall prihvaćao svoju suprugu onakvu kakva jest. Da o njoj nije imao nikakvih iluzija. Ali možda nije tako.

— Da joj nije bezgranično vjerovao? Rosamund reče gotovo ljutito: — Muškarci su takve budale. A Kenneth Marshall je blesavo uporan u svom profinjenom držanju. Možda joj je doista slijepo vjerovao. Možda je doista mislio da joj se samo dive.

— A vi ne znate nikog, odnosno niste čuli ni za koga tko je ljut na gospodu Marshall?

Rosamund Darnlev se osmijehne i reče: — Jedino srdite žene. Ali pretpostavljam, budući da je bila zadavljena, da ju je ubio neki muškarac?

— Da.

Rosamund reče zamišljeno:

— Ne, nitko mi ne pada na pamet. Ali ja to vjerojatno ne mogu znati. Morat ćete o tome pitati nekoga tko joj je bio prisniji.

— Hvala vam, gospođice Darnlev. Rosamund se malo okrenula na stolici i rekla: — Zar gospodin Poirot nema nijedno pitanje za mene?

Ona mu pošalje svoj blago ironičan smiješak. Hercule Poirot se također osmjehnuo i odmahnuo glavom.

Zatim je rekao:

— Ništa mi ne pada na pamet. Rosamund Darnlev je ustala i otišla iz sobe.

8.

I

Stajali su u sobi u kojoj je boravila Arlena Marshall.

Velika ostakljena vrata vodila su na balkon, odakle se pružao pogled na plažu i more. Sunce se slijevalo u prostoriju dajući odbljesak s mnoštva bočica na Arleninu toaletnom stoliću.

Tu su bili svi mogući kozmetički i higijenski preparati poznati u salonima ljepote. Usred ove ženske estetske opreme troje muškarca kretali su se svrhovito.

Inspektor Colgate zatvarao je i otvarao ladice.

Vrisnuo je od zadovoljstva kada je našao svežanj pisama, a onda su on i Weston počeli prebirati po njima.

Hercule Poirot krenuo je do ormara s odjećom. Otvorio je jedno krilo i zagledao se u mnoštvo haljina i sportske odjeće koja je tu visjela. Zatim je otvorio i drugu stranu. Čipkasto donje rublje ležalo je u hrpama, a na širokoj polici stajali su šeširi.

Još dva kartonska šešira za plažu lakirana u crveno i blijedožuto; veliki havajski slamnati šešir; mekana kapa od tamnoplavog lana te tri ili četiri mala, smiješna komada od kojih je svaki, po svemu sudeći, plaćen više gvineja; beretka tamnoplave boje; nešto što je bilo tek pramen od crnog samta i blijedosivi turban.

Hercule Poirot je stajao promatrajući to šarenilo, a onda mu se na usnama pojavio slabašan, popustljiv osmijeh. Promrmljao je: — Les femmes...

Pukovnik Weston je zatvarao pisma.

— Tri su od mladog Redferna - reče on. - Pravi žutokljunac. Naučit će da ne piše ženama pisma barem sljedećih nekoliko godina. Zene ih uvijek čuvaju, a zaklinju se da su ih spalile. Evo još nečijeg pisma ovdje. Sve u istom stilu.

On ga pruži Poirotu.

Draga Arlena,

Bože, baš se jadno osjećam. Otići u Kinu i vjerojatno te ne vidjeti godinama.

Nisam ni slutio da muškarac može toliko poludjeti za ženom kao što sam ja poludio za tobom. Hvala za ček. Sada me neće kazнено goniti. Znaš, bilo je vrlo gusto, a sve to zato što sam želio zaraditi mnogo novaca za tebe. Možeš li mi oprostiti? Htio sam ti darovati dijamantne naušnice za tvoje predivne uši, staviti oko vrata velike mliječnobijele bisere, premda kažu da biseri danas više nisu dobri. Možda poznati smaragd? Da, to bi odgovaralo. Veliki smaragd, hladan, zelen i pun skrivene vatre.

Ne zaboravi me, ali ti to i nećeš, zar ne? Ti si moja, zauvijek.

Zbogom, zbogom, zbogom.

J.N.

Inspektor Colgate reče:

— Trebalo bi otkriti da li je J. N. doista otišao u Kinu. Ako nije, možda je upravo on osoba za kojom tragamo. Poludio za tom ženom, idealizira je, ali odjednom otkriva da je izigran. Čini mi se da je to mladić kojeg je spomenula gospođica Brewster. Da, mislim da bi to bilo korisno.

Hercule Poirot kimne glavom:

— Da, ovo pismo je vjerojatno važno. Držim ga vrlo značajnim.

I

Okrenuo se i zagledao po sobi, klizeći pogledom po bočicama na toaletnom stoliću, po otvorenom ormaru, po postelji na kojoj je počivala velika Pierrot lutka.

Pošli su u sobu Kennetha Marshalla.

Bila je odmah uz sobu njegove supruge, ali između dvije prostorije nije bilo vrata, niti je Marshallova imala balkon. Gledala je na istu stranu i imala je dva prozora, ali je bila znatno manja. Između dva prozora, na zidu je visjelo pozlaćeno ogledalo. U kutu kraj desnog prozora stajao je toaletni stolić. Na njemu su bile dvije četke s drškama od slonovače, četka za odijela i bočica losiona za kosu. U kutu do lijevog prozora bio je pisaći stol. Na njemu je stajao otvoreni pisaći stroj s hrpom naslaganih papira.

Colgate ih brzo prelista.

Zatim reče:

— Ovdje sve izgleda obično. Ah, evo pisma koje je jutros spomenuo. Ima datum od 24. To je bilo jučer. A evo i omotnice s pečatom pošte u Leathercombovu zaljevu od jutros. Sve se slaže. Sada ćemo, utvrditi da li je unaprijed mogao pripremiti odgovor.

Pukovnik Weston reče:

— To prepuštamo vama, zasad. Mi ćemo malo zaviriti u ostale sobe. Dosad je bio zabranjen pristup u ovaj hodnik, što već izaziva prosvjede.

Otišli su u sobu Linde Marshall. Gledala je na istok, prema stijenama i moru.

Weston se osvrnuo uokolo i promrmljao: — Mislim da ovdje nema ništa zanimljivo. Ali nije isključeno da je Marshall stavio u kćerkinu sobu nešto što nije želio da pronađemo. Međutim, to je malo vjerojatno.

U ovom slučaju nemamo oružje ili nešto slično čega se trebao osloboditi.

On izađe iz sobe.

Hercule Poirot ostao je unutra. Našao je nešto što ga je zainteresiralo. Nešto što je tu spaljeno nedavno. Kleknuo je na pod i počeo strpljivo tražiti. Ono što je skupio stavio je na list papira. Krupna, nepravilna gruda voska za svijeće, nekoliko komadića zelenog papira ili kartona, možda neizgorjeli dio kalendara na kojem je još stajao veliki broj 5 i dvije riječi... otmjena djela... Bila je tu i obična pribadača, kao i neki spaljeni dio životinje, možda krzno.

Poirot ih poslaže u niz i zagleda se u njih.

Zatim promrmlja:

— Oni otmjena djela, ne sanjaj o njima po cijeli dan. C'est possible. Kome li treba ovakva zbirka? C'est fantastique! Onda uzme pribadaču, a oči mu postadoše oštre i zelene. Zatim opet promrmlja: — Pour l'amour de Dieu! Je li moguće?

Hercule Poirot pridigne se s mjesta na kojem je klečao pokraj kamina. Lagano se osvrnuo po sobi, ali sada mu je lice odavalo potpuno nov izraz. Bio je strog, gotovo prijekoran.

Lijevo od kamina nalazila se polica s nizom knjiga. Hercule Poirot pažljivo je čitao naslove.

Biblija, istrošeni primjerak sabranih drama W. Shakespearea, Brak Williama Ashea gospode Hamphry Ward, Mada maćeha Charlotte

Yong, Momak iz Shropshirea, Eliotovo Ubojstvo u katedrali, Sveta Ivana Bernarda Shawa, Prohujalo s vihorom Margaret Mitchell, Plameni dvor Diksona Carra.

Poirot izvadi dvije knjige, Mladu maćehu i Williama Ashea i zagleda se u zamrljani pečat na naslovnoj stranici. Baš kada ih je htio vratiti na mjesto, pogled mu privuče knjiga zaklonjena ostalim. Bila je to mala, podeblja knjiga u povezu od smeđe kože. On je uzme i otvori, a onda lagano zakima glavom.

Zatim promrmlja:

— Dakle, imao sam pravo... Da, tako je. Ali, da li je moguće i s drugima? Ne, nije moguće, osim ako...

Ostao je tu nepomičan stajati, gladeći brkove, dok mu je mozak grozničavo razrađivao problem. A onda ponovi prigušenim glasom:
— Osim ako...

II

Pukovnik Weston pojavi se na vratima.

— Poirot, još ste tu?

— Evo me, evo me - dovikne mu Poirot. Zatim požuri niz hodnik.

Soba do Undine pripadala je Redfernovima.

Poirot baci pogled unutra i odmah uoči dvije različite osobitosti, urednost i čistoću koje je dovodio u vezu s Christinom i živopisni nered svojstven Patricku.

Osim ovih osobnih znakova, soba ga nije zanimala.

U sljedećoj sobi smjestila se Rosamund Darnley i on se tu nakratko zadržao, silno uživajući u njezinu karakteru.

Uočio je nekoliko knjiga koje su ležale na stolu kraj kreveta, kao i skupu jednostavnost kozmetičkog pribora na toaletnom stoliću. Nosnice mu blago zapahne tanan, skup miris što ga je Rosamund Darnley upotrebljavala.

Pokraj sobe Rosamund Darnley, na sjevernom kraju hodnika, bila su otvorena ostakljena vrata koja su vodila do balkona; s balkona su se stube spuštale do stijena tik uz more.

Weston reče:

— Tim putem ljudi odlaze na kupanje prije doručka, ako se, naime, kupaju uz stijene, što većina i čini.

U očima Herculea Poirota pojavila se iskra zanimanja. On izađe i zagleda se dolje.

Jedan kratak puteljak vodio je do krivudavih stuba koje su se niz stijenu spuštale do mora. Postojao je i puteljak koji je skretao lijevo iza hotela.

On reče:

— Moguće je sići niz stubište, obići hotel s lijeve strane i izbiti na glavni puteljak koji vodi s nasipa.

Weston kimne glavom, pojačavajući Poirotovu tvrdnju: — Moguće je, zapravo, presijeći preko otoka, a da se uopće ne prođe kroz hotel.

Zastao je na trenutak, a onda dodao: - Ali, ta osoba bi i dalje mogla biti uočena s prozora.

— Kojih prozora?

— Dvije zajedničke kupaonice za goste gledaju na tu stranu, prema sjeveru, kao i kupaonica za osoblje, odnosno garderoba u prizemlju. A tu je i dvorana za biljar.

Poirot kimne glavom i reče:

— A sve te prostorije imaju prozore od mat stakla, dok se biljar obično ne igra za lijepa jutra.

— Točno.

Weston napravi stanku, pa doda:

— Ako je on to učinio, onda je išao ovim putem.

— Mislite na kapetana Marshalla?

— Da. Ucjena ili ne, i dalje sve upućuje na njega. A i njegovo ponašanje... pa, nije baš najsretnije.

Hercule Poirot suho odgovori:

— Ali ponašanje ne čini od čovjeka ubojicu! Weston reče: — Mislite da on nije umiješan u ovo? Poirot odmahne glavom i reče: — Ne, ne bih to rekao.

Weston nastavi:

— Vidjet ćemo kakav mu je alibi kada Colgate provjeri ono kucanje na pisaćem stroju. S tim u vezi, već vas čeka na razgovor sobarica s ovoga kata. Mnogo toga ovisi o njezinom iskazu.

Sobarica je bila žena tridesetih godina, drska, pouzdana i pametna. Odgovarala je bez oklijevanja.

Kapetan Marshal je došao u svoju sobu nešto poslije pola jedanaest. Ona je upravo završavala spremati. Zamolio ju je da požuri. Nije ga vidjela kako se vraća, ali malo poslije čula je zvuk pisaćeg stroja. Prema njezinoj procjeni, bilo je to oko pet do jedanaest. Ona je tada bila u sobi gospodina i gospode Redfern. Kada ju je pospremala, prešla je u sobu gospođice Darnley na kraju hodnika. Odatle nije mogla čuti zvuk pisaćeg stroja. Dobro je zapamtila da je u sobu gospođice Darnley ušla točno u jedanaest, zato što je upravo tada čula zvono s crkve u Leathercombovu zaljevu kako označava puni sat. U jedanaest i petnaest sišla je na uobičajeni odmor za čaj i sendvič. Nakon toga otišla je do soba u drugom krilu hotela. Odgovorivši na pitanje šefa policije, objasnila je da je pospremala sobe u ovom hodniku sljedećim redom: Soba gospođice Linde Marshall, dvije zajedničke kupaonice, soba gospođe Marshall i njezina privatna kupaonica, soba kapetana Marshal a, soba i privatna kupaonica gospodina i gospođe Redfern te soba i privatna kupaonica gospođice Darnley. Sobe kapetana Marshalla i njegove kćeri nisu imale odvojene kupaonice.

Dok je pospremala sobu i kupaonicu gospođice Darnley, nije čula da bi itko prošao pokraj vrata ili sišao stubama do stijena, ali vjerojatno ne bi ni mogla čuti ako je ta osoba tiho prošla.

Weston skrene ispitivanje na gospodu Marshall.

Ne, gospoda Marshall uglavnom nije rano ustajala. Ona, Gladys Narracott, bila je iznenađena kada je jutros vidjela da su vrata otvorena i da je gospoda već izašla malo poslije deset. Bilo je to sasvim neuobičajeno.

— Da li je gospoda Marshal uvijek doručkovala u krevetu?

— Oh, da, sir, uvijek. Premda ne mnogo. Samo čaj, sok od naranče i krišku tosta.

Bila je na dijete, kao i mnoge druge gospode.

Ne, nije ništa neobično jutros uočila u ponašanju gospode Marshall. Izgledala je kao i inače. Hercule Poirot promrmlja: — Kakvo je vaše mišljenje o gospodi Marshall, mademoiselle?

Gladys Narracott se zagleda u njega, a onda odgovori: — Pa, ja to teško mogu reći, zar ne, sir?

— Naprotiv, sasvim lako možete reći. Baš nas zanima... vrlo nas zanimaju... vaši dojmovi.

Gladys s nelagodom pogledala šefa policije, koji se potrudio da mu lice izgleda blagonaklono i poticajno, iako ga je donekle ispunjavao neugodnošću pristup za koji se odlučio njegov strani kolega. On reče: — Ovaj.. da, svakako. Samo naprijed.

Gladys Narracott prvi put izgubi svoju odlučnost. Prsti joj se počеше poigravati nabranom haljinom. Konačno reče: — Pa, gospoda Marshall... ona, zapravo, nije bila dama u pravom smislu riječi.

Hoću reći, prije je bila glumica.

Pukovnik Weston odgovori:

— Da, bila je glumica.

— Da, sir, to i govorim. Postupala je onako kako joj se prohtjelo. Primjerice... nije bila pristojna ako joj se ne bi sviđalo da bude takva. Isto tako, jednog trenutka bi se smješkala, a onda, ako nešto ne bi mogla pronaći, ili se ja ne bih odmah odazvala na njezin poziv zvoncem, ili joj se rublje nije vratilo s pranja, u trenutku bi se promijenila, postala osorna i narogušena. Nikome od nas, moglo bi se reći, nije se sviđala. Ali haljine su joj bile predivne, a i ona je, naravno, bila vrlo lijepa dama, tako da je sasvim prirodno što su joj se divili.

Pukovnik Weston reče:

— Zao mi je što vas moram pitati ono što ću pitati, ali posrijedi je osobito važna stvar. Možete li mi reći kakvi su bili odnosi između nje i njena supruga?

Gladys Narracott kolebala je nekoliko trenutaka. Napokon reče: — Ne mislite... nije valjda... ne mislite da je on to učinio?

Hercule Poirot brzo odgovori pitanjem: — Da li vi tako mislite?

— Oh! Ne bi mi bilo drago to pomisliti. Kapetan Marshall je tako dobar. On to ne bi mogao učiniti, uvjeren sam.

— Ali, niste uvjereni, osjećam to u vašem glasu. Gladys Narracott nevoljko odgovori: — Tolike se stvari mogu pročitati u novinama! A i puno je ljubomore. U svakom slučaju, nešto je bilo... a i svi pričaju o tome... hoću reći o njoj i gospodinu Redfernu. A gospoda Redfern je tako dobra, povučena dama! Baš prava šteta. A i gospodin Redfern je dobar, ali čini se da muškarci izgube glavu za damama kakva je bila gospođa Marshall... kod koje sve uvijek bude po njezinom. Udane žene su silno propatile zbog nje.

Ona uzdahne i malo zastane.

— Ali, da je kapetan Marshall saznao za to... Pukovnik Weston oštro reče: — Dakle?

Gladys Narracott lagano nastavi:

— Ponekad mi se čini da se gospoda Marshall bojala da joj muž ne dozna.

— Zašto tako mislite?

— Ni zbog čega određenog, sir. Jednostavno sam osjećala... da ga se ona... ponekad boji. On je bio vrlo povučen gospodin, ali s njim nije bilo... lako.

Weston reče:

— Ali, ne znate ništa konkretno. Ništa što je netko od njih dvoje rekao onom drugom.

Gladys Narracott lagano odmahne glavom. Weston uzdahne, pa nastavi: — Dobro, možete li nam sada reći nešto o pismima koja je gospođa Marshall jutros primila?

— Bilo ih je šest ili sedam, sir. Ne mogu točno reći.

— Da li ste joj ih osobno donijeli?

— Jesam, sir. Dobila sam ih s recepcije i stavila na pladanj s doručkom.

— Sjećate li se da li su to bila posebna pisma? Djevojka odmahne glavom.

— Bila su to sasvim obična pisma. U nekima su bili računi i reklame, mislim, zato što sam ih poslije našla poderana na pladnju.

— Sto ste s njima učinili?

— Bacila sam ih u smeće, sir. Jedan gospodin iz policije upravo ih sada traži.

Weston kimne glavom.

— A što je s onim što ste našli u košu za otpatke u sobi?

— I to je bačeno u smeće. Weston reče: — Hmm... u redu, mislim da će to biti sve za sada. On upitno pogleda Poirota.

Poirot se nagne naprijed.

— Kada ste pospremali sobu gospođice Linde Marshall jutros, jeste li čistili i kamin?

— Nije bilo potrebe, sir. Nije gorjela vatra u njemu.

— Znači, nije bilo ničega u kaminu?

— Tako je, bio je potpuno prazan.

— Kada ste pospremili njezinu sobu?

— Oko devet i petnaest, kad je otišla na doručak.

— Zna li da li se vratila u sobu poslije doručka?

— Jest, sir. Vratila se oko petnaest do deset.

— Da li se zadržala u sobi?

— Mislim da jest, sir. Izašla je prilično brzo nešto prije pola jedanaest.

— Niste više ulazili u njezinu sobu?

— Nisam, sir. Završila sam s njom. Poirot kimne glavom i reče: — Postoji još nešto što bih želio znati. Tko je sve bio na kupanju jutros prije doručka?

— Ne mogu ništa reći o drugom krilu niti o gornjem katu. Samo o ovome.

— To me i zanima.

— Pa, sir, kapetan Marshall i gospodin Redfern bili su jedini jutros, mislim. Oni uvijek urane da se malo okupaju.

— Da li ste ih vidjeli?

— Nisam, sir, ali njihovi mokri kupaći kostimi stajali su prebačeni preko ograde balkona, kao i obično.

— Gospođica Linda Marshall nije se jutros kupala?

— Nije, sir. Kostim za kupanje bio joj je potpuno suh.

— Ah - reče Poirot. - To sam želio doznati. Gladys Narracott doda bez pitanja: — Ona se uglavnom kupa ujutro, sir.

— A ostale tri gošće, gospođica Darnley, gospođa Redfern i gospođa Marshal ?

— Gospođa Marshal nije nikada ulazila u vodu prije doručka, sir. Gospođica Darnley samo jedanput ili dva puta. Gospođa Redfern se često kupala prije doručka, ali jedino onda kad je vrlo toplo; jutros, međutim, to nije učinila.

Poirot opet kimne glavom, pa upita:

— Da li ste možda uočili da nedostaje jedna boca iz neke od soba o kojima se brinete u ovom dijelu zgrade?

— Boca, sir? Kakva boca?

— To, nažalost, ne znam. Ali, da li ste opazili, zapravo je li bi bilo moguće opaziti da neka nedostaje?

Gladys iskreno odgovori:

— Ako mislite na sobu gospođe Marshall, uopće ne bih zamijetila, sir. Sasvim sigurno. Tamo ih je previše.

— A iz drugih soba?

— Pa, nisam sigurna za gospođicu Darnley. Ona ima puno kremica i losiona. Ali, iz drugih soba, da, uočila bih, sir. Mislim, kad bih baš provjeravala.

— Ipak, ništa niste opazili?

— Ne, jer nisam namjeravala to provjeravati, kao što sam rekla.

— Hoćete li pogledati, molim vas?

— Svakako, sir.

Ona izađe iz prostorije praćena šuškanjem nabrane haljine.

Weston pogleda Poirota i upita ga:

— Sto namjeravate? Poirot promrmlja: — Dovedi u red neke sitnice! Gospođica Brewster kupala se jutros prije doručka pokraj hridi, kada ju je jedna boca koja je doletjela s visine gotovo udarila. Eh bien, želim ustanoviti tko je bacio tu bocu i zašto.

— Dragi moj, pa svatko je mogao baciti bocu.

— Naprotiv. Kao prvo, boca je mogla biti bačena samo s prozora na istočnoj strani hotela, odnosno iz neke od soba koje smo upravo ispitali. Pitam sada, ako ispraznite neku bocu s toaletnog stolića ili iz kupaonice, što činite s njom? Ja ću vam reći: bacite je u koš za otpatke, umjesto da izađete na balkon i bacite je u more! Prvo, zato što biste mogli udariti nekog, ali i zato što to nije praktično. Ne, učinili biste to samo ako ne želite da netko vidi tu bocu.

Weston se zagleda u njega. Zatim reče: — Znam da glavni inspektor Japp, koga sam sreo nedavno zbog jednog slučaja, uvijek tvrdi da imate vraški namješten um. Ipak, nećete mi valjda sada reći da Arlena Marshal uopće nije bila zadavljena, nego otrovana nekom tajanstvenom tvari iz podjednako tajanstvene boce?

— Ne, ne, mislim da u boci nije bio otrov.

— Pa što je onda bilo?

— Uopće ne znam. Tek pokušavam otkriti. Gladys Narracott se zadihano vrati u sobu i reče: — Zao mi je, sir, ali nisam ništa otkrila što bi nedostajalo. Sigurna sam da ništa ne nedostaje iz soba kapetana Marshalla, gospođice Linde Marshall i gospodina i gospođe Redfern, a gotovo sam sigurna da ne nedostaje ni iz sobe gospođice Darnley. Ali ne mogu ništa reći o sobi gospođe Marshall. Kao što sam rekla, kod nje ima previše toga.

Poirot slegne ramenima. Zatim reče:

— Nije važno. Zaboravimo to.

Gladys Narracott upita:

— Ima li još nešto, sir? Obojicu je pogledala. Weston reče: — Mislim da nema. Hvala vam. Poirot reče: — I ja vam zahvaljujem. Samo još jedno pitanje. Sigurni ste, zar ne, da nema ničeg, baš ničeg, što ste nam možda zaboravili reći?

— O gospodi Marshall, sir?

— O bilo čemu. Bilo čemu neobičnom, nesvakidašnjem, neobjašnjenom, pomalo osobitom, donekle čudnovatom, enfm, o bilo čemu za što biste samoj sebi ili nekome od vaših kolega rekli: "To je čudno!"

Gladys sumnjičavo odgovori:

— Pa, ima, ali to nije nešto na što vi mislite, sir.

— Pustite to što ja mislim. Vi uopće ne znate što ja mislim. Točno je, dakle, da ste samoj sebi ili nekom od vaših kolega danas rekli: "To je čudno!", zar ne?

On oboji ironičnim naglaskom tri riječi. Gladys odgovori: — Ma, ništa značajno, kažem vam. Čuo se zvuk vode iz neke kupaonice. Rekla sam Elsie, dolje, kako je čudno da se netko u podne kupa u kupaonici.

— U kojoj kupaonici, tko se kupao?

— Ne bih to mogla reći, sir. Čula sam zvuk vode kroz prozorčić za otpad na ovom krilu, to je sve, i spomenula sam to Elsie.

— Sigurni ste da je to dolazilo iz neke kupaonice? A ne odnekud izvana?

— Oh, sasvim sam sigurna, sir. Zvuk vode iz kupaonice ne može se zamijeniti s ničim drugim.

Kako Poirot više nije imao pitanja, Gladys Narracott dobila je dopuštenje da ode.

Weston reče:

— Ne mislite valjda da je to s kupaonicom važno, Poirot? Hoću reći, kakav je smisao toga? Nije bilo tragova krvi ili nečeg sličnog što je trebalo sprati. To je...

On zastane, ne nalazeći riječi.

Poirot mu pomogne:

— To je, htjeli ste reći, prednost davljenja! Nema tragova krvi, nema oružja, ničega čega se treba riješiti ili što treba sakriti! Dovoljna je

samo fizička snaga, duša ubojice - Glas mu je odjedanput postao tako silovit, tako bremenit osjećajima da se Weston malo trgnuo.

Hercule Poirot pošalje mu ispričavajući osmijeh.

— Ne - reče on - kupaonica vjerojatno nema važnosti. Bilo tko se mogao okupati.

Gospoda Redfern prije nego je otišla na tenis, kapetan Marshall, gospođica Darnley.

Kao što rekoh, bilo tko. Nema ničega u tome.

Jedan policajac pokuca na vrata i proviri unutra.

— Gospođica Darnley, sir. Voljela bi vas opet nakratko vidjeti. Tvrdi da vam je nešto zaboravila reći.

Weston reče:

— Evo nas odmah dolje.

III

Prva osoba koju su vidjeli bio je Colgate. Lice mu je bilo smrknuto.

— Samo trenutak, sir.

Weston i Poirot krenuše za njim u ured gospode Castle.

Colgate reče:

— Provjerio sam s Healdom ono s tipkanjem. Nema sumnje, to se ne može napraviti za manje od jednog sata. Čak i duže, ako tu i tamo morate stati da razmislite. Meni se to čini prilično uvjerljivo. A pogledajte ovo pismo.

On im ga pruži.

Dragi moj Marshal e, žao mi je što te gnjavim i na odmoru, ali iskrslo je nešto potpuno nepredviđeno u vezi s ugovorom s Burleyem i Tenderom..

— I tako dalje i tako dalje - reče Colgate. - Ima jučerašnji datum - 24. Pečat na omotnici otisnut je sinoć u Londonu, I.C.I, a prijemni jutros u Leathercombovu zaljevu. Isti pisaći stroj korišten je za omotnicu i pismo. A sudeći po sadržaju, sasvim je nemoguće da je Marshal unaprijed mogao spremići odgovor. Brojke koje on navodi temelje se na onima iz pisma koje je dobio, cijela stvar je potpuno povezana.

— Hmm - odgovori Weston smrknuto. - Izgleda da Marshalla moramo otpisati.

Ubojicu, dakle, trebamo potražiti na nekom drugom mjestu. - On zastane na trenutak, pa doda: - Opet moramo vidjeti gospođicu Darnley. Čeka nas.

Rosamund ude šuštao. U osmijehu joj se vidio osjećaj isprike. Ona reče: — Doista mi je žao. Vjerojatno vas zbog ovoga nisam trebala gnjaviti. Ali, čovjek je sklon zaboravljati.

— Da, gospođice Darnley?

Sef policije pokaže joj na stolicu.

Ona odmahne svojom lijepom, crnom glavom.

— Oh, neće to toliko potrajati da bih morala sjesti. Evo u čemu je stvar. Rekla sam vam da sam provela prijepodne ležeći na Sunčanom kuku. To nije posve točno.

Zaboravila sam da sam jednog trenutka otišla do hotela i vratila se natrag.

— Kada je to bilo, gospođice Darnley?

— Najvjerojatnije oko jedanaest i petnaest.

— Otišli ste u hotel, kažete?

— Da, zaboravila sam sunčane naočale. Najprije sam mislila da mi neće biti potrebne, ali onda su mi se oči umorile, pa sam odlučila otići po njih.

— Otišli ste ravno u sobu i odmah natrag?

— Da. Zapravo, samo sam na trenutak navratila kod Ken... kapetana Marshalla.

Čula sam njegov pisaći stroj i pomislila da je baš glupo od njega da po tako lijepom danu ostane unutra i piše. Poželjela sam ga pozvati van.

— Sto je kapetan Marshall odgovorio? Rosamud se pomalo stidljivo nasmiješila.

— Ovaj, kada sam otvorila vrata, on je tako žustro kucao i izgledao potpuno udubljen u posao da sam ja jednostavno tiho izašla. Mislim da me nije opazio.

— Kada je to bilo, gospođice Darnley?

— Oko jedanaest i dvadeset. Bacila sam pogled na sat u predvorju kada sam krenula natrag.

IV

— Time je on otpisan - reče inspektor Colgate.

— Sobarica ga je posljednji put čula kako tipka u pet do jedanaest. Gospođica Darnley ga je vidjela u jedanaest i dvadeset, a žena mu je nađena mrtva u petnaest do dvanaest. Tvrdi da je taj sat proveo kucajući u svojoj sobi, a sada i izgleda sasvim moguće da je to doista tako. Dakle, nije više sumnjiv kapetan Marshall. - On zastane, a onda, pogledavši Poirotu s određenom znatiželjom, upita: — Gospodin Poirot izgleda zbog nečega odsutan. Poirot zamišljeno odgovori: — Pitam se zašto se gospođica Darnley iznenada dobrovoljno javila da izloži dodatne činjenice.

Inspektor Colgate spremno podiže glavu.

— Mislite da se tu nešto ne slaže? Da nije posrijedi puka "zaboravnost"?

On o tome razmisli minutu ili dvije, a onda lagano reče: — Pazite, sir, razmotrimo stvar na ovaj način. Zamislimo da gospođica Darnley nije prijepodne provela na Sunčanom kuku kako tvrdi. Neka ta priča bude lažna.

Pretpostavimo sada da shvaća, pošto nam ju je ispričala, da ju je netko negdje drugdje vidio, odnosno da je netko otišao do Sunčanog kuka i tamo je nije vidio.

Potom brzo smišlja ovaj dodatak, dolazi do nas i prikazuje nam ga, čime objašnjava zašto nije bila na Sunčanom kuku. Uočili ste da je istaknula kako je kapetan Marshall nije vidio kada je zavirila u njegovu sobu.

Poirot promrmlja:

— Da, jesam.

Weston zapita s nevjericom:

— Držite li da je gospođica Darnley umiješana u cijelu stvar?

— Besmislica! Čini mi se posve nevjerovatno. Zašto bi bila.

Inspektor Colgate se nakašlja. Zatim reče: — Sjećate se što je rekla Amerikanka, gospođa Gardener. Navijestila je da je gospođica Darnley pokazivala naklonost prema kapetanu Marshallu. Eto motiva, sir.

Weston nestrpljivo odgovori:

— Arlenu Marshall nije ubila žena. Osoba za kojom tragamo je muškarac. Moramo se držati muškaraca u ovom slučaju.

Inspektor Colgate uzdahne, pa reče:

— Da, to je točno, sir. Stalno se na to vraćamo, zar ne?

Weston nastavi:

— Bolje pošaljimo jednog policajca da izmjeri koliko je vremena potrebno da se prijeđu neke udaljenosti. Od hotela, preko otoka, do vrha ljestvi. Neka ide hodajući i trčeći. Zatim neka utvrdi koliko je potrebno da se spusti niz ljestve i uspne uz njih. Također je potrebno utvrditi za koje se vrijeme može stići pedalinom od plaže do drage.

Inspektor Colgate kimne glavom.

— Idem i ja, sir - doda on povjerljivo. Šef policije reče: — Mislim da ću sada otići do drage. Želim vidjeti da li je Philips nešto pronašao.

Tu je, zatim, ona Vilenjakova spilja o kojoj stalno slušamo. Treba provjeriti ima li tragova nekog čovjeka koji tamo čeka. Dakle, Poirot? Sto mislite?

— Svakako. To je moguće. Weston reče: — Ako se netko izvana potajno uvukao na otok, to bi bilo dobro skrovište, pod uvjetom da zna za to mjesto. Pretpostavljam da ovdašnji mještani znaju?

Colgate reče:

— Ne vjerujem da mlađi svijet zna. Vidite, od otvorenja hotela drage su privatni posjed. Ribari obično ne dolaze ovamo, baš kao ni izletnici. A hotelsko osoblje hotela nije iz ovog kraja. Gospoda Castle je iz Londona.

Weston reče:

— Mogli bismo s nama povesti Redferna. On nam ju je prvi spomenuo. A vi, Poirot? Idete li i vi s nama?

Hercule Poirot počeo je kolebati. Konačno reče, s vrlo izraženim stranim naglaskom: — Ja sam vam kao gospođica Brewster i gospoda Redfern. Ne volim se spuštati okomitim ljestvama.

Weston reče: - Možete ići okolo čamcem. Hercule Poirot opet uzdahne: — Moj želudac nikako ne podnosi more.

— Besmislica, čovječe, pa dan je prelijep. Ravno je kao ogledalo. Ne možete nas sada napustiti, znate.

Hercule Poirot gotovo nije opazio taj britanski zov solidarnosti, ali tada gospoda Castle promoli svoje damsko lice i dotjeranu frizuru kroz vrata.

— Nadam se da vam ne smetam - reče ona. - Al' gospodin Lane, svećenik, znate, baš se sad vratio. Pomislila sam da biste to rado htjeli znati.

— Ah, da, hvala, gospodo Castle. Odmah ćemo se s njim vidjeti.

Gospoda Castle ude još korak u sobu, pa reče: — Ne znam da li da vam to spomenem, ali kako sam čula, ni najmanju sitnicu ne treba zanemariti..

— Da, da? - odgovori nestrpljivo Weston.

— Samo to da su vam ovdje bili jedna dama i jedan gospodin oko jedan sat. Došli su s kopna. Na ručak. Obavijestili smo ih da se dogodio nesretni slučaj i da im zbog toga nikako ne možemo poslužiti ručak.

— Imate li ideju tko su oni bili?

— Nikako se ne bi moglo reći. Dakako, nisu ostavili imena. Izrazili su žaljenje, kao i određenu radoznalost za nesretni slučaj. Ništa im, je li te, nismo mogli reći.

Ja bi rekla da su to bili ljetni posjetitelji bolje klase.

Weston ljuto odgovori:

— Ah, dobro, hvala. Vjerojatno nije važno, ali dobro je što... ovaj.. sve pamтите.

— Dakako - odgovori gospoda Castle - ja samo obavljam svoju dužnost!

— Naravno. Zamolite gospodina Lanea da dode.

V

Stephen Lane uđe u prostoriju uobičajeno živahno. Weston reče: — Ja sam šef policije ovog područja, gospodine Lane. Pretpostavljam da ste već doznali što se ovdje dogodilo?

— Da... oh, da... čuo sam čim sam došao. Užasno... Užasno...

Njegov tanašni stas zadrhta. On nastavi prigušenim glasom: - Otpočetak... još otkad sam ovdje došao... bio sam svjestan... vrlo svjestan... sila zla negdje u blizini.

Njegove oči, plamene, nemirne oči, zagledaše se u Poirota. On reče: — Sjećate se, gospodine Poirot, našeg razgovora od prije nekoliko dana? O postojanju zla?

Weston je proučavao visokog, suhog čovjeka koji je djelovo pomalo smeteno.

Teško je uspijevaao proniknuti u tog čovjeka. Laneov pogled opet je bio na njemu.

Svećenik reče uz blag smiješak:

— Usuđujem se reći da vama ovo izgleda fantastično, sir. Danas se više ne vjeruje u zlo. Zaboravili smo na vatru pakla! Više ne vjerujemo u Sotonu. Ali, Sotona i Sotonini poslanici nikada nisu bili snažniji nego danas!

Weston reče:

— Ovaj... da, možda. To je, gospodine Lane, vaše područje. Moje je prozaičnije, razjasniti ubojstvo.

Stephen Lane reče:

— Užasna riječ. Ubojstvo! Jedan od najranijih grijehova poznatih na zemlji, nemilosrdno proljevanje bratovljeve krvi... - On zastane, napola zaklopivši oči. Zatim doda običnijim glasom: - Na koji način vam mogu pomoći?

— Kao prvo, gospodine Lane, što ste danas radili?

— Krenuo sam rano na jednu od mojih uobičajenih šetnji. Jako volim šetati.

Propješačio sam poprilično ovim krajem. Danas sam otišao do svetog Petrocka u Dolini. To je oko sedam milja odavde, vrlo ugodna šetnja krivudavim puteljcima, preko devonskih brda i dolina. Ponio sam sa sobom ručak i objedovao u jednom šumarku. Posjetio sam crkvu; tamo imaju nešto komada, samo komada, ovaj, ranog stakla, kao i vrlo zanimljiv slikani zaslon.

— Hvala, gospodine Lane. Da li ste nekoga na tom putu sreli?

— Nikoga s kim bih razmijenio neku riječ. Jedan auto prošao je pokraj mene, kao i dva dječaka na biciklima i nekoliko krava. Međutim - nasmiješio se - ako želite dokaz mog iskaza, zapisao sam svoje ime u knjizi crkve. Naći ćete ga tamo.

— Nikoga niste vidjeli u crkvi, vikara ili crkvenjaka? Stephen Lane odmahne glavom i reče: — Ne, nije bilo nikoga, a ja sam bio jedini posjetitelj. Sveti Petrock je vrlo zabito mjesto. Samo selo leži još oko pola milje dalje.

Pukovnik Weston reče ugodnim tonom:

— Ne smijete pomisliti da... ovaj.. sumnjamo u ono što kažete. Ovo je rutinsko provjeravanje. Sasvim rutinsko. Kod ovakvih slučajeva rutina se mora poštovati.

Stephen Lane blago odgovori:

— Oh, da, sasvim razumijem.

Weston nastavi:

— Prijedimo sada na sljedeće. Znete li bilo što što bi nam moglo pomoći? Bilo što o ubijenoj? Bilo što što bi nas dovelo do mogućeg ubojice? Sto god ste čuli ili vidjeli?

Stephen Lane reče:

— Ništa nisam čuo. Sve što mogu reći jest: da sam instinktivno znao čim sam vidio Arlenu Marshall da je ona izvor zla. Ona je bila zlo! Personificirano zlo! Žena može biti pomoć i nadahnuće muškarcu u životu, ali može biti i njegova propast. Ona može srozati muškarca do razine zvijeri. Ubijena je bila upravo takva žena.

Djelovala je na sve ono najsirovije u muškoj prirodi. Bila je to srodnica Jezabele i Aholibe. Sada je srušena usred svoje opakosti!

Hercule Poirot se promeškolji i reče: — Ne srušena, zadavljenal Zadavljena, gospodine Lane, dvjema muškim rukama.

Svećenikove ruke zadrhtaše. Prsti se počеше grčiti i stiskati. Kada je opet progovorio, glas mu je bio prigušen, kao da je bio bez daha.

— To je užasno... Morate li to tako opisati? Hercule Poirot reče: — Posrijedi je jednostavna istina. Imate li ikakvu ideju o tome, gospodine Lane, čije su to ruke mogle biti?

Sugovornik mu odmahne glavom i odgovori: - Ne znam ništa... ništa...

Weston ustane. Pogledao je Colgatea, na što mu je on odgovorio gotovo neprimjetnim kimanjem glave, pa rekao: — Dobro, a sad moramo otići do drage. Lane reče: — Da li se to tamo... dogodilo? Weston kim ne glavom.

Lane reče:

— Mogu li.. mogu li i ja s vama?

Weston ga je upravo htio odbiti, kada ga Poirot pretekne: — Ali, svakako - reče on. - Krenite sa mnom u čamcu, gospodine Lane. Krećemo odmah.

9.

I

Drugi put toga dana Patrick Redfern veslao je prema Vilenjakovoj dragi. U čamcu su još bili Hercule Poirot, vrlo blijed i s jednom rukom na trbuhu, i Stephen Lane. Pukovnik Weston krenuo je pješice preko otoka. Budući da je krenuo nešto poslije, stigao je do plaže u dragi upravo kada je tu pristajao čamac. Jedan policajac i jedan narednik u civilu već su bili na obali. Weston je upravo ispitivao ovog posljednjeg kada su trojica izašli iz čamca i pridružila im se.

Narednik Phillips reče:

— Mislim da sam pročešljao cijelu obalu, sir.

— Dobro, što si našao?

— Sve je ovdje, sir. Hoćete li pogledati?

Mala zbirka predmeta uredno je bila poslagana na jednoj hridi. Škare, kutija kukuruznih pahuljica zlatne boje, pet zatvarača za boce, više potrošenih šibica, tri komada užeta, jedne ili dvoje novine, dio razbijene lule, četiri dugmeta, kost od pilećeg batka i prazna bočica ulja za sunčanje.

Weston pažljivo pogleda predmete.

— Hmm - reče. - Prilično skromno za jednu suvremenu plažu! Mnogi ljudi danas kao da brkaju plažu s javnim smetlištem! Sudeći po izblijedenoj naljepnici, prazna bočica ovdje je već podužec a kako mi se čini, isto je i s većinom drugih stvari.

Škare su, međutim, nove. Sjajne i blistave. Nisu tu bile na jučerašnjoj kiši! Gdje si ih našao?

— Blizu podnožja ljestvi, sir. Kao i ovu lulu.

— Hmm, vjerojatno ih je ispustio netko kada se uspinjao ili spuštao. Ne može se zaključiti čije su bile?

— Ne, sir. To su obične škarice za nokte. Lula je od korijena bijelog vrijesa, kvalitetan proizvod, skup.

Poirot zamišljeno promrmlja:

— Kapetan Marshall nam je rekao, čini mi se, da je izgubio lulu.

Weston reče:

— Marshalla smo otpisali. Uostalom, on nije jedini koji puši lulu.

Hercule Poirot baci pogled na Stephena Lanea upravo u trenutku kada je ovaj stavljao ruku u džep i opet je vadio. On reče blagim glasom: — Vi također pušite lulu, zar ne, gospodine Lane? Svećenik se trgne i pogleda Poirota.

Onda reče:

— Da. Oh, da. Lula mi je stari prijatelj, sudrug.

On zavuče ruku u džep i izvadi lulu, napuni je duhanom i upali.

Hercule Poirot približi se Redfernu koji je stajao i gledao u prazno.

On reče prigušenim glasom:

— Drago mi je... što su je odnijeli.. Stephen Lane upita: — Gdje je pronađena? Narednik reče vedrim glasom: — Baš tu gdje vi stojite, sir.

Lane se brzo odmakne ustranu i zagleda se u mjesto gdje je prije stajao.

Narednik nastavi:

— Mjesto gdje se čamac zaustavio na obali upućuje na to da je tu došao u 10 sati i 45 minuta. Dotle je tada došla plima. Sada je oseka.

— Da li je sve snimljeno? - upita Weston.

— Da, sir.

Weston se okrene prema Redfernu.

— Dobro, mladi čovječe, gdje je ulaz u tu spilju? Patrick Redfern je i dalje gledao prema mjestu na kojem je prije stajao Lane. Kao da je i dalje vidio ispruženo tijelo kojega tu više nije bilo.

Westonove riječi vratiše ga u stvarnost.

Redfern reče: - Ovamo.

On ih povede prema mjestu gdje je bilo puno slomljenih stijena živopisno naslaganih uz visoku strmu stijenu. Krenuo je ravno prema dvjema gromadama između kojih se vidjela uska pukotina. On reče:

— Ovo je ulaz. Weston upita:

— Ovo? Tu se čovjek gotovo i ne može provući.

— To je samo privid, sir, odmah ćete se uvjeriti. Upravo je dovoljno širok da se prođe.

Weston se oprezno uvuče u procijep. Nije bio tako uzak kao što se činio.

Prostor se unutra proširivao i pukotina je postajala prostranija, dovoljno široka za normalno kretanje.

Hercule Poirot i Stephen Lane pridružili su se šefu policije. Ostali su ostali vani.

Svjetlost je unutra dolazila kroz otvor, ali Weston je imao i snažnu ručnu svjetiljku kojom je kružio po unutrašnjosti.

On zaključa:

— Zgodno mjesto. Izvana nikada ne biste pretpostavili da postoji.

Oprezno je klizio snopom svjetiljke po podu. Hercule Poirot počne njušiti zrak.

Primijetivši to, Weston reče:

— Zrak je prilično svjež, a ne ustajao ili zasićen mirisom morske trave; doduše, ovo mjesto je prilično iznad najvišeg dosega plime.

Ali, za Poirotov osjetljiv nos zrak je bio i nešto više, a ne samo svjež. U njemu se osjećao nježan parfem. On je poznao dvije osobe koje su koristile taj varljivi miris...

Westonov snop se umiri i on reče: — Ne vidim ovdje ništa neobično.

Poirot podiže pogled prema jednoj izbočini iznad glave i promrmlja:
- Može li netko provjeriti da li se tamo možda nešto nalazi?

Weston odgovori: - Ako gore nešto ima, onda ga je tamo vjerojatno netko namjerno stavio. Svakako, treba provjeriti.

Poirot se obrati Laneu:

— Vi ste, čini mi se, najviši od nas, monsieur. Smijemo li vas zamoliti da otkrijete ima li nešto u toj izbočini?

Lane se ispruži, ali nije uspio dosegnuti do samog kraja izbočine. A onda, uočivši jedno udubljenje u stijeni, stavio je u nj nogu i jednom se rukom podignuo uvis.

Učinivši to, on reče:

— Hej, pa ovdje je jedna kutija.

Nekoliko minuta kasnije opet su bili na suncu i ispitivali ono što je svećenik našao. Weston reče: — Oprezno, ne dodirujte je više nego što je potrebno. Možda ima otisaka prstiju.

Bila je to tamnosiva, limena kutija s natpisom 'Sendviči'.

Narednik Phillips reče:

— Ostala je poslije nekog izleta, pretpostavljam. On podiže poklopac, koristeći pritom maramicu. Unutra su bile metalne kutijice

na kojima su bili natpisi 'sol', 'papar', 'senf', a bile su tu i dvije veće, četvrtaste limenke, očito za sendviče.

Narednik Phillips podiže poklopac s kutijice za sol. Bila je puna do vrha. Zatim podiže sljedeći poklopac, pa reče: — Hmm, sol je i u ovoj za papar. I u kutijici za senf bila je sol.

Lice policijskog narednika odjednom postane napeto kada je otvorio jednu od dvije veće kutije. I u njoj je bio isti bijeli, kristalni prah.

Vrlo oprezno, narednik Phillips dodirne prah vrhom prsta, pa ga prinese jeziku.

Izraz lica mu se promijeni. On reče, sada uzbuđenim glasom: — Ovo nije sol, sir. Nipošto! Ima gorak ukus! Čini mi se da je neka droga.

II

— To je nova činjenica - reče brundavo pukovnik Weston.

Opet su svi bili u hotelu. Šef policije nastavi: — Ako se ustanovi da su upleteni preprodavači droge, onda se otvara više mogućnosti. Prvo, možda je i ubijena bila preprodavač. Mislite li da je to vjerojatno?

Hercule Poirot pažljivo reče:

— Moguće je.

— Možda je uživala drogu? Poirot odmahne glavom. Zatim reče: — Sumnjam u to. Imala je čvrste živce, pucala je od zdravlja, nije bilo tragova uboda od injekcija. Ovo posljednje, istina, ništa ne dokazuje. Neki ljudi ušmrcavaju drogu. Ne, mislim da nije uživala drogu.

— U tom slučaju - reče Weston - možda je slučajno uletjela u neki posao s drogom, pa su je preprodavači ušutkali zauvijek. Uskoro ćemo doznati koja je droga posrijedi. Poslao sam je Neasdeni. Ako smo naletjeli na neku narko-bandu, s njima nema šale...

On ušuti, jer je u tom trenutku na vratima, koja su se iznenada otvorila, u sobu banuo gospodin Horace Blatt.

Bio je zadihan. Brisao je znoj s čela. Njegov dubok, prodoran glas posve ispuni malu prostoriju.

— Sada sam se vratio i čuo vijesti. Rekli su mi da ste ovdje. Zovem se Blatt...

Horace Blatt. Mogu li vam nekako pomoći? Malo je vjerojatno. Jedrio sam od ranog jutra. Propustio sam cijelu predstavu. Baš onoga dana kad se napokon nešto dogodi u ovom mjestu Bogu iza leđa, mene kao za inat nema. Tako je to u životu, zar ne? O, tu ste, Poirot, nisam vas odmah vidio. I vi, dakle, vodite istragu. Oh, to se i moglo očekivati. Sherlock Holmes protiv mjesne policije, je l' tako? Ha, ha! Lestrade i te stvari. Baš ću uživati promatrajući vaše šašave detektivske pothvate.

Gospodin Blatt zabio se u jednu stolicu, izvadio tabakeru s cigaretama i ponudio pukovnika Westona, koji odmahne glavom.

On reče, uz blag smiješak:

— Ja sam nepopravljivi pušač lule.

— Isto je i sa mnom. Pušim, doduše, i cigarete, ali ništa se ne može usporediti s lulom.

Pukovnik Weston reče začuđujuće srdačno: — Pa, pripalite onda, čovječe! Blatt odmahne glavom.

— Nemam trenutno lulu uza se. Ali objasnite mi malo ovaj događaj. Sve što sam čuo jest da je gospoda Marshall pronađena ubijena na jednoj od ovdašnjih plaža.

— U Vilenjakovoj dragi, - odgovori pukovnik Weston promatrajući ga.

Ali, gospodin Blatt samo upita uzbuđeno: — I bila je zadavljena?

— Da, gospodine Blatt.

— Gadno... vrlo gadno. Al' kad pomislim da je sama to tražila! Paprena stvar, tres moustarde, a, gospodine Poirot? Imate li već neku ideju o tome tko je to učinio, ili mi to nije dopušteno pitati?

Uz slabašan osmijeh pukovnik Weston odgovori: — Vidite, ovdje bismo mi trebali postavljati pitanja.

— Gospodin Blatt mahne cigaretom.

— Ispričavam se... ispričavam se... moja greška. Navalite.

— Otišli ste jutros na jedrenje. U koliko sati?

— Otplovio sam odavde u petnaest do deset.

— Da li je netko bio s vama?

— Baš nitko. Bio sam sam samcat.

— I kamo ste krenuli?

— Obalom, prema Plymouthu. Ponio sam ručak sa sobom. Nije bilo mnogo vjetra, tako da zapravo nisam daleko došao.

Poslije još nekoliko rutinskih pitanja Weston reče: — Dobro, a sada malo o Marshallovima. Znete li bilo što što bi nam moglo pomoći?

— Pa, rekao sam već svoje mišljenje. Crime passionell Sve što vam još mogu reći jest da to nisam bio ja! Lijepa Arlena meni ništa nije značila. Niti je imala utjecaja na mene. Al', zato je tu bio njezin plavokosi mladić! A ako mene pitate, Marshall je znao za tu vezu.

— Imate li neki dokaz?

— Vidio sam ga jedanput ili dva puta kako je ljuto pogledao mladog Redfema.

Sam vrug je taj Marshall.

Izgleda dobar i blag i kao da je stalno u polusnu, ali u londonskom Cityu kruže posve druge glasine. Čuo sam neke stvari o njemu. Jednom je gotovo uhapšen zbog napada. Tip na kojeg je nasrnuo smislio je neki prljavi posao. Marshal je pristao da se udruže, a tip ga je onda izigrao. U pitanju je, mislim, bio neki do kraja mutan posao. Marshall ga je pronašao i gotovo ubio. Tip nije podigao kaznenu prijavu bojeći se onoga što bi se moglo doznati. Možete vjerovati cijeloj priči.

— Smatrate, dakle, da je moguće - upita Poirot - da je kapetan Marshall zadavio svoju ženu?

— Uopće nije. Nikad tako nešto nisam rekao. Samo sam stavio na znanje da je on tip koji povremeno može pod ivi jati.

Poirot reče:

— Postoji razlog da vjerujemo da je gospoda Marshall jutros otišla na sastanak s nekim u Vilenjakovu dragu. Imate li ideju tko bi to mogao biti?

Gospodin Blatt zažmirka.

— Nema se tu što nagađati. Stvar je jasna. Redfern!

— To nije bio gospodin Redfern.

Gospodin Blatt izgledao je zbunjen. Rekao je oklijevajući: — Onda ne znam.. Ne, ne mogu zamisliti.. Zatim nastavi s prijašnjom samouvjerenošću: — Kao što sam već rekao, to nisam bio ja! Nisam ja te sreće! Pogledajmo dalje: nije mogao biti ni Gardener, žena ga stalno drži na oku! Onaj stari davež Barry?

Svašta! Ni svećenik to nije mogao biti. Premda, opazio sam da prečasni često ne skida oči s nje. S jedne strane svetački ne odobrava, al' tko će znati što se kuhalo u njemu! A? Većina

svećenika su grozni licemjeri. Jeste li čuli za onaj slučaj prošlog mjeseca? Svećenik i kći čuvara crkve! S njima uvijek treba biti na oprezu.

Gospodin Blatt zahihoće. Pukovnik Weston hladno reče: — Ne postoji, dakle, ništa što mislite da bi nam moglo pomoći?

Sugovornik odmahne glavom.

— Ne, ništa mi ne pada na pamet.

On zastane, pa doda: - Ovo će izazvati priličnu gužvu, pretpostavljam. Novinari će navaliti kao lešinari. A to će sve narušiti visoku ekskluzivnost Jolly Rogera. Kažu još Jol y Roger. Baš će mu biti veselo, nema što.

Hercule Poirot promrmlja:

— Zar niste uživali boraveći ovdje?

Rumeno lice gospodina Blatta još se malo zacrvenjelo. On reče: — Pa i nisam. Jedri se dobro, mjesto je zgodno, dobri su poslugi i hrana, ali nema druženja, ako me razumijete! Moj novac je, naime, dobar kao i bilo čiji drugi. Svi smo ovdje da bismo uživali. Pa zašto onda to ne činimo svi zajedno? Sve one posebne grupice i ljudi koji se osamljuju i od kojih izvučete jedva jedno ledeno "Dobro jutro"... U redu, barem je vrijeme lijepo. Al' opet, nema radosti življenja.

Raspoloženje je nekako pogrebno.

Gospodin Blatt zastane, sada doista vrlo zapuhan. Opet obriše čelo i reče ispričavajući se: — Ne obraćajte pozornost na mene. Sav sam nikakav.

III

Hercule Poirot promrmlja:

— Kakav je, dakle, zaključak o gospodinu Blattu? Pukovnik Weston se nasmije i reče: — Kako vam izgleda? Vi ste ga više viđali nego mi. Poirot blago odgovori: — Ima mnogo engleskih idioma kojima se može opisati. Nebrušen dijamant!

Čovjek samotnjak! Društveni uspinjači Već na prvi pogled je jasno da je patetičan, smiješan, razmetljiv. Ali, mislim da je uz sve to on i još nešto.

— Što?

Podignuvši oči prema stropu, Hercule Poirot promrmlja: — Mislim da ima slabe živce!

IV

Inspektor Colgate reče:

— Izmjerali smo ona vremena. Od hotela do ljestvi za Vilenjakovu dragu potrebne su tri minute i to normalnog hoda, dok se vidite iz hotela, a onda trkom koliko vas noge nose.

Weston podigne trepavice i reče: — Kraće je nego što sam mislio.

— Niz ljestve do plaže spustili smo se za minutu i četrdeset pet sekundi. Za uspinjanje istim putem trebaju dvije minute. Toliko se barem uspinjao P. S. Flint.

Ali, on je dosta atletski građen. Prosječna osoba trebala bi petnaestak minuta za pješaćenje i spuštanje, odnosno za uspinjanje stubama.

Weston kimne glavom i reče:

— Moramo se pozabaviti još jednom stvari. Lulom. Colgate doda: — Blatt puši lulu, baš kao Marshall i svećenik. Redfern puši cigarete, a Amerikanac više voli cigare. Major Barry ne puši. U Marshallovoj sobi je jedna lula, dvije su u Blattovoj, a jedna je u svećenikovoj. Sobarica tvrdi da Marshal ima dvije lule. Ona druga sobarica nije jako bistra. Ne zna koliko Blatt i svećenik imaju lula.

Neodređeno se sjeća da je vidjela dvije ili tri u njihovim sobama.

Weston kimne glavom.

— Još nešto?

— Provjerio sam osoblje. Svi mi se čine u redu. Henry, u baru, potvrđuje Marshallovu izjavu da su se vidjeli u deset do jedanaest. William, pomagač na plaži, namještao je gotovo cijelo prije podne ljestve na stijeni uz hotel. I tu je, čini se, sve u redu. George je obilježavao tenisko igralište, a zatim je sređivao neko sobno bilje u blagovaonici. Nijedan od njih nije mogao vidjeti nikoga tko je eventualno došao na otok preko nasipa.

— Kada se voda spustila s nasipa?

— Oko pola deset, sir. Weston povuče brkove.

— Moguće je da je netko tim putem došao. Evo novog trenutka, Colgate.

Tad mu ispriča kako je nađena kutija za sendviče.

V

Na vratima se začulo kucanje.

— Naprijed - reče Weston. Bio je to kapetan Marshall. On reče: —
Možete li mi reći otprilike za kada da ugovorim pogreb?

— Mislim da ćemo istragu završiti prekosutra, kapetane Marshall.

— Hvala.

Inspektor Colgate reče:

— Oprostite, sir, volio bih vam ovo vratiti. On mu da tri pisma.

Kenneth Marshall se osmjehne prilično srdačno i reče: — Da li je policija provjerila brzinu mog tipkanja? Nadam se da više ne sumnja u mene.

Pukovnik Weston odgovori ugodnim tonom: — Da, kapetane Marshal, mislim da je vaš alibi besprijekoran. Potreban je cijeli sat da bi se napisala ova pisma. Štoviše, sobarica vas je čula kako ih pišete u pet do jedanaest, a jedan drugi svjedok vas je vidio u jedanaest i dvadeset.

Kapetan Marshal promrmlja:

— Doista? Zadovoljan sam s tim činjenicama.

— Da. Gospođica Darnley navratila je u vašu sobu u jedanaest i dvadeset. Vi ste bili toliko zaneseni pisanjem da je uopće niste opazili.

Kenneth Marshall zadrži ravnodušnost. Reče: — To tvrdi gospođica Darnley? - On zastane, pa nastavi: - Zapravo, nema pravo.

Vidio sam je, iako ona toga nije bila svjesna. Vidio sam je u ogledalu.

Poirot promrmlja:

— Ali, niste prestali pisati? Marshall kratko odgovori: — Nisam. Želio sam završiti.

Kratko je predahnuo pa je nastavio brže govoriti: — Mogu li još nešto učiniti za vas?

— Ne, hvala, kapetane Marshall.

Kenneth Marshall kimne glavom i izađe iz sobe. Weston reče s uzdahom: — I tako smo izgubili najvjerojatnijeg sumnjivca! Ha, evo Neasdena.

Doktor ude, pomalo uzbuđen, i reče: — Baš ste mi poslali smrtonosnu stvarčicu.

— Što je bilo?

— Sto je bilo? Diamorfin hidroklorin. Prah koji se obično naziva heroin.

Inspektor Colgate zadovoljno reče: — Napokon imamo nešto čvrsto! Po svemu sudeći u pozadini ubojstva je neki posao s drogom.

10.

I

Mala skupina ljudi našla se ispred 'Crvenog bika'. Kratko ispitivanje bilo je za sad završeno, zapravo odgođeno za dva tjedna.

Rosamund Darnlev približi se kapetanu Marshallu i reče prigušenim glasom: — Na koncu, nije tako loše, zar ne, Ken?

Nije odmah odgovorio. Možda je bio svjestan uprtih pogleda mještana, prstiju koji su gotovo pokazivali prema njemu, ili si je samo tako umislio.

To ti je on, dušo. Vidi, evo joj muža. To je suprug. Pazi, evo ga...

Mrmljanja nisu bila dovoljno glasna da bi doprla do njegovih ušiju, ali on ih je ipak razaznao. Bio je to moderan oblik javne pogrde. S novinarima se već sreo, sa samouvjerenim, uvjerljivim mladićima, vještim u rušenju njegova zida šutnje, ocrtanog u izjavi 'Nemam što reći', kojom se ogradio. Čak i grubi, jednosložni odgovori koje je izricao, vjerujući da će se tako najbolje zaštititi od krivih tumačenja, pojavili su se u potpuno iskrivljenom obliku u jutarnjim novinama koje su mu donesene. 'Upitan da li se slaže s tvrdnjom da se tajanstveno ubojstvo njegove supruge može objasniti jedino pretpostavkom da je na otok došao neki ubojica-manijak, kapetan Marshall je izjavio.', i tako dalje, i tako dalje. Fotoaparati su neprekidno škljocali. I sada, taj dobro poznati zvuk dopro mu je do uha. Napola se okrenuo - i ugledao nasmijanog mladića koji je zadovoljno kimnuo glavom, nakon što je obavio ono što je namjeravao.

Rosamund promrmlja:

— Kapetan Marshall i jedna prijateljica izlaze iz 'Crvenog bika' poslije ispitivanja.

Marshall zažmirka. Rosamund nastavi: — Nema svrhe, Ken! Moraš se suočiti s time! Ne mislim samo na Arleninu smrt nego i na sve prateće neugodnosti. Uprte poglede i razna govorkanja, glupe intervjuue u novinama - d najbolji način da se sa svim tim uhvatiš u koštac jest da sve primiš sa smiješne strane! Izadi iz tih starih klišea i pošalji im podrugljiv smiješak.

On reče:

— Tako bi ti postupila?

— Da.

Ona predahne, pa doda: - Znam da je to tebi teško. Uvijek si bio suzdržan i povučen. Nisi bio u prvom planu, već si ostajao neupadljiv u pozadini. Ali takvo držanje sada ne vrijedi, ovdje nema pozadine u koju bi se utopio. Ostaje ti jedino stati na čistinu da te svi vide, poput prugastog tigra nasuprot bijelog zaleđa. Suprug ubijene žene!

— Zaboga, Rosamund... Ona nježno odgovori: — Dragi moj, pokušavam ti pomoći!

Prešli su nekoliko koraka u tišini, a onda Marshall reče posve drugim glasom: — Znam. Nemoj misliti da sam nezahvalan. Nastavili su koračati dok nisu izašli iz sela. Pogledi su ih pratili, ali nije bilo nikoga u blizini. Glas Rosamund Damlev postao je prigušen kada je ponovila svoju prvu opasku poslije izlaska iz 'Crvenog bika': — Napokon, nije tako loše, zar ne?

Ušutio je na trenutak, a onda reče: - Ne znam.

— Sto policija misli?

— Ne izjašnjavaju se.

Zastavši na trenutak, Rosamund reče: — Onaj mali čovjek, Poirot, da li je doista aktivan u istrazi?

Kenneth Marshall odgovori:

— Činilo mi se da je glavnu ulogu prepustio šefu policije.

— To znam, ali da li bilo što radi?

— Kako bih to ja, dovraga, znao, Rosamund? Ona zamišljeno odgovori: — Prilično je star. Vjerojatno je manje-više ishlapio.

— Možda.

Stigli su do nasipa. Nasuprot njih, vedro na suncu, ležao je otok.

Rosamund iznenada reče:

— Ponekad... sve izgleda nestvarno. Sada, primjerice, ne mogu vjerovati da se to doista dogodilo...

Marshall lagano odgovori:

— Mislim da znam na što misliš. Priroda je tako bezobzirna! Mrav manje ili više, eto kako je to u prirodi!

Rosamund reče:

— Da, a zapravo, baš tako i treba gledati na stvari. On je brzo pogleda, a zatim reče prigušenim glasom: — Ne brini dušo. Sve je u

redu. Sve je u redu. I Linda im je dolazila ususref nasipom. Kretala su trzavo poput nervoznog ždrijepca. Mlado lice poružnile su duboke crne sjene ispod očiju. Usne su joj bile suhe i hrapave.

Ona zadihano reče:

— Sto se dogodilo... što... što su rekli? Otac joj kratko odgovori: — Ispitivanje je odgođeno za dva tjedna.

— To znači da... još nisu otkrili.

— Tako je. Potrebni su novi dokazi.

— Ali.. što misle?

Marshall se malo nasmiješio što je rijetko činio.

— Oh, drago moje dijete, tko to zna? I tko su to 'oni'. Istražni sudac, porota, policija, novinari, ribari Leafhercombova zaljeva?

Linda lagano odgovori:

— Pa, policija, pretpostavljam. Marshall grubo reče: — Sto god policija mislila, o tome se još ne izjašnjava. Poslije te rečenice usne mu se čvrsto stisnuše i on produži u hotel.

Kako je Rosamund Darnley odmah krenula za njim, Linda reče: — Rosamund!

Rosamund se okrene. Dirnuo ju je nijemi molećiv pogled djevojčina nesretna lica. Uхватила je Lindu pod ruku i njih dvije krenule su puteljkom koji je vodio do krajnjeg otočkog vrha.

Rosamund blago reče:

— Linda, pokušaj ne misliti o svemu tome. Znam da je ovo strašno i šokantno za tebe, ali nema koristi previše se opterećivati. Jer ono što ti najteže pada zapravo je užas ovog slučaja. Ti nisi voljela Arlenu, zar ne?

Osjetila je drhtaj koji je prožeo Lindino tijelo dok je odgovarala.

— Ne, nisam je voljela... Rosamund nastavi: — Tuga za nekom osobom je drukčija, ona ne može tek tako nestati. Ali, šok i užas mogu se prebroditi tako što im nećeš dopustiti da te stalno opsjedaju. Linda oštro odgovori: — Ne razumiješ.

— Mislim da razumijem, draga. Linda odmahne glavom.

— Ne, ne razumiješ. Uopće ne shvaćaš, baš kao što ni Christina ne shvaća! Vas dvije ste dobre prema meni, ali ne razumijete ono što osjećam. Mislite samo da je to nešto morbidno, da me opsjeda, a ne bi trebalo.

Ona zastane.

— Ali, stvar uopće nije u tome. Kada biste znale ono što ja znam..
Rosamund zastane kao ukopana. Nije drhtala, naprotiv, ukočila se.
Stajala je tako minutu ili dvije, a onda se odvoji od Linde.

Ona reče:

— Sto je to što znaš, Linda?

Djevojka ju je promatrala. Zatim promrmlja: — Ništa.

Rosamund je čvrsto uhvati za ruku. Stisak je zabolio Lindu tako da je zajauknula. Rosamund reče: — Čuvaj se, Linda. Dobro se čuvaj. Linda smrtno probljedi.

Ona reče:

— Čuvam se, neprekidno. Rosamund brzo doda: — Slušaj, Linda, ovo što sam upravo rekla i dalje vrijedi, čak stostruko. Zaboravi cijelu priču. Ne razmišljaj više o njoj. Zaboravi.. zaboravi. Možeš, ako se potruđiš!

Arlena je mrtva i ništa je više ne može oživjeti.. Zaboravi na sve i živi u budućnosti.

A više od svega, jezik za zube!

Linda se malo trgne, pa reče:

— Ti.. ti kao da sve znaš? Rosamund energično odgovori: — Ne znam ja ništa. Po mom mišljenju, jedan manijak-lutalica došao je na otok i ubio Arlenu. To je najvjerojatnije rješenje. Gotovo sam sigurna da će i policija na kraju to morati prihvatiti. Tako se moralo dogoditi! Tako se doista i dogodilo!

Linda reče:

— Ako otac. Rosamund je prekine.

— Ne govori o tome. Linda odgovori: — Moram mu nešto reći. Moja majka...

— Sto je s njom?

— Ona je... bila optužena za ubojstvo, zar ne?

— Da.

Linda lagano reče:

— A onda ju je otac oženio. Čini se, dakle, da otac nije držao da je ubojstvo nešto strašno, barem ne uvijek.

Rosamund oštro odgovori:

— Ne govori takve stvari.. čak ni meni! Policija nema ništa protiv tvog oca. On ima alibi i to takav koji oni ne mogu srušiti. Potpuno je siguran.

Linda prošapta:

— Jesu li najprije mislili da je otac... Rosamund uzvikne: — Ne znam što su mislili! Ali, sada znaju da on to nije mogao učiniti. Razumiješ?

On to nije mogao učiniti. - Rekla je to tako uvjerljivo da je Lindu i pogledom natjerala da prihvati.

Djevojka je dugo jecavo uzdahnula. Rosamund doda: — Uskoro ćeš otići odavde. Zaboravit ćeš sve... sve!

Linda iznenada i neočekivano silovito odgovori: — Nikada neću zaboraviti!

Ona se naglo okrene i odjuri prema hotelu. Rosamund je ostala gledati za njom.

III

— Nešto bih želio doznati, madame?

Christine Redfern podigne odsutni pogled prema Poirotu pa reče: — Da?

Hercule Poirot nije se jako brinuo zbog ove njezine odsutnosti duhom. Uočio je način na koji je pogledom pratila muža dok je on pred barom koračao terasom, ali trenutno ga nisu zanimali bračni problemi. Bile su mu potrebne informacije.

On reče:

— Da, madame. Postoji jedna rečenica... jedna slučajna rečenica koju ste jučer izgovorili, a koja mi je privukla pozornost.

Ne skidajući oči s Patricka, Christine upita: — Da? Sto sam to rekla?

— Bio je to odgovor na pitanje šefa policije. Opisivali ste kako ste ušli u sobu gospođice Linde Marshall onog jutra kada je počinjen zločin. Otkrili ste da nije tamo, a onda se djevojka vratila. Šef policije tu vas je pitao gdje je bila.

Christine odgovori prilično nestrpljivo: — Odgovorila sam da je bila na kupanju, zar ne?

— Ah, niste baš tako rekli. Niste rekli: "Bila je na kupanju." Rekli ste: "Rekla je da je bila na kupanju."

Christine zaključí:

— Pa to je isto.

— Ne, nije baš isto! Oblik vašeg odgovora pokazuje vaše određeno kolebanje.

Linda Marshall ušla je u sobu, na sebi je imala kupaći kostim, pa ipak, iz nekog razloga, niste odmah pretpostavili da je bila na kupanju. To pokazuju vaše riječi: "Rekla je da je bila na kupanju." Sto vas je to iz njezina izgleda - držanje, možda, ili nešto što je nosila, odnosno što je rekla - navelo da s iznenađenjem primite njezinu tvrdnju da je bila na kupanju?

Christinina pozornost skrene s Patricka i potpuno se usmjeri na Poirota. Ovo ju je privuklo. Ona reče: — Vrlo domišljato od vas. Posve je točno, sada se sjećam... Doista sam bila malo iznenađena kada je Linda rekla da je bila na kupanju.

— Ali zašto, madame, zašto?

— Da, zašto? Upravo to i sama pokušavam odgonetnuti. Oh, da, mislim da je imala mali zavežljaj u ruci.

— Imala je neki zavežljaj?

— Da.

— Ne znate što je u njemu bilo?

— Oh, da, znam. Vrpca se razvezala. Labavo su je zavezali, kako to i inače čine u selu. Unutra su bile svijeće, rasule su se po podu. Pomogla sam joj da ih pokupi.

— Ah - reče Poirot. - Svijeće. Christine se zagleda u njega, pa reče: — Izgledate uzbuđeni, gospodine Poirot. Poirot upita: — Da li vam je Linda rekla zašto je kupila svijeće? Christine se zamisli.

— Ne, mislim da nije. Pretpostavljam da je to bilo zato da bi mogla noću čitati, možda je električna rasvjeta kod nje slaba.

— Naprotiv, madame, na stoliću pokraj stola ima električnu svetiljku koja savršeno radi.

Christine reče:

— Onda ne znam za što su joj bile potrebne. Poirot upita: — Kako se držala, kada se vrpca razvezala, a svijeće ispale iz zavežljaja?

Christine lagano reče:

— Uznemirila se... bilo joj je neugodno. Poirot kimne glavom, a onda opet upita: — Da li ste uočili neki kalendar u njezinoj sobi?

— Kalendar? Kakav kalendar? Poirot reče: — Možda zeleni kalendar s istrgnutim listovima. Christine zaklopi oči pokušavajući se sjetiti.

— Zeleni kalendar, svjetlozeleni, zapravo. Da, vidjela sam jedan takav kalendar, ali ne mogu se sjetiti gdje. Možda je to bilo u Lindinoj sobi, ali nisam sigurna.

— Ali, posve je sigurno da ste vidjeli takvo što.

— Da.

Poirot opet kimne. Christine reče prilično oštro: — Sto imate na umu, gospodine Poirot? Sto sve ovo znači?

Kao odgovor Poirot joj pruži jednu malu knjigu s povezom od izbljedjele smeđe kože i reče: — Da li ste ovo već vidjeli?

— Ovaj.. da... mislim.. nisam sigurna... da, Linda ju je neki dan prelistavala u seoskoj knjižnici. Ali brzo ju je zatvorila i vratila na mjesto kada sam joj se približila. Pitala sam je što je to.

Poirot joj bez riječi pokaže naslov. Povijest proricanja, čaranja i pripremanja otrova kop ne ostavljaju trag.

Christine reče:

— Ne shvaćam. Sto sve to znači? Poirot odgovori ozbiljnim glasom: — Moglo bi značiti mnogo toga, madame.

Ona ga radoznalo pogleda, ali nije nastavio. Umjesto toga upita: — Još jedno pitanje, madame. Da li ste se kupali onog dana prije no što se otišli na tenis?

Christine se opet zagleda.

— Kupala? Nisam. Ne bih imala vremena za to, a u svakom slučaju nije mi se kupalo, ne prije tenisa. Možda sam to učinila poslije.

— Da li ste uopće bili u kupaonici kada ste se vratili u sobu?

— Umila sam se i oprala ruke, to je sve.

— Dakle, uopće niste koristili kadu?

— Ne, sigurna sam da nisam. Poirot kimne glavom i reče: — Dobro, nije ni važno.

IV

Hercule Poirot zaustavio se kraj stola za kojim se gospoda Gardener mučila s jednom slagalicom. Ona podigne pogled i poskoči.

— Uh, gospodine Poirot, kako ste se samo tiho pojavili kraj mene! Uopće vas nisam čula. Jeste li se sada vratili s istrage? Znate, i od

same pomisli na tu istragu počinjem se živcirati. Ne znam što da radim. Zato i rješavam ovu slagalicu.

Jednostavno mi se nikako ne sjedi na plaži kao inače. Kao što gospodin Gardener zna, kada sam napeta, ništa me bolje od ovih slagalica ne smiruje. Dobro, gdje li se samo uklapa ovaj bijeli dio? Vjerojatno je dio krznenenog pokrivača, ali nikako ne vidim..

Poirot blago uzme sporni dio od nje i reče: — Uklapa se, madame, ovdje. To je dio mačke. Ne može biti. Mačka je crna.

— Mačka je crna, da. Ali, vidite, vrh repa te crne mačke slučajno je bijele boje.

— Tako je! Baš ste domišljati! Ali, ne mislim da su ljudi koji prave ove slagalice pokvareni. Oni samo žele navesti na krivi trag.

Ona stavi na pravo mjesto još jedan dio, a onda nastavi: — Znate, gospodine Poirot, promatram vas posljednjih dan ili dva. Baš sam vas htjela pratiti u detektivskom poslu, premda ovako rečeno može zvučati prilično bezosjećajno i poput neke igre, dok je istodobno ona jadnica doista ubijena. Oh, Bože, svaki put kad na to pomislim prođu me trnci! Rekla sam jutros gospodinu Gardeneru da moram što prije odavde, a sad kad je istraga završena, on misli da bismo mogli otići sutra, što je silno olakšanje, vjerujte. Ali kad smo kod detektivskog posla, baš bih voljela nešto više doznati o vašim metodama. Znate, osjećala bih se povlaštenom kada biste mi ih objasnili.

Hercule Poirot odgovori:

— To pomalo sličići vašoj slagalici, madame. čovjek skuplja djeliće. Baš kao kod mozaika, mnoštvo boja i oblika, a svaki komadić neobičnog izgleda mora doći na svoje mjesto.

— Vrlo zanimljivo. Baš ste mi to lijepo objasnili. Poirot nastavi: — A ponekad se nade neki dio baš kao ovaj s vaše slagalice. Komadi se metodično raspoređuju, razvrstavaju se boje, a onda se, možda, javi neki koji se nikako ne uklapa tamo gdje ga očekujete. Primjerice, poput ovog nesuđenog dijela krznenog pokrivača za koji se, zapravo, otkrilo da je vrh mačjeg repa.

— Pa to je zadivljujuće! A ima li mnogo dijelova, gospodine Poirot?

— Ima, madame. Gotovo svatko ovdje u hotelu dao mi je po jedan dio za moju slagalicu. Vi također.

— Ja? - U glasu gospođe Gardener pojavio se prizvuk straha.

— Da. Jedna vaša primjedba, madame, poslije se pokazala osobito važno. Mogao bih reći da je bila prosvjetljujuća.

— Pa to je predivno! Možete li mi o tome više reći gospodine Poirot?

— Ah, madame, objašnjenja uvijek čuvam za posljednje poglavlje.

Gospoda Gardener promrmlja:

— Prava šteta!

V

Hercule Poirot lagano pokuca na vrata sobe kapetana Marshal a. Iz sobe se čuo zvuk pisaćeg stroja.

Javio se kratko "naprijed!" i Poirot ude.

Kapetan Marshal sjedio je okrenut leđima. Bio je za stolom između prozora.

Nije se okrenuo, ali njegov pogled sreo se s Poirotovim u ogledalu koje je ravno pred njim visjelo na zidu. On reče razdražljivo: — Dakle, gospodine Poirot, što ima novo? Poirot brzo odgovori: — Tisuću isprika što vam smetam. Zauzeti ste? Marshal kratko odgovori: — I te kako.

Poirot reče:

— Imam samo jedno malo pitanje koje bih vam želio postaviti. Marshall odgovori: — Dragi Bože, dosta mi je već tih pitanja. Odgovarao sam na pitanja policije. Ne osjećam se obaveznim odgovarati i na Vaša.

Poirot reče:

— Moje je vrlo jednostavno. Samo ovo. Onog jutra kada je ubijena vaša supruga, da li ste se okupali poslije pisanja na pisaćem stroju, a prije nego što ste otišli na tenis?

— Okupao? Ne, naravno da nisam! Pa kupao sam se samo sat prije!

Hercule Poirot reče:

— Hvala. To bi bilo sve.

— Ali, čekajte. Oh.. Marshal zastane neodlučno.

Poirot se povuče lagano zatvorivši vrata. Kenneth Marshall reče: — Ovaj tip je lud!

VI

Poirot je sreo gospodina Gardenera pred barom. Ovaj je nosio dva miješana pića i očito je išao prema gospodi Gardener koja se zabavljala svojom slagalicom.

Gospodin Gardener nasmiješi se Poirotu.

— Hoćete li nam se pridružili, gospodine Poirot? Poirot odmahne glavom i reče: — Sto mislite o istrazi, gospodine Gardener? Gospodin Gardener odgovori prigušenim glasom: — Nikako da završi. Kao da policija nešto skriva?

— Nije nemoguće - reče Poirot. Gospodin Gardener još više priguši glas.

— Volio bih od svega ovoga skloniti suprugu. Ona je vrlo, vrlo, osjetljiva žena, a ova afera je uznemiruje njezine živce. Vrlo je napeta.

Hercule Poirot upita:

— Mogu li vam, gospodine Gardener, postaviti jedno pitanje?

— Svakako, gospodine Poirot. Bit će mi drago ako vam mogu pomoći.

Hercule Poirot nastavi:

— Vi ste svjetski čovjek i, kako mi se čini, vrlo pronicljiva osoba. Recite mi iskreno, što mislite o pokojnoj gospodi Marshall?

Trepavice gospodina Gardenera iznenađeno se podigoše. On se oprezno osvrne oko sebe, pa spusti glas.

— Pa, gospodine Poirot, čuo sam ono što se šušalo među ženama, razumijete.

Poirot kimne glavom.

— Ali, kad me već pitate, otvoreno ću reći da je ta žena bila velika budala!

Hercule Poirot odgovori zamišljeno: — Vrlo zanimljivo.

VII

Rosamund Darnlev reče: - Na mene je, dakle, red?

— Oprostite? Ona se nasmije.

— Svojedobno me je šef policije podvrgao svojoj inkviziciji. Vi ste bili nazočni.

Kako mi se čini, danas vi provodite svoju neslužbenu istragu. Promatrala sam vas.

Najprije gospoda Redfern, zatim sam vas vidjela kroz salonski prozor kako razgovarate s gospodom Gardener koja se zabavlja s onom svojom groznom slagalicom. Sad je red na meni.

Hercule Poirot sjedne kraj nje. Bili su na Sunčanom kuku. Ispod njih more se razlijevalo dubokim zelenim sjajem, da bi se nešto dalje prelilo u zasljepljujući blijedoplavu nijansu.

Poirot reče:

— Vi ste vrlo inteligentni, mademoiselle. Dobio sam taj dojam čim sam došao ovamo. Bilo bi pravo zadovoljstvo o ovome porazgovarati s Vama.

Rosamund Darnlev blago odgovori:

— Želite znati što ja mislim o ovom slučaju?

— Bilo bi osobito zanimljivo. Rosamund reče: — Mislim da je stvar posve jednostavna. Ključ se skriva u prošlosti ubijene.

— U prošlosti? Ne u sadašnjosti?

— Oh, ne nužno u dalekoj prošlosti. Evo, kako ja na to gledam. Arlena Marshall bila je privlačna, kobno privlačna muškarcima. Moguće je, mislim, da ih se ona prilično brzo zasićivala. Među njezinim.. pratiteljima, da tako kažem.. bio je i jedan kojem se ovo odbacivanje nimalo nije sviđalo. Oh, nemojte me pogrešno razumijeti, to nije netko tko bi morao biti uočljiv. Vjerojatno je to neki neugledni tip, sujetan i osjetljiv, ona vrsta muškaraca koji se prepuštaju sumornim raspoloženjima. Držim da je on došao za njom ovamo, uočio priliku i ubio je.

— Mislite, dakle, da je to bio netko izvana, da je došao s kopna?

— Da. Vjerojatno se skrivao u spilji sve dok mu se nije ukazala prilika.

Poirot odmahne glavom i reče:

— Da li bi se ona sastala s takvim čovjekom? Ne, samo bi se nasmijala i ne bi otišla.

Rosamund odgovori:

— Možda uopće nije znala da će on biti tamo. Možda joj je poslao poruku pod nekim drugim imenom.

Poirot promrmlja:

— To je moguće. Zatim doda:

— Ali zaboravljate jedno, mademoiselle. Čovjek koji je namjeravao ubiti nije mogao riskirati da usred bijela dana dode nasipom i prođe pokraj hotela. Netko ga je mogao vidjeti.

— Mogao je, da, ali mogao je i tako da ga nitko ne vidi. Naime, posve je moguće da je došao potpuno neopažen.

— Da, moguće je, posve sigurno. Ali, stvar je u tome što nije mogao računati na tu mogućnost.

Rosamund reče:

— Da niste nešto previdjeli? Vremenske prilike.

— Vremenske prilike?

— Tako je. Ubojstvo se dogodilo za prelijepa dana, ali dan prije bila je gusta magla i pljuštala je kiša. Tada je svatko mogao neopaženo doći na otok. Sve što je trebao napraviti jest - otići do obale i provesti noć u spilji. Ta magla, gospodine Poirot, vrlo je važna.

Poirot ju je zamišljeno promatrao minutu - dvije, a onda reče: — Zna, ima nešto u ovome što ste rekli. Rosamund pocrveni i odgovori: — To je moja teorija, ma kakva ona bila. Da čujem sad vašu.

— Ah - reče Hercule Poirot i zagleda se u more.

— Eh bien, mademoiselle. Ja sam vrlo jednostavan.

Uvijek sam sklon vjerovati da je zločin počinila za to najvjerojatnija osoba. Na početku jedan mi je čovjek bio sumnjiv.

Rosamundin glas malo očvrsne kada je odgovorila: — Nastavite. Hercule Poirot produži: — Javila se, međutim, jedna neprelazna prepreka! Pokazalo se da nije moguće da je taj čovek počinio zločin.

Vidio je kako je brzo odahnula. A onda reče pomalo bez daha: — Dakle?

Hercule Poirot slegne ramenima.

— Sto ćemo sad s tim? To je moj problem. On zastane na trenutak, a onda doda: — Smijem li vas nešto pitati?

— Svakako.

Ona ga pozorno i spremno pogleda. Ali, pitanje koje je čula bilo je posve neočekivano.

— Da li ste se okupali kada ste se vratili da se presvučete za tenis na dan ubojstva?

Rosamund se zagleda u njega.

— Da li sam se okupala? Kako to mislite?

— Pa, jednostavno. Da li ste se okupali? Znae već, porculanska kada, pustite vodu iz slavine i napunite kadu vodom, uđete u nju, pa onda izađete, a voda... guš... guš... guš... oteče u slivnik!

— Gospodine Poirot, da niste malo skrenuli?

— Ne, posve sam pri zdravoj pameti.

— Dobro, u svakom slučaju nisam se okupala.

— Ha! - odgovori Poirot. - Nitko se, dakle, nije okupao. Vrlo zanimljivo.

— Ali, zašto bi se bilo tko kupao? Hercule Poirot odgovori: — Zašto, doista? Rosamund reče pomalo ljuto: — Ovo je kao kod Sherlocka Holmesa! Hercule Poirot se nasmije.

A onda pažljivo pomiriše zrak.

— Da li biste mi dopustili jednu drskost, mademoiselle?

— Sigurna sam da vi ne možete biti drski, gospodine Poirot.

— Vrlo ste ljubazni. Onda se usuđujem reći da je miris koji koristite, dražestan, ima "čaroliju", tanani, varljivi šarm.

On mahne rukom, a onda doda praktičnim glasom: — "Gabrielle br. 8", pretpostavljam.

— Kako ste pametni. Da, uvijek koristim taj miris.

— Isto je činila i pokojna gospoda Marshal. To je u modi, zar ne? Vrlo je skup?

Rosamund slegne ramenima slabo se osmjehnuvši. Poirot reče: — Sjedili ste baš na ovom mjestu, mademoiselle, ono prijepodne kada je učinjen zločin. Viđeni ste ovdje ili su barem vaš suncobran vidjeli gospođica Brewster i gospodin Redfern dok su plovili. Jeste li sigurni, mademoiselle, da to jutro niste otišli do Vilenjakove drage i ušli u tamošnju spilju, poznatu Vilenjakovu spilju?

Rosamund okrene glavu i zagleda se u njega. Zatim reče tihim, ravnim glasom: — Pitate li me jesam li ubila Arlenu Marshall?

— Ne, pitam vas da li ste otišli do Vilenjakove spilje.

— Čak i ne znam gdje je. Zašto bih tamo išla? Ima li razloga?

— Na dan kad počinjen zločin, mademoiselle, u spilji je bio netko tko koristi miris "Gabrielle br. 8."

Rosamund oštro odgovori:

— Upravo ste sami rekli, gospodine Poirot, da je Arlena Marshall koristila "Gabrielle br. 8". Ona je toga dana bila na tamošnjoj plaži. Vjerojatno je ušla i u spilju.

— Zašto bi ušla u spilju? Unutra je mračno, usko i vrlo neudobno.

Rosamund nestrpljivo reče:

— Ne pitajte mene za razloge. Budući da je bila u dragi, najvjerojatnije je da je to ona učinila. Već sam vam rekla da sam cijelo prijepodne bila na ovom mjestu.

— Osim onda kada ste otišli u hotel do sobe kapetana Marshal a podsjeti je Poirot.

— Da, naravno. Zaboravila sam. Poirot reče: — A i pogriješili ste, mademoiselle, kada ste pomislili da vas kapetan Marshal nije vidio.

Rosamund reče s prizvukom nevjerice: — Kenneth me je vidio? Da li vam je... on to rekao? Poirot kimne glavom.

— Vidio vas je, mademoiselle, u zrcalu koje visi iznad stola.

Rosamund zadrži dah i reče:

— Oh! Shvaćam.

Poirot više nije gledao prema moru. Pogled mu je počivao na rukama Rosamund Darnlev koje su prekrizene ležale u krilu. Bile su to lijepo oblikovane ruke, vrlo njegovane, s izrazito dugim prstima.

Brzo ga pogledavši, Rosamund krene očima za njegovim pogledom i oštro upita: — Zašto promatrate moje ruke? Zar mislite... zar mislite...?

Poirot odgovori:

— Što, da li mislim, mademoiselle? Rosamund Darnley reče: — Ništa.

Približno sat poslije Hercule Poirot stigao je do vrha puteljka koji je vodio prema Galebovoj dragi. Netko je dolje na obali sjedio. Samotna prilika u crvenoj košulji i tamnoplavim sportskim hlačicama.

Poirot se spustio puteljkom, oprezno koračajući u uskim, kicoškim cipelama.

Linda Marshall naglo okrene glavu. Učinilo mu se da se malo trgnula.

Kada joj se približio i lagano se spustio na prostirku pokraj nje, ona ga je oprezno pogledala, poput životinje uhvaćene u stupicu. Tada je shvatio koliko je ona još mlada i ranjiva.

Djevojka upita:

— Što je bilo? Što želite?

Hercule Poirot ništa nije odgovorio minutu - dvije, a onda reče: — Prije neki dan ste rekli šefu policije da ste voljeli maćehu i da je ona bila dobra prema vama.

— Da?

— To nije točno, zar ne, mademoiselle?

— Tako je. Poirot reče:

— Ona, zapravo, nije bila loša. Ali vi je niste voljeli.. oh, ne... mislim da vam je bila VRLO mrska. To se lako moglo shvatiti.

Linda reče:

— Možda je nisam jako voljela. Ali tako se ne govori o nekome tko je mrtav. To bi bilo nepristojno.

Poirot uzdahne i reče:

— To su vas naučili u školi?

— Vjerojatno, manje ili više.

— Kad je netko ubijen, onda je važnije biti iskren nego biti pristojan.

Linda odgovori:

— Pretpostavljam da bi to rekli.

— Ja bih to rekao i to kažem. Moj posao je, vidite, otkriti ubojicu Arlene Marshall.

Linda promrmlja:

— Želim sve to zaboraviti. Tako je užasno. Poirot blago odgovori: — Ali ne možete zaboraviti, zar ne? Linda reče: — Pretpostavljam da ju je ubio neki zvjerski luđak. Hercule Poirot promrmlja: — Ne, ne vjerujem da je tako bilo. Linda zadrži dah i reče: — Čini mi se... da već znate? Poirot reče: — Možda znam. - On zastane na trenutak, a onda nastavi: - Da li biste mi vjerovali, dijete moje, da činim sve što mogu da vam malo olakšam muku?

Linda poskoči i reče:

— Nemam ja nikakvu muku. Ništa ne možete za mene učiniti. Uopće ne znam o čemu govorite.

Poirot odgovori, netremice je promatrajući: — Govorim o svijećama...

Vidio je kako joj se oči pune užasom. Uzvikne: — Neću vas slušati. Neću slušati.

Potrčala je obalom, brza poput mlade gazele, i počela se jednako brzo uspinjati krivudavim puteljkom.

Poirot odmahne glavom. Izgledao je mrzovoljno, jer je bio u neprilici.

11.

I

Inspektor Colgate podnosio je izvještaj šefu policije.

— Naišao sam na nešto, sir, što mi se čini dosta senzacionalno. Odnosi se na novac gospode Marshall. Razgovarao sam o tome s njezinim odvjetnicima. Oni su na to reagirali vrlo potreseno. Imam dokaz o ucjenjivanju. Sjećate se da joj je stari Erskine ostavio pedeset tisuća funti? Pa, od toga joj je ostalo još samo oko petnaest tisuća.

Sef policije vikne.

— A što je s ostatkom?

— To je ono najzanimljivije, sir. Podizala je nasljedstvo i davala ga ili u gotovini ili u vrijednosnim papirima nekome tko je želio ostati anonimn. Čist primjer ucjene.

Sef policije kimne glavom.

— Tako svakako izgleda. A ucjenjivač je ovdje, u ovom hotelu. Znači da je to netko od trojice muškaraca. Imamo li o njima nešto?

— Ništa određeno, sir. Major Barry je umirovljeni časnik, kao što i sam kaže.

Z'rvi u malom stanu, prima mirovinu, a tu je i mali prihod s burze. Ali, prošle godine stavio je prilično velike iznose na svoj račun.

— Zvuči zanimljivo. Kako to on objašnjava?

— Tvrdi da je dobio na klađenju. Točno je da odlazi na sve velike konjičke trke, gdje se i kladi, ali o tome ne vodi evidenciju.

Sef policije kimne glavom.

— To je teško opovrgnuti - reče on. - Ali, dosta je značajno.

Colgate nastavi:

— Tu je, zatim, prečasn. Stephen Lane. On je bona fide, u redu, bio je župnik u Whiterdgeu, u Surrey, ali to je napustio prije nešto više od godinu dana zbog slaba zdravlja. Zdravlje mu se toliko pogoršalo da je oko godinu dana proveo u jednom lječilištu za živčane bolesnike.

— Zanimljivo - odgovori Weston.

— Da, sir. Pokušao sam iščeprkati što više od liječnika koji ga je liječio, ali znate već kakvi su ti liječnici, teško je od njih izvući bilo što opipljivo. No, koliko mogu shvatiti, glavna nevolja velečasnog bila je njegova opsjednutost vragom, osobito vragom prerušenim u ženu.. purpurna žena... babilonska bludnica.

— Hmm - reče Weston. - Već je bilo ubojica s takvim motivima.

— Da, sir. Mislim da Stephena Lanea ne bismo smjeli izbrisati s popisa mogućih izvršitelja zločina. Pokojna gospoda Marshal bila je dosta uvjerljiv primjer onoga što bi jedan svećenik nazvao "purpurna žena", njezina kosa, postupci i sve ostalo.

Nije isključeno da je umislio kako je njegova sveta dužnost da je ukloni. Ako je doista potpuno skrenuo s pameti.

— Nemamo ništa kod njega što bi se uklopilo u pretpostavku o ucjeni?

— Nemamo, sir. Mislim da je u tome čist. Ima nešto novca, ne mnogo, doduše, niti mu je odnedavno račun u banci rastao.

— Kako je s onim što je ispričao o svom kretanju na dan ubojstva?

— Stvar se ne može potvrditi. Nitko se ne sjeća da je na puteljcima vidio svećenika. Sto se tiče knjige u crkvi, posljednji upis bio je 22, a nitko nije zavirio u nju oko dva tjedna. Potpuno je bilo moguće da je tamo otišao i dan prije, odnosno dva dana prije i da je svoj zapis uveo pod 25.

Weston kim ne glavom i reče: — A treći muškarac?

— Horace Blatt? Držim da tu nešto silno smrdi, sir. Tip plaća porez na svote koje znatno prelaze ono što mu donosi posao sa željezom. Kažem vam, kod njega nije sve posve čisto. Možda može smisliti neko pametno objašnjenje, igra malo na burzi ili se bavi nekim spekulacijama. Oh, da, objašnjenja mu mogu biti razumna, ali ostaje činjenica da mu dolaze prilično veliki novci iz neodređenih izvora već nekoliko godina.

— Zapravo - reče Weston - uopće nije isključeno da je gospodin Horace Blatt po zanimanju uspješan ucjenjivač.

— Ili to, sir, ili je posrijedi droga. Vidio sam glavnog inspektora Ridgewaya koji vodi odsjek za narkotike i ima posla preko glave. Izgleda da je u zadnje vrijeme u zemlju ušlo prilično heroina. Uhitili su sitne dilere i uglavnom doznali tko sve organizira, ali ono što dosad još nisu otkrili je način na koji droga dolazi u zemlju.

Weston reče:

— Ako je smrt Marshallove posljedica njezine umiješanosti, slučajne ili namjerne, u šverc drogom, onda bi ubojstvo trebalo prepustiti Scotland Yardu. To je njihova nadležnost. Dakle? Sto kažete?

Inspektor Colgate odgovori prilično žalosno: — Bojim se da imate pravo, sir. Ako je posrijedi droga, onda je ovo slučaj za Yard.

Razmislivši malo, Weston reče: — To je objašnjenje možda najvjerojatnije. Colgate mrzovoljno kimne glavom: — Tako je. Marshal nije umiješan u to, iako sam dobio neke informacije koje su mogle biti korisne da mu alibi nije tako dobar. Prema svemu sudeći, poduzeće mu ne posluje baš najbolje. Nije posrijedi njegova greška niti greška njegova partnera, nego posljedica prošlogodišnje opće krize i ukupnog lošeg stanja u trgovini i financijama. Znao je da bi u slučaju smrti svoje supruge naslijedio pedeset tisuća funti, a to bi mu zaista koristilo. On uzdahne.

— Prava je šteta kada se ustanovi da čovjek s dva savršeno dobra motiva za ubojstvo nema s ubojstvom nikakve veze!

Weston se nasmije.

— Glavu gore, Colgate. Još možemo zaslužiti unapređenje. Tu je pretpostavka o ucjeni, kao i onaj luckasti svećenik, ali osobno držim da je rješenje s drogom najvjerojatnije.

On malo zastane, pa doda:

— A ako su ženu ubili narko-gangsteri, onda će se pokazati da smo prilično pomogli Scotland Yardu da riješi problem. Zapravo, kako god ispalo, mi ćemo dobro proći.

Tužan smiješak pojavi se na Colgateovom licu. On reče: — To bi bilo sve, sir. Provjerio sam pisca onog pisma koje smo pronašli u njezinoj sobi. Muškarca koji se potpisao inicijalima J. N. Ništa od svega toga. Tip je doista u Kini. Gospođica Brewster ga je dobro opisala: to je jedan mladi nitkov. Provjerio sam i ostale prijatelje gospođe Marshal. Ništa novo nisam našao. Sve što se moglo doznati, već smo otkrili, sir.

Weston reče:

— Sad je, dakle, red na nama.

On zastane na trenutak, pa nastavi: — Jeste li vidjeli našeg belgijskog kolegu? Zna li on za ovo što ste mi rekli?

Colgate odgovori, nacerivši se: — Baš čudan tip, zar ne? Znete li što me je prekjučer pitao? Želio je pojedinosti o svim slučajevima davljenja u posljednje tri godine.

Pukovnik Weston se uspravi.

— Tako, znači. Pitam se... - On opet zastane. - Sto ste rekli, kad je prečasní Stephen Lane otišao u lječilište?

— Na pretprošli Uskrs, sir.

Pukovnik Weston neko je vrijeme bio zamišljen, a onda reče: — Bio je jedan slučaj, tijelo neke mlade žene pronađeno u blizini Bagshota.

Otputovala je s namjerom da se vidi s mužem, ali nikad nije stigla na dogovoreni sastanak. A tu je i slučaj koji su novinari nazvali "Tajna osamljenog leša". I jedno i drugo dogodilo se u Surreyu, ako se točno sjećam.

Njegove oči sretoše se s inspektorovim. Colgate reče: — Surrey? Uklapa se, sir, zar ne? Pitam se...

II

Hercule Poirot sjedio je na travi na vrhu otoka.

Malo lijevo od njega počinjale su čelične ljestve koje su vodile do Vilenjakove drage. Nedaleko od vrha ljestvi bilo je nekoliko kamenih gromada iza kojih se, kako je uočio, svatko tko je htio mogao neopaženo i lako spustiti dolje do obale. S ove visine malo se toga moglo razaznati na obali, jer ju je nadvisio greben.

Hercule Poirot ozbiljno kimne glavom.

Dijelovi njegove slagalice polako su dolazili na svoje mjesto. On ih je počeo pretraživati, ocjenjujući svaki dio posebno.

Prijepodne na plaži nekoliko dana prije nego je ubijena Arlena Marshall.

Jedna, dvije, tri, četiri, pet odvojenih primjedbi izgovorenih toga jutra.

Večer kada se igrala partija bridža. On, Patrick Redfern i Rosamund Darnley sjedili su za stolom. Christine je izašla kada je ispala iz igre i čula je određen razgovor. Tko je još tada bio u salonu? Tko je bio prisutan?

Večer prije zločina. Razgovor s Christinom na grebenu i prizor koji je vidio kada se vraćao u hotel. "Gabrielle br. 8" Škare.

Slomljena lula. Boca bačena s prozora. Zeleni kalendar. Ogledalo i pisaći stroj.

Klupko jarkopurpurne boje. Djevojčin ručni sat.

Voda iz kade koja otječe kanalizacijom.

Sve ove nepovezane činjenice moraju doći na pravo mjesto. Ne smije biti nikakvih neuklapanja. A onda, kada se svaka činjenica nađe tamo gdje treba, valja zakoračiti na sljedeću stubu: na njegovu osobnu uvjerenost u prisutnost zla na otoku.

Zlo...

On spusti pogled na otipkani list papira koji je držao u rukama.

Nellie Parsons nađena zadavljena u samotnom grmlju blizu Chobhama. Nikakav trag ubojice nikada nije pronađen.

Nellie Parsons?

Alice Corrigan.

Pozorno je čitao pojedivosti o smrti Alice Corrigan.

III

Inspektor Colgate pridružio se Herculu Poirotu, koji je sjedio na izbočini što se nadvila nad morem.

Poirotu se sviđao inspektor Colgate. Sviđalo mu se njegovo grubo lice, lukave oči, kao i njegov spor, lagan način ponašanja.

Inspektor Colgate sjedne pokraj Poirota, a zatim reče, bacivši pogled prema otipkanim listovima papira u njegovoj ruci: — Jesu li vam koristili ti slučajevi, sir?

— Proučio sam ih, da.

Colgate se podigne, ode do sljedeće udubine u stijeni i zagleda se u nju. A onda se vrati i reče: — Čovjek mora biti oprezan. Tko zna tko vas može čuti?

Poirot odgovori:

— Pametno ste postupili. Colgate reče: — Mogu vam reći, gospodine Poirot, da sam se i sam zanimao za te slučajeve, iako možda uopće ne bih na njih pomislio da me vi niste pitali.

On kratko stane, pa nastavi: — Osobito me privlači jedan slučaj.

— Alice Corrigan?

— Alice Corrigan. On zastane.

— Zbog toga slučaja posjetio sam policiju u Surrey.. htio sam doznati što više činjenica.

— Ispričajte mi, prijatelju. To me zanima, vrlo me zanima.

— Pretpostavljam da će tako biti. Alice Corrigan pronađena je zadavljena u Cezarovu gaju na Blackridge Heathu, ni deset milja od Marley Copsa gdje je ubijena Nellie Parsons, a oba mjesta udaljena su po dvanaest milja od Whiteridgea, gdje je gospodin Lane bio kapelan. Poirot reče: — Recite mi nešto više o ubojstvu Alice Corrigan. Colgate nastavi: — Policija iz Surreya nije u početku povezala te dvije smrti. Bilo je to zato što su najprije vjerovali da je Nellie Persons zadavio suprug. Ne znam točno zbog čega, ali u svakom slučaju, tisak ga je nazvao "tajanstvenim čovjekom". O njemu se, naime, malo znalo... tko je, odakle je. Udala se za njega unatoč protivljenju svojih roditelja. Imala je nešto vlastita novca, a i osigurala je svoj život u njegovu korist.

Sve je to bilo dovoljno da izazove sumnju, s čim ćete se složiti, zar ne, sir?

Poirot kimne glavom.

— Ali, kada je istraga detaljnije provedena, muž je oslobođen svake sumnje.

Tijelo je otkrila jedna ljubiteljica prirode, snažna, mlada žena u kratkim hlačama.

Nastavnica gimnastike u jednoj školi u Lancashiru bila je osobito precizan svjedok.

Zabilježila je vrijeme kada je pronašla tijelo. Bilo je točno četiri i petnaest, a čvrsto je vjerovala da je žena nedugo prije toga ubijena, najviše deset minuta prije.

To se poklapalo s mišljenjem policijskog liječnika koji je ispitao leš u 5.45. Ona je ostavila sve nedirnuto i odjurila preko polja do policijske postaje gdje je izvijestila o ubojstvu. Međutim, od tri do četiri i deset Edward Corrigan bio je u vlaku iz Londona, gdje je taj dan bio zbog posla. Još četvero ljudi bilo je s njim u kupeu. Na postaji je sjeo u lokalni autobus u koji su se s njime ukrcala i dvojica suputnika iz vlaka. Izašao je kod kafića "Pine Ridge", gdje se trebao na čaju vidjeti sa suprugom.

To je bilo u četiri i dvadeset pet. Naručio je čaj za oboje, ali zamolio je da im ga posluže tek kad ona dode. Onda je izašao da je pričekava.

Kada se nakon pet nije pojavila, uznemirio se pomislivši da je možda usput uganula nogu. Dogovorili su se da pješice dode preko polja iz sela gdje su živjeli do kafića "Pine Ridge", a da se zajedno vrata autobusom. Cezarov gaj nije daleko od kafića, pa se tako moglo pretpostaviti da je, kada je uranila, tamo malo sjela i uživala u pogledu, a onda je naišao neki lutalica ili luđak i uhvatio je na prepad. Kada se ustanovilo da suprug nije u to umiješan, njezina je smrt dovedena u vezu s ubojstvom Nellie Parsons, te prilično lakomislene služavke koja je nađena zadavljena u Mearlev Copsu. Zaključeno je da je isti čovjek počinio oba zločina, ali ubojica nikada nije uhvaćen, čak se nije moglo pretpostaviti tko bi to mogao biti! Sve je ostalo tajna.

Zastao je, a onda lagano dodao: — A sad imamo i treću zadavljenu ženu, a i određenog gospodina na mjestu događaja koga nećemo imenovati.

On ušuti.

Sitne, lukave oči zagledaše se u Poirota. Čekao je, pun nade.

Poirotove usne se pokrenuše. Inspektor Colgate nagne se naprijed. Poirot je mrmlijao: — ...da je tako teško otkriti koji je komad dio krznenog pokrivača, a koji mačijeg repa.

— Molim, sir? - reče inspektor Colgate, zbunjen. Poirot brzo odgovori: — Ispričavam se. Slijedio sam neki svoj tijek misli.

— Sto ste to rekli o krznenom pokrivaču i mački?

— Ništa, baš ništa. On zastane.

— Recite mi, inspektore Colgate, kada biste sumnjali da netko laže, da doista mnogo laže, ali to ne možete dokazati, što biste učinili?

Inspektor Colgate se zamisli.

— Teško je reći. Ali, čini mi se da svatko tko mnogo laže mora na kraju dolijati.

Poirot kimne glavom.

— Da, to je posve točno. Vidite, određene izjave lažne su samo u mojoj glavi. Ja mislim da su one laži, ali ne mogu znati jesu li laži. Ali, možda se može napraviti proba da bi se otkrila jedna mala, teško uočljiva laž. A ako se pokaže da je doista posrijedi laž, onda će postati jasno i da je sve ostalo laž!

Inspektor Colgate pogleda ga radoznalo.

— Mozak vam radi na čudan način, zar ne, sir? Ali, rekao bih da na kraju ipak dođete do rješenja. Nemojte mi zamjeriti, ali što vas je navelo da se se raspitate o drugim slučajevima davljenja?

Poirot lagano reče:

— Mislim da se to kod vas kaže, glatko. Ovaj zločin izgledao mi je vrlo glatko izveden! Zato mi je palo na pamet da ovo možda nije bio prvi pokušaj.

Inspektor Colgate odgovori:

— Shvaćam. Poirot nastavi:

— Sam sam sebi rekao: ispitajmo malo slične zločine, pa ako se javi neki koji ovome nalikuje, eh, b/en, bit će vrlo vrijedan ključ.

— Mislite da se koristi isti način ubijanja, sir?

— Ne, ne, imam na pameti nešto više od toga. Ubojstvo Nellie Parsons, primjerice, ne govori mi ništa. Ali smrt Alice Corrigan... recite mi, inspektore Colgate, opažate li jednu začuđujuću sličnost u tom zločinu?

Inspektor Colgate počeo je razmišljati o problemu, a onda, konačno, reče: — Ne, sir, bojim se da ne opažam. Osim ako ne mislite na to što je u oba slučaja muž osigurao vrlo čvrst alibi.

Poirot lagano odgovori:

— Ipak ste, dakle, primijetili.

IV

— Ha, Poirot, baš mi je drago što vas vidim. Samo naprijed. Upravo sam vas tražio.

Hercule Poirot prihvati poziv. Šef policije otvori kutiju s cigaretama, uzme jednu i upali je.

Odbijajući dimove, reče:

— Donio sam odluku o tome što trebam činiti, manje ili više. Ali želio bih čuti vaše mišljenje prije nego počnem.

Hercule Poirot reče:

— Da čujem, prijatelju. Weston nastavi: — Odlučio sam pozvati Scotland Yard i prepustiti im slučaj. Držim, iako je bilo razloga da se posumnja na jednu ili dvije osobe, ubojstvo je vjerojatno povezano s krijumčarenjem droge. Čini mi se prilično jasno da je na onom mjestu, u Vilenjakovoj dragi, čuvana droga.

Poirot kim ne glavom.

— Slažem se.

— Baš dobro. A i gotovo sam siguran tko je naš trgovac drogom.
Horace Blatt.

Poirot se opet složio, rekavši: — I to se čini uvjerljivo.

— Vidim da smo obojica zaključivali na sličan način. Blatt je običavao jedriti.

Ponekad bi pozivao i druge ljude da mu se pridruže, ali najčešće bi isplovljavao sam.

Imao je dosta uočljiva crvena jedra na svojoj jedrilici, ali otkrili smo da je držao skrivena i bijela. Mislim da bi za lijepa dana odjedrio do nekog dogovorenog mjesta, gdje bi se sreo s drugom barkom, motornom ili na jedra, iz koje bi mu bila predana droga. Zatim bi otplovio do Vilenjakove drage u prikladno doba dana...

Hercule Poirot se nasmiješi.

— Da, da, u pola jedan. Tada se u Britaniji ruča, što znači da bi svi bili u blagovaonici. Otok je privatn. To nije mjesto gdje bi nezvani gosti došli na izlet.

Ljudi ponekad dolaze poslijepodne u Vilenjakovu dragu popiti čaj, jer tada tamo ima sunca, a ako požele otići na izlet, onda biraju neko udaljenije mjesto, izvan otoka...

Šef policije kimne glavom.

— Sasvim tako - reče on. - Prema tome, Blatt se tamo iskrcao neopažen i sakrio je drogu u onu rupu u spilji. Netko drugi trebao je poslije doći po nju.

Poirot promrmlja:

— Jedan par je, sjećate se, stigao na otok na dan ubojstva da bi tu ručao. To bi mogao biti način da se stvar preuzme. Ljetni posjetitelji iz nekih hotela u Mooru ili St Loo dolaze na Krijumčarski otok. Najavljuju da će tu ručati, no prvo odu na drugu stranu otoka. Bez problema sidu do obale, uzmu kutiju sa sendvičima, sakriju je, recimo u torbu s priborom za kupanje koju nosi gospoda, a onda odu na ručak u hotel. Tamo dodu s malim zakašnjenjem, recimo u deset do dva, s isprikom da su uživali u šetnji dok su svi ostali bili zabavljeni ručkom.

Weston reče:

— Da, zvuči sasvim moguće. Ti kriminalci koji petljaju s drogom dosta su nemilosrdni. Ako netko slučajno otkrije njihov prljav posao, nimalo se ne kolebaju da ga trajno ušute. Čini mi se da je to pravo objašnjenje smrti Arlene Marshall. Lako je moguće da je Blatt baš tog jutra skrivao drogu u spilju. Njegovi suučesnici trebali su je preuzeti istoga dana. Arlena je stigla tamo pedalinom i vidjela ga je kako odlazi u spilju noseći kutiju. Počela se raspitivati, a on ju je ubio i brzo otplovio u jedrilici.

Poirot reče:

— Dakle, uvjereni ste da je Blatt ubojica?

— To je, čini se, najvjerojatnije rješenje. Naravno, moguće je da je Arlena doznala istinu već prije i spomenula to Blatttu, da bi zatim neki drugi član bande ugovorio lažni sastanak s njom i uklonio je. Ali, najbolje će biti da prepustimo stvar Scotland Yardu. Oni će znatno prije od nas dokazati Blattovu povezanost s krijumčarima droge.

Hercule Poirot zamišljeno kimne glavom. Weston nastavi: — Slažete se, znači, da je pametno tako postupiti? Poirot je i dalje bio zamišljen.

Napokon reče:

— Možda.

— Dobro, da čujemo, Poirot! Imate li nešto u rukavu ili nemate?

Poirot odgovori ozbiljnim glasom: — Ako i imam, nisam siguran da to mogu dokazati. Weston reče: — Naravno, znam da vi i Colgate razmišljate i o drugim mogućnostima. Meni to izgleda malo fantastično, ali ipak ću priznati da u tome možda ima nečega. Ali, čak i da imate pravo, ja i dalje mislim da je ovo slučaj za Yard. Upoznat ćemo ih sa činjenicama, a onda će se oni povezati s policijom iz Surreya. Ono što osjećam jest da ovo nije zapravo slučaj za nas. Nije dovoljno lokalno ograđen. On zastane.

— Sto mislite, Poirot? Sto mislite da treba poduzeti? Poirot je izgledao zadubljen u misli. Konačno reče: — Znam što bih volio učiniti.

— Slušam. Poirot promrmlja:

— Pošao bih na izlet.

Pukovnik Weston zagleda se u njega.

12.

I

— Na izlet, gospodine Poirotl?

Gospođica Brewster zagleda se u njega, jer je izgledao kao da je poludio. Poirot odgovori ljubazno: — Zvuči vam, zar ne, posve odbojno. Ali, meni je ta pomisao vrlo privlačna.

Potrebno nam je nešto svakodnevno, obično da bismo život vratili u normalne tijekove. Vrlo rado bih posjetio Dartmoor, vrijeme je tako lijepo. To bi, kako da kažem, sve ojačalo! Pomozite mi zato da organiziramo izlet. Pokušajte uvjeriti ostale.

Prijedlog je imao neočekivan uspjeh. Svi su u početku bili sumnjičavi, a onda su nerado priznali da to možda uopće nije loša zamisao. Nitko nije predložio da pozovu i kapetana Marshal a. On je ionako najavio da toga dana mora otići u Plymouth.

Gospodin Blatt pokazao je najveće oduševljenje. Odlučio je biti duša cijele ideje.

Osim njega, izlet su prihvatili Emily Brewster, Redfernovi, Stephen Lane, Gardenerovi, koje su uvjerali da odgode odlazak za jedan dan, Rosamund Darnley i Linda. Poirot je rječito objasnio Rosamund prednosti koje bi ovaj izlet donio Lindi, jer bi napokon imala priliku da se bar malo odvoji od same sebe. Rosamund se s time složila.

Ona reče:

— Posve točno. Za dijete njezine dobi bio je to vrlo težak šok. Postala je vrlo razdražljiva.

— To je posve prirodno, mademoiselle. Ali, bez obzira na godine, svi brzo zaboravljamo. Uvjerite je da pode. Vi to možete, znam.

Major Barry odlučno je odbio. Rekao je da ne voli izlete.

— Samo treba nositi košare - reče on. - A i posve je neudobno. Volim jesti za stolom.

Družina se okupila u deset. Naručena su troja kola. Gospodin Blatt bio je bučan i veselo je oponašao turističkog vodiča.

— Ovuda, dame i gospodo, krećemo za Dartmoor. Vrijes i borovnice, krema Devonshire i robijašnice. Povedite svoje supruge,

gospodo, ili koga već stignete! Svi su dobro došli! Panorama osigurana. Naprijed. Samo naprijed.

Rosamund Darnley stigla je u posljednji trenutak. Izgledala je zabrinuto. Ona reče: — Linda ne ide. Tvrdi da ima strašnu glavobolju. Poirot uzvikne: — Ali, proći će joj ako pode. Uvjerite je, mademoiselle.

Rosamund odkično odgovori:

— Ne mogu. Čvrsto je odlučila da ne ide. Dala sam joj aspirin i otišla je u krevet.

Ona zastane na trenutak, pa doda: — Mislim, možda ni ja ne bih išla.

— A, to ne može, draga damo, nikako ne može - uzvikne gospodin Blatt, uhvativši je šaljivo za mišić. - La haute Mode mora ukrasiti ovu zgodu. Nema odbijanja!

Uvrstio sam vas u program, ha, ha! Osuđeni ste na Dartmoor.

On je odlučno povede prema prvim kolima. Rosamund je mrzovoljno pogledala prema Herculu Poirotu.

— Ja ću ostati s Lindom - reče Christine Redfern. - Nije mi jako stalo do izleta.

Patrick odgovori:

— Oh, hajde, Christine. A Poirot doda: — Ne, ne, morate ići, madame. Kad je glavobolja u pitanju, najbolje je ostati sam.

Hajde, krenimo.

Troja kola krenuše. Najprije su otišli do prave Vilenjakove spilje na Sheepstoru, dobro su se zabavljali dok su tražili ulaz u nju da bi ga konačno našli s pomoću jedne razglednice.

Izgledalo je pomalo opasno penjati se po stijenama pa Hercule Poirot to nije ni pokušao. Promatrao je, pomalo ljubomoran, kako Christine Redfern lako skače s kamena na kamen, i pritom je opazio da joj je muž stalno u blizini. Rosamund Darnley i Emily Brewster također su sudjelovale u traganju, premda se Emily jednom poskliznula i blago uganula nogu. Stephen Lane bio je neumoran, visok i vitak migoljio je i provlačio se kroz kamenje. Gospodin Blatt zadovoljio se time da napravi nekoliko koraka, a onda je poticao, hrabrio i snimao tragače.

Gardenerovi i Poirot ostali su sjediti kraj puta; gospođa Gardener počela je svoj ugodan, monotoni monolog, tu i tamo prekidan sa:

"Da, draga", koje je izgovarao njezin suprug.

— ...oduvijek sam držala, gospodine Poirot, a gospodin Gardener se tu slaže sa mnom, da fotografiranje može biti vrlo neugodno. Osim, naravno, ako to ne čine prijatelji. Ovaj gospodin Blatt uopće nije razuman. On jednostavno sve gnjavi svojom pričom, a uz to vas još i snima, a to je, kao što sam rekla gospodinu Gardeneru, vrlo nepristojno ponašanje. Tako sam baš rekla, Odell, zar ne?

— Da, draga.

— Recimo, ona fotografija svih nas na plaži. Dobro, nemam ništa protiv, ali trebao nas je najprije pitati. Gospođica Brewster je, primjerice, upravo odlazila s plaže, tako da je ispala posve neobično.

— Doista je tako - složi se gospodin Gardener.

— A onda je gospodin Blatt svima počeo dijeliti fotografije, opet prije toga ne pitajući za dopuštenje. Dao je jednu i vama, gospodine Poirot, vidjela sam.

Poirot kimne glavom i reče:

— Bit će mi to draga uspomena. Gospoda Gardener nastavi: — A pogledajte samo kako se danas ponaša, tako je bučan i prost. Sva zadrhtim kada ga čujem. Niste mu trebali dopustiti da krene, gospodine Poirot.

Hercule Poirot promrmlja:

— Ovaj, madame, to bi bilo teško.

— I meni se čini. Taj se čovjek jednostavno nameće. On jednostavno nema takta.

Tog trenutka, otkriće ulaza u Vilenjakovu spilju pozdravljeno je od dolje glasnim uzvicima.

Družina je zatim nastavila put na čelu s Herculom Poirotom do mjesta gdje su opet izašli iz automobila. Poslije kratke šetnje niz padinu prekrivenu vrijesom stigli su do čistine uz neku rječicu. Preko rijeke bilo je usko brvno, a Poirot i gospodin Gardener pomogli su gospodi Gardener da prijeđe na drugu obalu, gdje su se smjestili na zgodno mjesto za objed prekriveno mekim vrijesom i bez ijedne koprive. Opširno pričajući o tome što je sve iskusila dok je prelazila preko brvna, gospođa Gardener sjedne na prostirku. Odjednom, čuo se kratak vrisak. Ostali su lako prelazili preko mostića, ali kada je red došao na Emily Brewster, ona se zaustavila nasred brvna, zatvorila

oči i počela se njihati naprijed-natrag. Poirot i Patrick Redfern požuriše joj u pomoć.

Emily Brewster osjećala se zlovoljno i posramljeno.

— Hvala, hvala. Oprostite. Nikad se nisam osjećala dobro pri prijelazu preko vode. Uvijek mi se zavrti u glavi. Vrlo glupo.

Ručak je poslužen.

Svi su s iznenađenjem zaključili koliko im izlet odgovara. Bilo je to, možda, zato što su se napokon malo odvojili od atmosfere sumnjičenja i smrti. Ovdje, uz žubor vode, blag miris treseta u zraku i tople boje paprati i vrijesa, svijet ubojstava, policijskih istraga i opreza odmah je nestao, kao da ga nikada nije bilo. Čak je i gospodin Blatt smetnuo s uma da bude duša družbe. Poslije ručka malo se udaljio da bi odrijemao, a prigušeno hrkanje potvrđivalo je njegovu blaženu nesvjesnost.

Zadovoljni izletnici konačno su pokupili stvari u svoje košarice i na kraju čestitali Poirotu na odličnom prijedlogu.

Sunce je već bilo na zalasku dok su se vozili natrag uskim, krivudavim puteljkom.

S vrha brijega iznad Leathercombova zaljeva nakratko im se pokazala slika otoka s bijelim hotelom.

Izgledao je mirno i bezazleno u smiraju sunca.

Gospoda Gardener, čija je brbljavost barem jednom utihnula, uzdahnula je i rekla: — Od sveg srca vam zahvaljujem, gospodine Poirot. Osjećam se tako smireno.

Baš je bilo predivno.

II

Major Barry izašao je da ih pozdravi kad su se vratili.

— Dobra večer - reče on. - Jeste se lijepo proveli? Gospoda Gardener odgovori: — Vrlo lijepo. Vrijesištd su baš bila prelijepa. Sve je djelovalo tako engleski i starinski. A i zrak je bio okrep ljujući i ugodno je mirisao. Treba vas biti sram što ste bili lijeni, pa nam se niste pridružili. Major zahihoće.

— Prestar sam ja za to da sjedim na travi i žvačem sendviče.

Jedna sobarica izašla je iz hotela. Bila je malo zadihana. Kolebala je trenutak, a onda je brzo prišla Christini Redfern.

Hercule Poirot prepoznao je Gladys Narracott. Glas joj je bio brz i uzbuđen.

— Oprostite, madame, ali zabrinuta sam zbog gospođice Marshall. Upravo sam joj odnijela čaj, ali je nisam mogla probuditi. Izgleda tako... tako čudno.

Christine se bespomoćno okrene oko sebe. Poirot se brzo stvori pokraj nje.

Uhvativši je pod ruku, on tiho reče: — Idemo gore vidjeti što se događa.

Pojuriše stubama, pa niz hodnik do Lindine sobe.

Bio je dovoljan samo jedan pogled na djevojku, pa da zaključe kako nešto ozbiljno nije u redu. Imala je neobičnu boju, a i disanje joj se jedva moglo čuti.

Poirot joj pokuša opipati puis. Istog trenutka opazio je jednu omotnicu ostavljenu uz svjetiljku na noćnom stoliću. Bila je za njega.

Kapetan Marshal brzo uđe u sobu i reče: — Sto je bilo s Lindom? Sto joj je?

Kratak, prestrašen jecaj otme se s usana Christine Redfern.

Hercule Poirot okrene se od kreveta i reče: — Pozovite liječnika što brže možete. Ali, bojim se... doista se bojim.. da bi moglo biti prekasno.

On uzme pismo na njega adresirano i podere omotnicu. Na listu papira bilo je ispisano nekoliko redaka Lindinim mladenačkim rukopisom.

Mislim da je ovako najbolje. Zamolite oca da mi oprost. Ja sam ubila Arlenu.

Mislila sam da će mi biti drago, ali nije. Jako mi je žao zbog svega.

III

Marshall, Redfernovi, Rosamund Darnley i Hercule Poirot okupili su se u salonu.

Sjedili su u tišini i čekali..

Vrata se napokon otvoriše i u salon ude dr. Neasden. On kratko reče: — Učinio sam sve što sam mogao. Možda će se izvući, ali moram reći da nema mnogo nade.

On zastane.

Marshall, ukočena lica, s očima koje su se pretvorile u ledeno plavetnilo, upita: — Kako je do toga došla? Neasden opet otvori vrata i mahne. U prostoriju plačući ude sobarica. Neasden reče: — Ispričajte nam opet što ste vidjeli. Šmrcajući, djevojka reče: — Nisam pomislila... ni trenutak.. da je nešto ozbiljno, premda se gospođica ponašala dosta čudno. - Ona zastane, ali je jedva primjetan znak nestrpljenja koji se oteo doktoru natjera da odmah nastavi. - Bila je u sobi gospode Redfern. U vašoj, madame. Stajala je nad umivaonikom upravo uzimajući jednu bočicu. Trgla se kada sam ja ušla, a ja sam pomislila kako je neobično da uzima stvari iz vaše sobe.

Pomislila sam da možda uzima nešto što vam je posudila. Rekla je jedino: "Oh, ovo sam tražila...", a zatim je izašla.

Christine reče gotovo šapatom:

— Moje tablete za spavanje. Doktor brzo upita: — Kako je za njih znala? Christine odgovori: — Ja sam joj dala jednu. One noći kada se dogodilo ubojstvo. Rekla mi je da ne može spavati. Ona... sjećam se da je rekla... "Hoće li jedna biti dovoljna?", a ja sam joj odgovorila "Oh, da, vrlo su jake, ja nikada ne uzimam više od dvije."

Neasden kimne glavom:

— Išla je na sigurno - reče on. - Uzela ih je šest. Christine opet zajeca.

— Oh, osjećam se krivom. Trebala sam ih držati zaključane.

Doktor slegne ramenima.

— Bilo bi pametnije da ste tako postupili, gospodo Redfern.

Christine reče očajnim glasom:

— Ona umire, a ja sam kriva...

Kenneth Marshall promeškolji se na stolici i reče: — Ne, ne okrivljujte sebe. Linda je znala što radi. Namjerno ih je uzela. Možda... možda je tako bilo najbolje.

On spusti pogled na zgužvani list papira koji je držao, list koji mu je Poirot dao bez riječi. Rosamund Darnley uzvikne: — Ne vjerujem. Ne vjerujem da ju je Linda ubila. To nije moguće, dokazi se s time ne slažu!

Christine brzo doda:

— Tako je, ona to nije mogla učiniti! Vjerojatno je teret postao za nju pretežak, pa je počela umišljati.

Vrata se otvoriše i ude pukovnik Weston. On reče: — Sto ja to čujem?

Dr. Neasden uzme pismo iz Marshal ove ruke i da ga šefu policije.

On ga pročita, a onda ne vjerujući uzvikne: — Sto? Pa to je besmisleno, potpuno besmisleno! Nemoguće!

On uvjerenom ponovi:

— Nemoguće! Zar ne, Poirot?

Hercule Poirot prvi put se pokrene i reče sporim, tužnim glasom: — Ne, bojim se da nije nemoguće. Christine Redfern reče: — Ali, ja sam bila s njom, gospodine Poirot. Bila sam s njom do petnaest do dvanaest. To sam izjavila i policiji.

Poirot odgovori:

— Vaša izjava daje joj alibi, da. Ali na čemu se temelji vaša izjava? Na vremenu koje je pokazivao ručni sat Linde Marshall. Niste osobno vidjeli da je bilo petnaest do dvanaest kada ste otišli od nje. Sami ste rekli da vam se činilo da vrijeme teče vrlo brzo.

Ona se zbunjeno zagleda u njega. On nastavi: — Razmislite, madame, kada ste krenuli s obale, jeste li se u hotel vratili brzo ili sporo?

— Pa... dosta sporo, čini mi se.

— Sjećate li se nečega s tog povratka?

— Ne mnogo, bojim se. Ja... razmišljala sam. Poirot reče: — Zao mi je što vas to pitam, ali da li biste nam rekli o čemu ste tom prigodom razmišljali?

— Pa... ako je prijeko potrebno... Razmišljala sam o tome da, odem odavde. Da jednostavno odem, ne obavijestivši muža o tome. Bila sam tada vrlo nesretna, znate.

Patrick Redfern uzvikne:

— Oh, Chrisfine! Znam.. znam.. Poirotov odlučni glas ga prekine.

— Točno. Bili ste zabrinuti zbog važnog koraka koji ste trebali poduzeti. Bili ste, da tako kažem, slijepi i gluhi na okolinu. Vjerojatno ste koračali posve lagano i povremeno zastajkiivali razmišljajući o onome što vas je mučilo.

Christine kimne glavom.

— Kako ste se sjetili? Upravo se tako dogodilo. Trgla sam se kao iz sna tek pred hotelom, a onda sam požurila, uvjerenam da ću zakasniti.

Ali, kada sam pogledala na sat u salonu, shvatila sam da imam posve dovoljno vremena.

Hercule Poirot opet reče:

— Točno.

On se okrene prema Marshal u.

— Moram vam sada opisati neke stvari koje sam našao u sobi vaše kćerke poslije ubojstva. U kaminu je bio veći komad rastopljenog voska, malo izgorjele kose, komadići kartona i papira i jedna obična pribadača. Papir i karton možda i nisu važni, ali ostale tri stvari značajne su, osobito kad znamo da sam na polici s knjigama našao skrivenu knjigu, posuđenu iz mjesne knjižnice u kojoj se govorilo o opsjenarstvu i magiji. Posve se lako otvarala na određenoj stranici. Tu su opisani razni načini izazivanja smrti modeliranjem voštane figurice koja je trebala predstavljati žrtvu. Figurica bi se zatim stavila u kamin dok se ne rastopi ili bi se probola pribadačom u području srca. Tada bi slijedila smrt žrtve. Poslije sam od gospođe Redfern doznao da je Linda Marshall rano toga jutra izašla i da je donijela sa sobom paket svijeća. Bilo joj je neugodno kada se paket odvezao, a sadržaj rasuo. Uopće ne sumnjam u ono što se zatim dogodilo. Linda je napravila grubu figuricu od svjećarskog voska, možda je ukasila pramenom Adenine kose da bi pojačala djelovanje magije, zatim joj je pribadačom probola srce, a onda ju je rastopila tako što je pod njom zapalila komadiće kartona.

— Bilo je to grubo, djetinjasto, praznovjerno, ali je nešto otkrilo: želju da ubije.

— Da li je postojala mogućnost da tu bude i nešto više od puke želje? Da li je Linda Marshall doista mogla ubiti svoju maćehu? Na prvi pogled izgledalo je da ima savršen alibi, ali, zapravo, kao što sam upravo rekao, taj alibi temeljio se na vremenskom dokazu koji je dala sama Linde. Ona je, naime, jednostavno mogla izjaviti kako ima petnaest minuta više nego što je doista bilo.

— Tako se javila mogućnost da, kada je gospoda Redfern otišla s obale, Linda krene za njom, prijeđe kratku udaljenost do ljestvi, brzo se spusti, sretne se u dragi s maćehom, zadavi je i opet se uspne ljestvama prije nego se na vidiku pojavi čamac s gospođicom Brewster i Patrickom Redfernom. Zatim se mogla vratiti do Galebove drage, okupati se i bez žurbe otići u hotel.

— Ali, sve ovo pretpostavljalo je dvije stvari. Morala je sigurno znati da će Arlena Marshal biti u Vilenjakovoj dragi i morala je fizički biti sposobna da učini ubojstvo. Ono prvo bilo je lako moguće, Linda je, primjerice, mogla poslati poruku Arleni u nečije tuđe ime. Sto se drugog tiče, Linda ima vrlo krupne, snažne ruke.

Velike su kao u muškarca. Kada je snaga u pitanju, ona je u dobi za koju je karakteristična mentalna neuravnoteženost. Mladenačke mentalne stranputice obično su praćene neuobičajenom snagom. Postoji još jedna sitnica. Majka Linde Marshall optužena je i suđena za ubojstvo.

Kenneth Marshal! podigne glavu i brzo reče: — Ali, ne i osuđena.

— Tako je, bila je oslobođena - složi se Poirot. Marshall reče: — Reći ću vam ovo, gospodine Poirot. Ruth - moja supruga, bila je nevinna. To je izvan svake sumnje. S obzirom na svu prisnost koju smo dijelili, tu nikako nisam mogao biti prevaren. Ona je bila nedužna žrtva spleta okolnosti.

On zastane na trenutak, pa doda: — I ne vjerujem da je Linda ubila Arlenu. To je smiješno... besmisleno!

Poirot odgovori:

— Držite li, dakle, da je ovo pismo falsifikat? Marshall pruži ruku da ga uzme, a Weston mu ga da. Počeo ga je pažljivo proučavati. Zatim odmahne glavom.

— Ne - reče on. - Mislim da je ovo Linda napisala. Poirot nastavi: — Ako je, dakle, to ona napisala, onda postoje samo dva objašnjenja. Ili je to učinila u dobroj vjeri, znajući da je ubojica, ili.. ili je to namjerno napisala da bi zaštitila nekog drugog, neku osobu za koju se bojala da će na nju pasti sumnja.

Kenneth Marshall reče:

— Mislite, mene?

— To je moguće, zar ne?

Marshall o tome kratko razmisli, a onda tiho reče: — Ne, mislim da je ta pretpostavka besmislena. Linda je vjerojatno shvatila da je u početku sumnja pala na mene. Ali do sada je sigurno uočila da je to otpalo, da je policija prihvatila inoj alibi i pozornost usmjerila na drugu stranu.

Poirot reče:

— Ali, pretpostavimo na trenutak da ona nije pomišljala da ste vi najsumnjiviji, nego da je znala da ste krivi.

Marshall se zagleda u njega, a onda se nasmije.

— To je besmisleno. Poirot reče: — Pitam se. Postoji, naime, više mogućnosti vezanih za ubojstvo gospode Marshall. Prema jednoj pretpostavci, bila je ucjenjivana. To jutro otišla je na sastanak s ucjenjivačem, a on ju je ubio. Prema drugoj pretpostavci, Vilenjakova draga i spilja korištene su za krijumčarenje droge, a ona je nastradala zato što je slučajno za to doznala. Tu je i treća mogućnost, da ju je ubio vjerski manijak.

Konačno, imamo i četvrtu mogućnost, vama bi, naime, ženina smrt donijela golemu svotu novca, zar ne, kapetane Marshal ?

— Upravo sam vam rekao...

— Da, da, slažem se da nije moguće da ste vi ubili svoju suprugu - pod uvjetom da ste sami radili. Ali, pretpostavimo da vam je netko pomogao?

— Sto, dovraga, imate na pameti?

Tihi čovjek konačno se uzbudio. Napola je ustao sa stolice. Glas mu je postao prijeteći. U očima mu se javio jak, ljutit sjaj.

Poirot reče:

— Hoću reći da ovaj zločin nije počinila samo jedna osoba, nego dvije. Posve je točno da niste mogli ona pisma otipkati, a istodobno otići do drage, ali ste imali vremena da ih stenografski zapišete, a onda ih date nekom drugom da ih prepíše dok ste vi bili odsutni u ubilačkom pohodu.

Hercule Poirot pogleda Rosamund Darnlev i reče: — Gospođica Darnlev tvrdi da je otišla sa Sunčanog kuka u jedanaest i deset i da vas je vidjela kako pišete u svojoj sobi. Ali, upravo u to vrijeme gospodin Gardener otišao je u hotel po klupko vune za svoju suprugu. On nije sreo gospođicu Darnlev, niti ju je vidio. Vrlo čudno. To znači da ili gospođica Darnlev uopće nije napustila Sunčani kuk, ili je od njega krenula znatno prije, da bi marljivo u vašoj sobi pisala pisma. Ima tu još nešto: rekli ste da ste u ogledalu vidjeli gospođicu Darnley kada je provirila u vašu sobu u jedanaest i petnaest. Ali, na dan ubojstva vaš pisajući stroj i papiri bili su na pisaćem stolu u jednom kutu sobe. Ogledalo, međutim, visi između dva prozora. Taj iskaz je, dakle, bio namjerna laž. Poslije ste premjestili pisajući stroj na

stol ispod ogledala kako biste potvrdili svoju priču - ali bilo je prekasno.

Već sam otkrio da i vi i gospođica Darnlev lažete.

Rosgmund Darnlev progovori prigušenim i jasnim glasom: — Kako ste se samo toga dosjetili! Hercule Poirot odgovori, podignuvši glas: — Ali, ne tako dobro i ne tako domišljato kao što je postupio čovjek koji je ubio Arlenu Marshall! Vratimo se malo u prošlost. Tko je bila osoba za koju sam ja mislio, za koju su svi mislili da Arlena Marshal ide s njom na sastanak? Svi smo to odmah zaključili. Patrick Redfern. Nije ona išla na sastanak s ucjenjivačem. Već i samo njezino lice bi mi to otkrilo. Oh, ne, ona je žurila ljubavniku u susret, ili je barem tako mislila. Da, posve sam siguran u to. Arlena Marshall išla je na sastanak s Patrickom Redfernom. Ali, minutu poslije Patrick Redfern pojavio se na plaži, očito je tražeći. I, što sada?

Patrick Redfern reče glasom u kojem se osjetila potisnuta ljutnja: — Neki vrug je spomenuo moje ime. Poirot nastavi: — Bili ste očito uznemireni i iznenađeni zbog njezina nestanka. Gotovo previše očito, možda. Moja je pretpostavka, gospodine Redfern, da je ona otišla u Vilenjakovu dragu na sastanak s vama, da se tamo doista srela s vama, kao i da ste je vi tu ubili, baš kao što ste i planirali.

Patrick Redfern se u njega zagleda, a zatim reče svojim visokim, veselim, irskim glasom: — Jeste li poludjeli? Pa bio sam s vama na plaži sve dok nisam otišao čamcem oko otoka s gospođicom Brewster i našao gospodu Marshall mrtvu.

Hercule Poirot reče:

— Ubili ste je kada je gospođica Brewster otišla čamcem da obavijesti policiju.

Arlena Marshal nije bila mrtva kada ste stigli do obale. Čekala je skrivena u spilji da obala postane čista.

— Ali, tijelo! I gospođica Brewster i ja videli smo tijelo.

— Jedno tijelo, da. Ali, ne mrtvo tijelo. Živo tijelo žene koja vam je pomogla, koja je ruke i noge obojila smeđom bojom i lice prekrila zelenim kartonskim šeširom.

Christine, vaša supruga (ili možda ne vaša supruga, ali ipak vaš suradnik), koja vam je pomogla u zločinu, baš kao što vam je pomogla da počinite i onaj zločin u prošlosti kada je "otkrila" tijelo

Alice Corrigan barem dvadeset minuta prije nego je Alice Corrigan ubijena, a ubio ju je njezin suprug, Edward Corrigan, vi!

Christine progovori oštrim, hladnim glasom: — Budi oprezan, Patrick, ne gubi kontrolu. Poirot reče: — Zanimat će vas i to da su i vas i vašu ženu Christine lako prepoznali u policiju u Surreyu na skupnoj fotografiji ovdje napravljenoj. Identificirali su vas odmah kao Edvarda Corrigan i Christine Deverill, mladu ženu koja je pronašla tijelo.

Patrick Redfern se podigne. Lijepo lice mu se promijenilo, zacrvenjelo se, postalo zasljepljeno bijesom. Bilo je to lice ubojice, lice tigra.

On uzvikne:

— Ti vraški, njuškavi, ušljivi, mali crve! On se baci naprijed, zgrčenih prstiju, sipajući kletve, nastojeći se domoći vrata Hercula Poirota...

13.

I

Poirot reče zamišljeno:

— Sjećate se onog jutra kada smo sjedili tamo vani i pričali o tijelima pocrnjelim na suncu koja leže kao meso na dasci. Tada mi je palo na pamet kako ima malo razlike između jednog takvog tijela i drugog. Ako se pažljivo pogleda, u redu, ali na letimičan pogled? Jedna žena normalna stasa jako nalikuje na svaku drugu. Dvije pocrnjele noge, dvije pocrnjele ruke, komad kupaćeg kostima između. Samo tijelo koje leži na suncu. Kada neka žena korača, kada govori, kada se smije, okreće glavu, pomiče ruku, tada se uvijek vidi ličnost, osobnost. Ali, kad se sunča, ne.

— Istoga dana pričali smo o zlu, zlu pod suncem, kako je to rekao gospodin Lane.

Gospodin Lane vrlo je osjetljiva osoba... zlo djeluje na njega... on ga opaža... ali, iako je dobar instrument za opažanje, on ipak nije točno znao gdje je zlo. Za njega, zlo je bilo u ličnosti Arlene Marshal i gotovo svi nazočni složili su se s time.

— Ali, po mom mišljenju, iako je zlo bilo tu, ono uopće nije bilo koncentrirano u Arleni Marshall. Bilo je povezano s njom, da - ali na potpuno drukčiji način. Ja sam u njoj neprekidno vidio vječnu i unaprijed stvorenu žrtvu. Zato što je bila prelijepa, zato što je bila otmjena, zato što su se muškarci okretali za njom - zbog svega toga držalo se da je ona žena koja uništava tuđe živote i tjera pamet u ludilo. Ali, ja sam je doživio na posve drukčiji način. Nije ona bila ta koja je kobno privlačila muškarce - muškarci su bili ti koji su kobno privlačili nju. Bila je žena koju su muškarci lako osvajali i koje bi se podjednako lako zasitili. A sve ono što mi je rečeno ili što sam o njoj otkrio samo je pojačalo takvo moje uvjerenje. Prvo što sam sam o njoj doznao bilo je da se muškarac, s čijim je razvodom ona dovođena u vezu, odbio njome oženiti. Toga se trenutka pojavio kapetan Marshall, jedan od onih nepopravljivih kavalira, i zaprosio je. Za stidljivog, povučenog čovjeka kakav je kapetan Marshal bilo

kakva javna sramota najgora je morate otuda njegova ljubav i sažaljenje prema prvoj supruzi koja je bila javno optužena i izvedena na sud zbog ubojstva koje nije učinila. Oženio se njome i ubrzo ustanovio da nije pogriješio u procjeni njezina karaktera. Poslije njezine smrti jedna druga prelijepa žena, gotovo istog tipa (Linda, naime, ima ridu kosu koju je po svemu sudeći naslijedila od majke), također je izložena javnim pogrđama. Marshall opet poduzima spasilački korak. Ali, ovaj put njegova procjena nije potvrđena. Arlena je glupa, nedostojna njegove naklonosti i zaštite, lakomislena. Ipak, čini mi se da je on od početka znao njezino pravo lice.

Dugo vremena nakon što ju je prestao voljeti i kada mu je počela smetati, počeo ju je sažaljevati. Za njega je ona bila kao dijete koje jednostavno ne može odmaknuti dalje od određene stranice u knjizi života.

— Vidio sam u Arleni Marshal s njezinom strašću prema muškarcima, predodređenu lovinu za određenog tipa bezobzirnog muškarca. U Patricku Redfernu, zgodnom muškarcu punom samopouzdanja, neizrecive privlačnosti za žene, odmah sam prepoznao taj tip. To je pustolov koji, na ovaj ili onaj način živi na račun žena.

Promatrajući s mog mjesta na plaži, ubrzo sam postao posve uvjeren da je Arlena Patrickova žrtva, a ne obrnuto. I tako sam središte zla povezao s Patrickom Redfernom, a ne s Arlenom Marshall.

— Arlena se nedavno domogla velike količine novca koju joj je ostavio jedan stariji obožavatelj, koji je se nije stigao zasititi. Ona je, međutim, bila žena od koje su muškarci uvijek izvlačili novac. Gospođica Brevster spomenula je jednog mladića kojega je Arlena navodno "upropastila". Ali, njegovo pismo nađeno u njezinoj sobi, iako se u njemu spominje želja (koja ništa ne košta) da je svu obaspe draguljima, ima pravu svrhu da od nje izvuče ček kako bi potpisnik izbjegao kazneno gonjenje.

Jasan slučaj mladog parazita koji je iskorištava. Uopće ne sumnjam u to da je Patrick Redfern bez teškoća uspijevao od nje s vremena na vrijeme izvući velike svote novaca zbog tobožnjih "ulaganja". Vjerojatno ju je obasipao pričama o velikim prilikama, time kako će za oboje zaraditi goleme količine novca. Nezaštićene žene koje žive

same lak su plijen za takve muškarce, koji ih najčešće na kraju ostave bez dinara. No, ako je tu suprug, brat ili otac, stvari mogu naopako krenuti za varalicu.

Čim bi kapetan Marshal otkrio što se dogodilo s novcem njegove supruge, Patrick Redfern bio bi u velikoj neprilici.

— To ga, međutim, nije jako brinulo, jer je od početka planirao da je se hladnokrvno riješi kada bude procijenio da je to potrebno. Bio je i potaknut okolnošću da je na duši već imao jedno ubojstvo, ubojstvo mlade žene kojom se oženio pod imenom Corrigan i koju je uvjerio da osigura život u njegovu korist na veliku svotu.

— U njegovim planovima pomagala mu je žena koja se ovdje predstavljala kao njegova supruga i za koju je iskreno bio vezan. Mlada žena nimalo nalik na one koje je birao kao žrtve, hladna, proračunata, bez strasti, ali nepokolebljivo odana njemu i vrlo uspješna glumica. Od trenutka kada je došla ovamo Christine Redfern igrala je ulogu "sirote ženice", krhke, bespomoćne, više intelektualnog nego sportskog tipa.

Sjetite se samo svega onoga što je dočaravala. Njezine sklonosti da izbjegava sunce tako da joj je koža ostala bijela, njezine vrtoglavice izazvane visinom, priče o tome kako se ukočila na Milanskoj katedrali i tako dalje. Stalno isticanje vlastite krhkosti i nježnosti. Gotovo su svi o njoj govorili kao o "ženici". Ali, bila je, zapravo, visoka kao Arlena Marshall, jedino je imala sitne ruke i stopala. Predstavljala se kao bivša učiteljica, što je trebalo stvoriti dojam o ljubiteljici knjige, a ne o osobi sklonoj sportu. Zapravo, točno je da je radila u školi, ali kao nastavnica gimnastike koja je vodila vrlo aktivan život. Vješta poput mačke u penjanju i poput atletičara u trčanju.

— Zločin je bio savršeno isplaniran i ujednačen. Kao što sam već spomenuo, bio je to vrlo jednostavan zločin. Sve je obavljeno gotovo genijalno.

— Kao prvo, izvedeno je nekoliko uvodnih scena. Jedna je odigrana na izbočini grebena, kada su znali da sam u susjednoj uvali. Uobičajeni razgovor ljubomorne žene i nevjernog supruga. Poslije je istu ulogu odigrala i u sceni sa mnom. Sjećam se da mi se tada javio neodređeni dojam da sam sve to čitao u nekoj knjizi. Nekako nije izgledalo stvarno. Jer, naravno, nije ni bilo stvarno. A

onda, na dan zločina bilo je prelijepo vrijeme, što je važno. Redfernov prvi korak bio je da se potajice izvuče vrlo rano kroz balkonska vrata koja je otključao iznutra (ako bi bila nađena otvorena, pretpostavilo bi se jednostavno da se netko rano otišao okupati). Ispod ogrtača za plažu ponio je zeleni kineski šešir, kopiju onoga koji je Arlena običavala nositi. Otišao je na drugu stranu otoka, spustio se ljestvama i sakrio ga na dogovoreno mjesto iza neke stijene. Prvi čin.

— Večer prije, ugovorio je sastanak s Arlenom. Bili su prilično oprezni u viđanjima nasamo, jer se Arlena bojala supruga. Pristala je da rano ode do Vilenjakove drage. Tamo ujutro nitko nije odlazio. Redfern joj se tu trebao pridružiti čim bi se mogao iskrasti. Ako bi ona čula da se netko ljestvama spušta ili dolazi čamcem, trebala se sakriti u Vilenjakovu spilju, koju joj je on otkrio, te pričekati tamo dok obala opet ne postane slobodna. Drugi čin.

— U međuvremenu, Christine je otišla do Lindine sobe u trenucima kada je pretpostavljala da će ova biti na svom uobičajenom jutarnjem kupanju. Tada je pomaknula kazaljke na Lindinu satu dvadeset minuta naprijed. Postojao je, naravno, rizik da Linda opazi da joj sat ne ide točno, ali da se to i dogodilo, ne bi brinula.

Christinin pravi alibi bila je veličina njezinih ruku kojima nije mogla učiniti ubojstvo.

Ipak, dodatni alibi bio je poželjan. A onda je u Lindinoj sobi vidjela knjigu o okultizmu i natprirodnim silama otvorenu na određenoj stranici. Pročitala je to mjesto, a kada je Linda ušla i ispustila paketić sa svijećama, shvatila je što je djevojka namjerila. To ju je navelo na neke nove zamisli. Prvobitna namjera zločinačkog para bila je da najveća sumnja padne na Kennetha Marshal a, te otuda nestaje lula čiji je dio pronađen u dragi, pri dnu ljestvi.

— Poslije Lindina povratka Christine je lako sredila da zajedno odu do Galebove drage. Zatim je otišla do svoje sobe, izvadila iz zaključanog kovčega bočicu s tekućinom koja je stvarala dojam preplanulosti od sunca, pažljivo je upotrijebila, a bočicu bacila kroz prozor, zamalo pogodivši njome Emily Brewster koja se kupala.

Drugi čin uspješno završen.

— Christine je zatim obukla bijeli kupaći kostim, a preko njega trenirku, čiji je gornji dio imao dugačke, široke rukave, što je

uspješno sakrilo njezine nedavno "pocrnjele" ruke i noge.

U 10 i 15 Arlena je krenula na sastanak, a malo poslije na plaži se pojavio Patrick Redfern iznenađen, ogorčen i sve ostalo. Christinin zadatak bio je vrlo lak.

Noseći uza se skriven sat, upitala je Lindu u jedanaest i dvadeset pet koliko je sati.

Linda je pogledala na svoj ručni sat i odgovorila da je petnaest do dvanaest. Zatim je krenula prema moru. Linda je počela pakirati svoj pribor za crtanje. Čim joj je Linda okrenula leđa, Christine se domogla djevojčina sata, koji je djevojka morala skinuti prije ulaska u vodu. Vratila je kazaljke na točno vrijeme. Zatim je požurila puteljkom uz greben, prešla kratku udaljenost do vrha ljestvi, skinula trenirku koju je odjenula preko kostima, sakrila je zajedno s priborom za crtanje iza jedne stijene i brzo se spustila niz ljestve, koristeći pritom svoju spretnost.

Arlena se dolje na obali pitala zašto Patrick toliko kasni. A onda je vidjela ili čula nekoga na ljestvama, oprezno pogledala i ljuto ugledala neugodnu osobu, njegovu ženu! Požurila se sakriti u Vilenjakovoj spilji. Spustivši se dolje, Christine je uzela šešir s mjesta gdje je skriven ležao, prikvačila lažni crveni uvojak ispod oboda, a onda se na pijesku ispružila, pri čemu su joj šešir i pramen kose skrivali lice i vrat.

To je izvela savršeno. Malo poslije čamac u kojem su bili Patrick i Emily Brewster pojavio se iza ruba drage. Sjetite se da je Patrick bio taj koji se nagnuo da ispita tijelo, Patrick je bio ošamućen, šokiran, slomljen nenadnom smrću voljene dame!

Svjedok mu je bio oprezno odabran. Gospođica Brewster patila je od vrtoglavice, tako da se uopće nije ni pokušala popeti po ljestvama. Napustila je dragu u čamcu, dok je Patrick, posve prirodno, bio taj koji je ostao uz tijelo, "u slučaju da je ubojica još u blizini". Gospođica Brewster odveslala je da bi obavijestila policiju.

Čim je čamac nestao s vidika, Christine je ustala, uništila kartonski šešir škarama koje je Patrick ponio. Komadiće je stavila u kupaći kostim i munjevito se popela po ljestvama. Opet je obukla trenirku i požurila natrag u hotel. Ostalo joj je upravo toliko vremena da se okupa, opere umjetnu boju s kože i presvuče se u odjeću za tenis. Učinila je tada još nešto. Spalila je komadiće zelenog kartona i

pramen ride kose u Lindinu kaminu. Dodala je i jedan list iz kalendara kako bi mogao biti doveden u vezu s kartonom. Nije, dakle, bio spaljen šešir, nego kalendar. Kao što je pretpostavljala, Linda se bavila magijom, gruda voska i pribadača to su jasno pokazivali.

Zatim je napokon stigla na teniski teren ne pokazavši pritom uzbuđenost ili žurbu.

U međuvremenu, Patrick je krenuo prema spilji. Arlena ništa nije vidjela, a i čula je posve malo, čamac, glasove, ostala je skrivena. Ali, sada ju je Patrick dozivao.

"Sve je čisto, draga!", rekao je on. Ona je izašla, a njegove su se ruke stegnule oko njezina vrata. I to je bio kraj uboge, luckaste, prelijepe Arlene Marshal...

Glas Hercúlea Poirota zamre.

Trenutak je vladala tišina, a onda Rosamund Darnley reče uz blagi drhtaj: — Da, sve je jasno. Ali to je priča s drugog kraja. Niste nam ništa rekli o tome kako ste to uspjeli doći do istine.

Hercule Poirot reče:

— Rekao sam vam jednom da je moja pamet posve jednostavna. Stalno mi se, još od početka, činilo da je nasumnjivija osoba ubila Arlenu Marshall. A najsumnjivija osoba bio je Patrick Redfern. On je bio tip, par excellence. Tip muškarca koji iskorištava žene poput nje, kao i tip ubojice. Ona vrsta muškarca koji bi se domogao uštedevine neke žene, a onda joj još prerezao grkljan. S kime se Arlena trebala sastati to jutro? Po onome što su govorili, njezino lice, njezin osmijeh, njezino ponašanje, riječi kojima mi se obratila, to je mogao biti samo Patrick Redfern. Te tako, po samoj prirodi stvari, jedino ju je Patrick mogao ubiti.

— Ali, kao što sam vam rekao, odmah sam se suočio s nemogućnošću. Patrick Redfern nije je mogao ubiti, jer je bio na plaži, kao i u društvu gospođice Brewster sve dok nisu otkrili tijelo. Potražio sam zato druga rješenja, kojih je bilo nekoliko.

Mogao ju je ubiti suprug, uz pomoć gospođice Darnley. (I njih dvoje su u jednom trenutku rekli laž, što ih je učinilo sumnjivim.) Mogla je dalje biti ubijena zato što je naletjela na krijumčare droge. Zadačiti ju je mogao, kao što sam rekao, i vjerski fanatik, a mogla ju je ubiti i kći njezina muža. Ovo potonje činilo mi se jednog trenutka kao pravo

rješenje. Lindino ponašanje za prvog razgovora s policijom bilo je vrlo značajno. Kad sam poslije s njom razgovarao, postao sam u to uvjeren. Linda se, naime, osjećala krivom.

— Hoćete reći da je umislila da je ona doista ubila Arlenu?

Rosamundin glas bio je ispunjen nevjericom. Hercule Poirot kimne glavom.

— Da. Nemojte zaboraviti da je ona tek nešto malo više od djeteta. Pročitala je onu knjigu o okultizmu i gotovo je povjerovala u nju. Mrzila je Arlenu. Namjerno je napravila figuru od voska, bacila je uroke na nju, proboia joj srce pribadačom, istopila je - i tog istog dana Arlena je doista stradala! Stariji i pametniji ljudi od Linde također su iskreno vjerovali u magiju. Naravno, i ona je držala da je sve to točno, da je magijom ubila maćehu.

Rosamund uzvikne:

— Oh, jadno dijete. A ja sam mislila... pretpostavila sam.. nešto posve drugo... da je znala nešto što bi... - Rosamund zastane.

Poirot reče:

— Znam što ste imali na pameti. Zapravo, vaše držanje samo je još više uplašilo Lindu. Vjerovala je da je ono što je učinila doista prouzročilo Arleninu smrt, kao i da vi to znate. Chrisfine Redfern navela ju je da uzme pilule za spavanje, pokazavši joj put do brzog i bezbolnog objašnjenja zločina. Vidite, kada se jednom otkrilo da kapetan Marshall ima alibi, postalo je osobito važno naći novog osumnjičenog. Ni ona ni njezin muž nisu znali za krijumčarenje droge. Odabrali su Lindu kao žrtveno janje.

Rosamund reče:

— Pravi vrag! Poirot kimne glavom.

— Tako je, imate pravo. To je hladnokrvna i okrutna žena. Bio sam na velikoj mucu. Da li je Linda bila kriva samo zbog djetinjastog petljanja s magijom, ili ju je mržnja možda odvela i dalje, da doista ostvari taj zločin? Pokušao sam je navesti da mi to prizna, ali bez uspjeha. Tada nisam imao nikakvo čvrsto uporište. Šef policije bio je sklon prihvatiti objašnjenje koje je uključivalo krijumčarenje droge. No, nisam to mogao dopustiti. Opet sam, vrlo oprezno, pretresao sve činjenice. Imao sam, vidite, zbirku dijelova za slagalicu, izdvojene događaje, puke činjenice. Cjelina mora odražavati potpunu i skladnu sliku. Bile su tu škare nađene na obali.. boca bačena s prozora...

kupanje koje naoko nitko nije učinio... sve savršeno bezazlene pojave uzmu li se zasebno. Ali, odjednom značajne s obzirom na okolnost da su ih svi poricali. Morale su zato imati osobitu važnost. Nijedna od ovih pojava nije se slagala s pretpostavkama da je ubojica kapetan Marshall, odnosno Linda, kao ni s teorijom o krijumčarima droge. Pa ipak, one su morale imati nekog smisla. I tako sam se ponovno vratio svojem prvobitnom rješenju, da je ubojstvo učinio Patrick Redfern.

Da li je tome bilo što išlo u prilog? Da, činjenica da je s Arleninog računa nedostajalo vrlo mnogo novca. Tko je dobio taj novac? Patrick Redfern, naravno.

Ona je bila žena koja je lako padala pod utjecaj lijepih, mladih muškaraca, ali nikako i žena koju bi se lako moglo ucjenjivati. Bila je to otvorena žena, nimalo sklona čuvanju tajni. Pretpostavka o ucjenjivaču nikada me nije previše privukla. Pa ipak, jedan razgovor se proćuo, oh, ali tko ga je proćuo? Supruga Patricka Redferna! Bila je to njezina prića, ali bez ikakve potpore. Zašto ju je izmislila? Odgovor mi je sinuo poput munje. Da objasni nestanak Arlenina novca!

— Patrick i Christine Redfern. Njih dvoje bili su u dogovoru. Christine nije bila dovoljno jaka da je zadavi, niti je psihički bila dorasla tome. Ne, Patrick je to obavio, ali to je bilo nemoguće! Cijelo vrijeme imao je čvrst alibi sve do trenutka kad je nađeno tijelo.

— Tijelo. Ta rijeć zatitrala je nešto u mojoj pameti.. tijela koja leže na plaži... sva slična. Patrick Redfern i Emily Brewster stigli su zajedno do drage i vidjeli jedno tijelo kako tamo leži. Jedno tijelo, ali što ako to nije bilo Arlenino tijelo, nego neko drugo? Lice je bilo skriveno velikim kineskim šeširom.

— Postojalo je, međutim, samo jedno mrtvo tijelo - Arlenino. Da li je onda to moglo biti živo tijelo - tijelo nekoga tko se pretvarao da je mrtav? Je li to mogla biti Arlena koju je Patrick nagovorio na nekakvu šalu? Odmahnuo sam glavom, ne, bilo bi previše opasno. Živo tijelo, onda, ali čije? Postoji li neka žena koja bi pomogla Redfernu? Možda njegova supruga. Ali, ona je bila nježne, bijele puti. Ah, da, ali preplanulost se mogla steći i iz boćice... boćice... konaćno, javio se jedan dio moje slagalice. Da, a zatim, naravno, kupanje da se ispere tobožnja preplanulost prije odlaska na tenisko igralište. A škare? Pa

naravno, da se uništi kopija kartonskog šešira, nezgodna stvarčica koja se morala ukloniti, ali su u žurbi zaboravljene škare, jedina stvar koja se omakla paru ubojica.

— Ali, gdje je sve vrijeme bila Arlena? I to je bilo savršeno jasno. U Vilenjakovoj spilji mogle su biti samo Rosamund Darnley ili Arlena Marshall, miris koji su obje koristile to mi je jasno potvrdio. U pitanju svakako nije bila Rosamund Darnley, što znači da je morala biti Arlena, koja je tamo čekala da se obala oslobodi neželjenih gostiju. Kada se Emily Brewster u čamcu udaljila, Patricku je plaža postala posve čista te je imao tako savršenu priliku da počinu zločin koji je smislio. Arlena Marshall ubijena je poslije petnaest do dvanaest, ali medicinski pregled usmjerio se samo na najranije moguće vrijeme izvršenja zločina. Da je Arlena bila mrtva u petnaest do dvanaest, to je bilo nešto što je liječniku rečeno, a ne ono što je on rekao policiji.

— Trebalo je razjasniti još dvije stvari. Izjava Linde Marshall davala je Christine Redfern alibi. Ali, ta izjava temeljila se na ručnom satu Linde Marshall.

Bilo je, dakle, osobito važno dokazati da je Christine imala dvije prilike namjestiti sat. Te dvije zgrade otkrio sam prilično lako. Bila je to jutro sama u Lindinoj sobi - a postojao je i jedan posredan dokaz. Svjedoci su, naime, čuli Lindu kako kaže da se "boji da će zakasniti", ali kada je sišla dolje, na satu u predvorju bilo je tek deset i dvadeset pet. Druga moguća prilika bila je da vrati kazaljke čim joj je Linda okrenula leđa i krenula na kupanje.

— Zatim je trebalo odgonetnuti problem ljestvi. Christine je oduvijek tvrdila da se boji visine. Još jedna pripremljena laž.

Sada sam imao mozaik, svaki djelić izvrsno se uklapao na svoje mjesto. Ali, nažalost, nisam imao čvrst dokaz. Sve to postojalo je samo u mojoj glavi.

I tog trenutka sinula mi je ideja. Ta samouvjerenost - glatkoća kojom je učinjen zločin. Uopće nisam sumnjao u to da će Patrick Redfern opet poduzeti nešto slično u budućnosti. Ali, kako je s prošlošću? Postojala je mogućnost da mu ovo nije bilo prvo ubojstvo. Način na koji je ubijao, davljenje, bio je primjeren njegovoj prirodi, ubojica iz zadovoljstva, ali i iz koristi. Ako je već počinio neko ubojstvo, bio sam uvjeren da je postupio na jednak način. Zato sam zamolio inspektora Colgatea da mi nabavi popis žena - žrtava davljenja.

Rezultat me ispunio radošću. Nellie Parson, koja je nađena zadavljena u osamljenom grmlju, mogla je biti ili ne biti žrtva Patricka Redferna. Na njega je ukazivao jedino izbor mjesta - ali u slučaju Alice Corrigan našao sam upravo ono što sam tražio. U načelu istu metodu. Petljanje s vremenom, ubojstvo učinjeno ne, kako je to uobičajeno, prije nego je otkriveno, nego poslije. Tijelo tobože otkriveno u četiri i petnaest. Suprug s alibijem do četiri i dvadeset pet.

— Sto se doista dogodilo? Držalo se da je Edward Corrigan došao u Pine Ridge, otkrio da mu supruga tamo nema, izašao iz kafića i šetao gore-dolje, čekajući je.

Zapravo je odjurio koliko god ga noge nose na mjesto gdje je dogovorio sastanak u Cezarovom gaju (koji je, sjetit ćete se, posve blizu), ubio suprugu i vratio se u kafić.

Djevojka-izletnica koja je naišla na žrtvu bila je ugledna dama, nastavnica gimnastike u poznatoj ženskoj školi. Činilo se da ona nije ni u kakvoj vezi s Edwardom Corriganom. Morala je otpješačiti dio puta da bi izvijestila o ubojstvu.

Policijski liječnik došao je ispitati leš tek u petnaest do šest. I u tom slučaju vrijeme smrti bespogovorno je prihvaćeno.

— Poduzeo sam posljednji test. Morao sam pouzdano znati da li gospoda Redfern laže. Organizirao sam naš mali izlet u Dartmoor. Ako je itko patio od vrtoglavice zbog visine, ne bi se osjećao ugodno pri prelasku uskim brvnom preko rječice.

Gospođici Brewster, koja se nije pretvarala, doista se zavrtjelo u glavi. Ali Christine Redfern nehajno je pretrčala preko mostića, uopće ne reagirajući. Bila je to sitnica, ali za mene i konačna potvrda. Ako je rekla jednu laž, koja nije bila nužna, onda su i druge laži postale moguće. U međuvremenu, Colgate je odnio ovdje snimljenu fotografiju u policiju u Surrevu, gdje je identificirana. Zatim sam povukao jedini potez za koji mi se činilo da može biti uspješan. Uljuljkavši najprije Patricka Redferna u sigurnost, iznenada sam navalio na njega i učinio sve da ga navedem da izgubi samokontrolu. Činjenica da je prepoznat kao Corrigan posve ga je izbacila iz ravnoteže.

Hercule Poirot zamišljeno se pogladi po vratu.

— Ono što sam učinio - reče on važnim glasom - bilo je doista opasno, ali ne žalim zbog toga. Uspio sam! Nisam uzalud patio.

Za trenutak je vladala tišina. A onda se gospodi Gardener otme dubok uzdah.

— Pa, gospodine Poirot - reče ona - baš je bilo divno čuti kako ste sve to postigli.

Slušajući vas, činilo mi se da sam na predavanju iz kriminologije, zapravo, to i jest bilo predavanje iz kriminologije. A kad samo pomislim da moja purpurna vuna i onaj razgovor za vrijeme sunčanja imaju veze sa svim tim! To me doista ostavlja bez riječi, a uvjerenam sam da i gospodin Gardener osjeća isto, zar ne, Odell?

— Svakako, draga - odgovori gospodin Gardener. Hercule Poirot reče: — I gospodin Gardener mi je pomogao. Bilo mi je potrebno mišljenje jednog razumnog čovjeka o gospodi Marshall. Pitao sam gospodina Gardenera što misli o njoj.

— Je li? - reče gospoda Gardener. - I što si ti rekao o njoj, Odell?

Gospodin Gardener se nakašlja i odgovori:

— Pa, draga, ja o njoj zapravo nikada nisam imao visoko mišljenje, znaš.

— Takav odgovor muževi uvijek daju svojim suprugama - reče gospoda Gardener.

— A ako mene pitate, čak je i gospodin Poirot ne cijeni baš najviše, jer što drugo znači cijela ona priča o prirodnoj žrtvi i sve to? Istina je, ona nije bila žena visokog stila, a kako kapetan Marshall nije trenutačno ovdje, reći ću da sam je ja oduvijek držala glupačom. Rekla sam to gospodinu Gardeneru, zar ne, Odell?

— Da, draga - odgovori gospodin Gardener.

II

Linda Marshall sjedila je s Herculeom Poirotom u Galebovoj dragi. Ona reče: — Naravno, drago mi je što ipak nisam umrla. Ali, znate, gospodine Poirot, isto je kao da sam je ja ubila, zar ne? Željela sam to.

Hercule Poirot brzo odgovori:

— Nije baš isto. Želja da se netko ubije i sam čin ubojstva dvije su različite stvari. Da ste u svojoj sobi umjesto male voštane figure

držali vezanu i bespomoćnu maćehu, a u ruci umjesto pribadače imali bodež, vi joj ga ne biste proboli kroz srce!

Nešto u vama bilo bi protiv. Tako je i sa mnom. Cesto mi se dogodi da me razbjesni neka budala. Tada pomislim: "Baš bih ga udario!" Ali, umjesto toga, dam si oduška tako što šutnem stol, govoreći sebi: "Ovaj stol je ta budala, sada sam ga udario."

Ako me nožni prsti ne bi jako zaboljeli, onda bih se osjetio puno bolje, a ni stol uglavnom ne bi ozbiljno stradao. Ali, da mi je budala bila nadohvat ruke umjesto stola, ja ga ne bih udario. Napraviti voštanu figuricu i probosti je pribadačom, to je smiješno, da, djetinjasto, ali i korisno na neki način. Tako se oslobađate mržnje i prenosite je na tu grudnu vosku. Pribadačom i vatrom niste uništili svoju maćehu, nego mržnju koju ste prema njoj osjećali. Poslije toga, još prije nego ste čuli o njezinoj stvarnoj smrti, osjetili ste olakšanje, zar ne, postali ste nekako rasterećeniji, sretniji.

Linda kim ne glavom i reče:

— Kako ste znali? Upravo je tako bilo. Poirot odgovori: — Onda si ne ponavljajte više te gluposti. Priberite se i nemojte mrziti svoju novu maćehu.

Linda iznenađeno upita:

— Mislite da ću dobiti novu maćehu? Oh, shvaćam, mislite na Rosamund. Ona mi je dobra.

Zastala je na trenutak, a onda dodala: - Ona je nježna.

Tim pridjevom Poirot osobno ne bi opisao Rosamund Darnlev, ali shvatio je da njime Linda izražava, zapravo, veliku pohvalu.

III

Kenneth Marshall reče:

— Rosamund, je li ti doista palo na pamet da sam ja ubio Arlenu?

S izrazom određenog srama na licu, Rosamund odgovori: — Baš sam bila luda.

— I te kako.

— Da, ali, Ken, ti si tako zatvoren tip. Nikada nisam shvatila što, zapravo, osjećaš prema Arleni. Nisam znala prihvaćaš li je takvu kakva jest i samo si strašno pristojan prema njoj, ili joj.. ovaj.. slijepo vjeruješ. A ako je ovo drugo posrijedi i ti iznenada doznaš da te ona

vara, pomislila sam da bi mogao poludjeti od bijesa. Čula sam neke priče o tebi. Najčešće si vrlo miran, ali ima trenutaka kada te uhvati silna ljutnja.

— Pomislila si, znači, da sam je uhvatio i zadavio?

— Ovaj.. da... upravo sam to pomislila. A alibi koji te štitio nije bio bogzna kakav.

Tada sam odlučila da se malo umiješam i izmislila sam onu smiješnu priču o tome kako sam te vidjela da tipkaš u sobi. A kad sam čula da si potvrdio kako si opazio da sam zavirila u sobu, to me potpuno uvjerilo da si ti ubojica. To i Lindina glupost.

Kenneth Marshall odgovori s uzdahom:

— Zar ne shvaćaš da sam rekao kako sam te vidio u ogledalu da bih podržao tvoju priču. Vjerovao sam da si računala s tom podrškom.

Rosamund se zagleda u njega.

— Nisi, valjda, pomislio da sam ja ubila tvoju ženu? Kenneth Marshall se promeškolji i promrmlja: — Ali, Rosamund, zar se ne sjećaš kako si svojedobno zamalo ubila jednog dečka zbog onog psa? Kako si ga ščepala za grlo i nisi htjela popustiti.

— Ali, to je bilo prije mnogo godina.

— Da, znam..

Rosamund ga prekine, rekavši oštro:

— Sto si, zaboga, mislio, koji bi bio moj motiv da ubijem Arlenu?

On skrene pogled, a onda opet nešto promrmlja. Rosamund uzvikne: — Uobraženi stvore! Pomislio si da sam je ubila iz zaljubljenosti u tebe? Ili ti je možda palo na pamet da sam je ubila kako bih te se domogla?

— Uopće ne - odgovori Kenneth Marshall ljuto. - Ali znaš šta si rekla onaj dan o Lindi i svemu ostalom, a i činilo se da ti je stalo do mene.

Rosamund reče:

— Oduvijek mi je bilo stalo do tebe.

— Vjerujem ti. Znaš, Rosamund, obično ne pričam o nekim stvarima... nisam baš vješt pričanju... ali volio bih ovo raščistiti. Nije mi bilo stalo do Arlene... samo malo u početku.. a živjeti s njom iz dana u dan ostavilo je prilično traga na mojim živcima.

Bio je to, zapravo, pravi pakao, ali osjećao sam strašno sažaljenje prema njoj. Bila je takva budala... luda za muškarcima... ništa tu nije mogla... a oni su je uvijek napuštali i uopće, postupali odvratno prema njoj. Jednostavno sam pomislio da ja ne mogu biti onaj koji bi joj zadao posljednji udarac. Oženio sam je i trebao se brinuti o njoj što bolje znam. Mislim da je bila toga svjesna i da mi je doista bila zahvalna.

Bila je... tako patetično stvorenje.

Rosamund blago odgovori:

— U redu je, Ken. Sada shvaćam.

Ne podigavši pogled prema njoj, Kenneth Marshall polako napuni lulu i promrmlja: — Ti si uopće puna razumijevanja, Rosamund. Slab osmijeh pojavi se na Rosamundinim usnama.

Ona reče:

— Hoćeš li me već sada zaprositi, Ken, ili si odlučio pričekati šest mjeseci?

Lula ispadne iz usta Kennetha Marshalla i uz zveket se razbije na kamenu pod njim. On reče: — Dovraga, ovo je druga lula bez koje sam ovdje ostao. A više nemam nijednu uza se. Otkud si, molim te, znala da mi se šest mjeseci činilo kao najprikladnije razdoblje?

— Zato što to i jest najprikladnije razdoblje. Ali, ja bih ipak nešto određeno odmah, ako je moguće. Jer tijekom tih šest mjeseci možeš naletjeti na neku novu damu u nevolji i požuriti joj u pomoć na svoj kavalirski način.

On se nasmije.

— Ovaj put ti ćeš biti ta dama u nevolji, Rosamund. Napustit ćeš taj vražji modni posao i živjet ćemo na selu.

— Zar ne znaš da mi taj posao donosi lijepu zaradu? Zar ti nije jasno da je to moj posao, da sam ga ja stvorila i razradila, kao i da se njime ponosim! A ti mi se sad usuđuješ reći: "Napusti ga, dušo."

— Tako je, usuđujem se.

— I misliš da mi toliko značiš da bih to učinila?

— Ako ne učiniš - reče Kenneth Marshall — onda nisi za mene.

Rosamund blago odgovori:

— Oh, dragi, oduvijek sam željela cijeli život provesti s tobom na selu. A sada se to ostvaruje...

Kraj

Napomene

[1] *Neprevodiva igra riječi: naziv hotela. Jolly Roger, istodobno znači Pomorac Roger i Veseli Roger (prim. prev.).*